അദ്ധ്യായം 62. അറുപത്തിരണ്ടാമധ്യായം

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം V

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം V
ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ
(മലയാളം: സാഹിത്യചരിത്രം)

First published in print media 1953.

The electronic versions have been released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The production infrastructure of River Valley Technologies has been made use of in the production of these digital editions.

Cover: Shakuntala, (she looks back at her lover, pretending to remove a thorn from her foot), an oil painting by Raja Ravi Varma. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

62 നോവൽസ്സാഹിത്യം. 1

1 റ്റി. എം. അപ്പുനെടുങ്ങാടി (1038–1109) 2

2 ഒ. ചന്തുമേനോൻ (1022–1075) 3

3 സി. വി. രാമൻപിള്ള (1033–1097) . . 4

4 കുന്നകുഴിയിൽ കൊച്ചുതൊമ്മൻ അപ്പാത്തിക്കിരി (1026–1088) 5

5 കിഴക്കേപ്പാട്ടു രാമൻകുട്ടിമേനോൻ (1033–1069) 6

6 പോത്തേരി കുഞ്ഞമ്പു (1032–1095) . . 7

7 കൊച്ചിരാമവർമ്മ (അപ്പൻ) തമ്പുരാൻ (1051–1117) 8

8 മുത്തിരിങ്ങോട്ടു ഭവത്രാതൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്ട് (1077–1119) 9

9 പി. കെ. കൊച്ചീപ്പൻതരകൻ (1036–1115) 10

10 കെ. നാരായണക്കുരുക്കൾ (1036–1123) 11

11 കാരാട്ട് അച്യുതമേനോൻ (1042–1088) 12

62

നോവൽസ്സാഹിത്യം

1 റ്റി. എം. അപ്പനെടുങ്ങാടി (1038–1109)

ഉപക്രമം

ഭാഷയിൽ അക്കാലത്തു കഥ എന്ന സാഹിത്യവിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്ന യാതൊരു പുസ്തകവും ഇല്ലായിരുന്നു. ഇതിഹാസങ്ങളിലും പുരാണങ്ങളിലും പ്രതിപാദിതങ്ങളായ ഉപാഖ്യാനങ്ങൾ കവിതയ്ക്കാണ് വിഷയീഭവിച്ചത്. മിഷണറിമാർ വിദ്യാർത്ഥികളെ ഉദ്ദേശിച്ച ചില അതിഹ്രസ്വങ്ങളായ കെട്ടുകഥകളും മറ്റും എഴുതി. വേറെയും ക്രിസ്തുമതപ്രചരണത്തിനുവേണ്ടി ആർച്ചുഡീക്കൺ കോശിയും മറ്റും പുല്ലേലികുഞ്ചു മുതലായ കൃതികളും രചിച്ചു. ഷേക്സ്പീയരുടെകോമഡി ഓഫ് എറേഴ്സ് എന്ന നാടകത്തിന്റെ ഇതിവൃത്തം ഉമ്മൻ പിലിപ്പോസ് ആൾമാറാട്ടം എന്ന പേരിൽ സംക്ഷേപിച്ചു. പി. വേലായുധൻ ആ മഹാകവിസാർവ്വഭൗമന്റെ പെരിക്ലിസ് നാടകത്തിലെ ഇതിവൃത്തം പരിക്ലേശരാജാവിന്റെകഥ എന്ന പേരിലും സംഗ്രഹിച്ചു. അത്തരത്തിലെല്ലാമല്ലാതെ സ്വതന്ത്രമായി, പാശ്ചാത്യ സമ്പ്രദായത്തിൽ നോവൽ എന്ന ഇനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്ന ഒരു കഥ ആദ്യമായി എഴുതി ഭാഷയെ ഭൂഷിപ്പിച്ചതു റ്റി. എം. അപ്പനെടുങ്ങാടിയാകുന്നു.

കുടുംബം

തെക്കേ മലബാറിൽ വള്ളുവനാട്ടു താലൂക്കിൽ ഒററപ്പാലത്തിനുസമീപം കോതകുറിശ്ശി അംശത്തിൽ തലക്കോടിമഠം എന്നൊരു സാമന്തഭവനമുണ്ട്. അതിന്റെ ഒരു ശാഖ കോഴിക്കോട്ടു മാങ്കാവ് കോവിലകത്തിനു തൊട്ടടുത്തായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. പുതിയപറമ്പ് എന്നാണ് ആ ശാഖാഗൃഹത്തിന്റെ പേർ. അപ്പനെടുങ്ങാടിയുടെ മാതാമഹികുഞ്ഞുക്കുട്ടിക്കോവിലമ്മയും മാതാവു കുഞ്ചുക്കുട്ടിക്കോവിലമ്മയും അവിടെയാണ് താമസിച്ചിരുന്നത്. കുഞ്ചുക്കുട്ടി ക്കോവിലമ്മ സങ്ഗീതസാഹിത്യങ്ങളിൽ നിപുണയായിരുന്നു. കഥാപുരുഷന്റെ അച്ഛൻ സാമൂതിരിക്കോവിലകത്തെ മൂന്നാങ്കൂർവാഴ്ചയായിരുന്ന മാനവിക്രമൻതമ്പുരാനാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസം

ബാല്യത്തിൽ കാവ്യനാടകങ്ങൾ വായിച്ചതിനു മേൽ അപ്പനെടുങ്ങാടി കോഴിക്കോട്ടു ഗവർമ്മെന്റ് കോളേജിലും കേരളവിദ്യാശാലയിലും പഠിച്ച് എഫ്. ഏ. പരീക്ഷ ജയിച്ചു. പിന്നീടു മദിരാശിയിൽ പോയി ഡാക്ടർ മില്ലറുടെ കീഴിൽ ഒരധ്യേതാവായി ബി. ഏ. ജയിച്ചു. തദനന്തരം കണ്ണൂരിൽ ഒരു ഉപാദ്ധ്യായനായി ജോലിനോക്കി. അതിനുമേൽ കോഴിക്കോട്ടു മിഷണറിസ്കൂളിൽ സയൻസ്ടീച്ചറായി. ഒടുവിൽ മദിരാശി ക്രിസ്ത്യൻകോളേജിൽ ഒരു ട്യൂട്ടറായി മില്ലർസായിപ്പ് അദ്ദേഹത്തെ നിയമിച്ചു. ആ പണിയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ ബി. എൽ. പരീക്ഷയിൽ ഉത്തീർണ്ണനായതിനുപുറമേ കുശാഗ്രബുദ്ധിയായ അദ്ദേഹം ബാങ്കനടത്തുന്നതിനും മറ്റും സ്വപരിശ്രമംകൊണ്ടു പ്രായോഗികപരിജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചു.

പൊതുജനസേവനം

ഇംഗ്ലീഷ് വർഷം 1888-ൽ അപ്പനെടുങ്ങാടി കോഴിക്കോട്ടു വക്കീലായി വ്യവഹരിച്ചുതുടങ്ങി. 1897-ൽ അവിടത്തെ ഒരു ഒന്നാംകിടയിലുള്ള അഭിഭാഷകനായി. ആ കൊല്ലം മദിരാശി ഹൈക്കോടതിയിൽ വ്യവഹരിക്കാൻ തുടങ്ങിയെങ്കിലും ശരീരാസ്വാസ്ഥ്യം നിമിത്തം കോഴിക്കോട്ടേക്കു തിരിയെപ്പോന്നു. 1899-ലാണ്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരുമായി ഘടിപ്പിച്ചതും, ഇന്നും നല്ല നിലയിൽ നടന്നുപോരുന്നതുമായ നെടുങ്ങാടിബാങ്ക് അവിടെ സ്ഥാപിച്ചതു ബി. എൽ. പരീക്ഷയ്ക്കു പഠിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ പിതൃമരണംനിമിത്തം ധനസംബന്ധമായ ക്ലേശം അദ്ദേഹത്തിന് അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. അന്നാണു സ്വന്തം നാട്ടിൽഅത്തരത്തിലുള്ള ഒരു സ്ഥാപനത്തിന്റെ ആവശ്യം അദ്ദേഹത്തിനു ബോദ്ധ്യമായത്. തന്റെ ഒരു കാരണവരായിരുന്ന നെല്ലായ കിഴക്കേപ്പാട്ടു കേളു ഏറാടിയുടെ പുത്രി മീനാക്ഷിയമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. 1906-ൽ കോഴിക്കോട്ടു പബ്ലിക്പ്രാസിക്യൂട്ടറായി നിയമിതനായി. ഒൻപതു കൊല്ലത്തോളം ആ പണി നോക്കി. മലബാറിൽ ആദ്യം ക്ഷീരവ്യവസായത്തിനായി ഒരു കമ്പനി സ്ഥാപിച്ചു കുറേക്കാലം അതിന്റെ മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടറായിരുന്നു. വേറേയും ഷാപ്പുസാമാനങ്ങൾ, തുണി മുതലായ പല കച്ചവടങ്ങളിലും അദ്ദേഹം ഏർപ്പെട്ടു. ഒരേ സമയത്തു ബുദ്ധി പല കാര്യങ്ങളിലും ചെലുത്തുവാൻ കഴിവുള്ള ഒരു നിർഭീകനും കർമ്മകുശലനും സ്ഥിരോത്സാഹിയും നിരന്തരവ്യവസായിയുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

സാഹിത്യപ്രവർത്തനം

കോഴിക്കോട്ട് ആരംഭിച്ച കേരളപത്രികയുടെ ജനയിതാക്കന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു നെടുങ്ങാടി എന്ന് അന്യത്ര പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടെ നിന്നു പിന്നീടു പുറപ്പെട്ട കേരളസഞ്ചാരിയുടേയും തൃശ്ശൂരിലെ സുപ്രസിദ്ധമായ വിദ്യാവിനോദിനിയുടേയും ഉടമസ്ഥതയും മേൽനോട്ടവും സ്വല്പകാലത്തേക്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവർമ്മേന്റിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു റാവുബഹദൂർ എന്ന സ്ഥാനം സമ്മാനിക്കുകയുണ്ടായി. കോഴിക്കോട്ടു കാൺവെന്റിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളല്ലാത്ത ബാലികമാർക്കു പ്രവേശനമില്ലെന്നു കണ്ടു ചാലപ്പുറത്ത് എസ്. പി. ഇ. ഡബ്ല്യൂ. (Society for the Promotion of Education of Women) എന്ന പേരിൽ ഒരു സംഘം സ്ഥാപിച്ച് അതിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂൾ ഉൽഘാടനം ചെയ്തു. 1109-ാമാണ്ടു തുലാമാസത്തിലായിരുന്നു മരണം.

കുന്ദലത

അപ്പനെടുങ്ങാടി കുന്ദലതയ്ക്കുപുറമേ ഒരു പാഠാവലി മാത്രമേ എഴുതിയിട്ടുള്ളു. 1063-ാമാണ്ടു തുലാമാസത്തോടുടുപ്പിച്ചാണ് കുന്ദലത പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. കുന്ദലത, താരാനാഥൻ, കപിലനാഥൻ, അഘോരനാഥൻ, രാമകിശോരൻ തുടങ്ങിയ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പേരുകൾ കേരളീയങ്ങളല്ല എന്നുള്ള അപവാദത്തിന് ഗ്രന്ഥകാരൻ "കേരള സമ്പ്രദായത്തിനനുസരിക്കാത്ത ചില മാതൃകകളും മര്യാദകളും ഇതിലെങ്ങാനും കാണ്മാനിടയുണ്ടെങ്കിൽ ഈ കഥ കേരളത്തിൽ നിന്നു വളരെ ദൂരെയുള്ള ഒരന്യദേശത്തു സംഭവിച്ചതായാണ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് എന്നും, ആയവ ആ ദേശത്തെ നടപ്പുകൾക്കനുസരിച്ചിരിക്കാ"മെന്നും സമാധാനം പറയുന്നു. "സാരബുദ്ധികളും, വിവേകികളും, സൗശീല്യപ്രധാനന്മാരും, ദയാലുക്കളും, ധൈര്യശാലികളും, നല്ല തനിക്കുതാൻപോന്നവരുമായ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ വൃത്താന്തങ്ങളാണ് ഈ കഥയിൽ മുഴുവൻ" എന്നു തന്റെ അഭിപ്രായം സി. പി. അച്ചുതമേനോൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

കുന്ദലതയിലെ ശൈലി

"ആ ആളെ കണ്ടാൽ ഒരു യോഗീശ്വരനാണെന്നു തോന്നും. പീതാംബരം ചുറ്റിയിരിക്കുന്നു. വേറെ ഒരു വസ്ത്രം കൊണ്ടു ശരീരം നല്ലവണ്ണം മറയത്തക്കവിധത്തിൽ പുതച്ചിരുന്നതിനുപുറമേ ഒരു മാൻതോൽ കൊണ്ട് ഇടത്തു ഭാഗം മുഴുവനും മറയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. കഴുത്തിൽക്കൂടി പുറത്തേക്ക് ഒരു ചെറിയ ഭാണ്ഡം തൂക്കീട്ടുണ്ട്. കയ്യിൽ ഒരു ദണ്ഡും ഉണ്ട്. വലിയ ജടാഭാരം ശിരസ്സിന്റെ മുൻഭാഗത്തു നിരത്തിക്കെട്ടിവെച്ചിരിക്കുന്നു. താടി അതിനിബിഡമായി വളർത്തിയിട്ടുള്ളതിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ നരച്ചരോമവും കാണ്മാനുണ്ട്. ഉന്നതകായനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷണയുക്തമായ മുഖവും, വൃദ്ധമായിരിക്കുന്ന ഉരസ്സും, ഉജ്ജ്വലങ്ങളായിരിക്കുന്ന നേത്രങ്ങളും, ശരീരത്തിന്റെ തേജസ്സും കണ്ടാൽ സാമാന്യനല്ലെന്ന് ഉടനേ തോന്നാതിരിക്കയില്ല."

ഇത് ഒരു യോഗീശ്വരന്റെ വർണ്ണനയാണ്. ഇന്നും നമ്മുടെ ബാലന്മാരെയും ബാലികമാരെയും കുന്ദലത രസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽ ആശ്ചര്യമില്ല.

2 ഒ. ചന്തുമേനോൻ (1022–1075)

ഉപക്രമം

സാമുദായികമായോ, ശാസ്ത്രഗന്ധിയായോ, ചരിത്രപരമായോ ഉള്ള ഒരു ആഖ്യായികയല്ല കുന്ദലത എന്നു മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. “അളകാപുരി അളകാപുരി എന്നൊരു രാജ്യം; അവിടെ അളകേശ്വരൻ അളകേശ്വരൻ എന്നൊരു രാജാവ്” എന്നും മറ്റും തുടങ്ങുന്ന മുത്തശ്ശിക്കഥകളുടെ കരുവിൽ കലാകൗശലത്തോടുകൂടി വാർത്തെടുത്ത ഒരു പഴയതും പുത്തനുമല്ലാത്ത ചെറിയ നോവൽ എന്നേ അതിനെ ഗണിക്കുവാൻ നിർവ്വാഹമുള്ളു. അക്കാലത്ത് ഉത്തരകേരളത്തിൽ അപ്പനെടുങ്ങാടിയെക്കാൾ വളരെ അനുഗൃഹീതനായ ഒരു സാഹിത്യകാരൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹമാണ് ഒയ്യാരത്തു ചന്തുമേനോൻ അദ്ദേഹം 1065-ൽ ലക്ഷണസമ്പന്നമായ ഒരു സാമുദായികാഖ്യായിക പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു; അതാണ് ഇന്ദുലേഖ.

ജനനം

ചന്തുമേനോന്റെ അച്ഛൻ ഉത്തരകേരളത്തിൽ കോട്ടയം താലൂക്കിൽ തലശ്ശേരിക്കു സമീപം പിണറായി അംശം കേളാലൂർ ദേശത്ത് ഇടപ്പാടി ചന്തുനായരായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പോലീസ് ആമീൻ അഥവാ മജിസ്ട്രേട്ടുദ്യോഗവും അതിൽപ്പിന്നീടു താസിൽദാരുദ്യോഗവും വഹിക്കുകയാൽ ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ ചന്തുആമീൻ താസിൽദാർ എന്നു വിളിച്ചുവന്നു. കൊടുങ്ങല്ലൂരിനുസമീപം ചിറേറഴത്തുഭവനത്തിൽ പാർവ്വതിയമ്മയെ അദ്ദേഹം വിവാഹം ചെയ്തു. ആ ദമ്പതിമാരുടെ കനിഷ്ഠപുത്രനാണ് കഥാനായകൻ. 1022-ാമാണ്ടു ധനുമാസം 22-ാംനു ജനിച്ചു. പാർവ്വതിയമ്മയ്ക്കു പുറമേ ചന്തുനായർ തലശ്ശേരിക്കടുത്ത് കൊറ്റിയത്തുവീട്ടിൽനിന്നു മറ്റൊരു യുവതിയേയും പരിഗ്രഹിക്കുകയുണ്ടായി. ആ സംബന്ധത്തിൽ ജനിച്ച ജ്യേഷ്ഠനാണ് കുഞ്ഞമ്പുനായർ. അദ്ദേഹത്തിനു സ്വല്പം കവിതാവാസനയുമുണ്ടായിരുന്നു. ചന്തുനായർ കുറുമ്പ്രനാട്ടുതാലൂക്കിൽ താസിൽദാരായിരുന്നപ്പോൾ അവിടെ നടുവണ്ണൂർകുളങ്ങരക്കണ്ടി മഠത്തിൽവച്ചായിരുന്നു ചന്തുമേനോൻ ജനിച്ചത്. പിന്നീട് അച്ഛനു നടുവണ്ണൂരിൽനിന്നു കോവിൽക്കണ്ടിയിലേക്കു സ്ഥലംമാറ്റം കിട്ടുകയാൽ അവിടെ താൻ പണിയിച്ച ഒരു ഭവനത്തിൽ താമസിച്ചു. അനന്തരം കോട്ടയം താലൂക്കിലേക്കു മാറിയപ്പോൾ അവിടെ തിരുവങ്ങാട്ടു ശ്രീരാമക്ഷേത്രത്തിനു സമീപം താൻ മക്കൾക്കുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിയ ഒയ്യാരത്ത് എന്ന ഗൃഹത്തിൽ പാർത്തു. ആ വഴിക്കാണ് ഒയ്യാരത്തു ചന്തുമേനോൻ എന്ന പേർ കഥാനായകനിൽ സംക്രമിച്ചത്.

വിദ്യാഭ്യാസം

1038-ൽ പാർവ്വതിയമ്മ മരിച്ചു. തിരുവങ്ങാട്ടുവച്ചു കോരൻ ഗുരുക്കൾ എന്ന ഒരു നാട്ടെഴുത്തച്ഛന്റെ കീഴിൽ മലയാളം കുട്ടിവായിക്കുവാൻ പഠിച്ചതിനുമേൽ ചന്തുമേനോൻ കുഞ്ഞമ്പുനമ്പിയാർ എന്ന പണ്ഡിതനോടു സംസ്കൃതത്തിലെ ബാലപാഠങ്ങൾ അഭ്യസിച്ചു. അച്ഛൻ വീണ്ടും കോവിൽക്കണ്ടിയിലേക്കു സ്ഥലം മാറിപ്പോകുകയാൽ മകനും കൂടെ പോയി. അവിടെ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളിൽ ചേർന്നു പഠിച്ചുതുടങ്ങി. ചന്തുനായർ 1032-ൽ മരിച്ചു. അതിൽപ്പിന്നീടു ചന്തുമേനോൻ ഒയ്യാരത്തേക്കു തിരിയെപ്പോന്നു. അതോടു കൂടി കുഞ്ഞമ്പുനമ്പിയാർ സംസ്കൃതവും അഭ്യസിപ്പിച്ചു. പാഠ്ശിസ്കൂളിൽനിന്നും യഥാകാലം അൺകവനൻറഡ് സിവിൽസർവ്വീസ് (Uncovenented Civil Service) എന്ന പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചു. മട്രിക്കുലേഷനു പഠിച്ചുതുടങ്ങി. ആ അവസരത്തിൽ തലശ്ശേരി സ്മാൾക്കാസ് കോർട്ട് ജഡ്ജിയായിരുന്ന ജി. ആർ. ഷാർപ്പ് എന്ന സായിപ്പ് അദ്ദേഹത്തെ തന്റെ കോടതിയിലെ ആറാം ഗുമസ്തനായി നിയമിച്ചു. അങ്ങനെ ഇംഗ്ലീഷുവർഷം 1864-ൽ ചന്തുമേനോന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം അവസാനിച്ചുവെങ്കിലും സ്വപരിശ്രമംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ അത്യന്തം നിപുണനായിത്തീർന്നു. തന്റെ മേലുദ്യോഗസ്ഥന്മാരായിരുന്ന എല്ലാ ധ്വരമാരുടേയും പ്രീതി അദ്ദേഹത്തിനു സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതു സഹജമായ സ്വഭാവഗുണവൈശിഷ്ട്യം കൊണ്ടും ആ നൈപുണ്യം കൊണ്ടുമായിരുന്നു.

ഉദ്യോഗസ്ഥൻ

സ്മാൾക്കാസ് കോടതിയിൽനിന്നു ചന്തുമേനോൻ മലബാർ കലക്ടർ ലോഗൻ സായിപ്പിന്റെ വാത്സല്യം നിമിത്തം ഇംഗ്ലീഷ്‌വർഷം 1867-ൽ സബ്കലക്ടർ ആഫീസിൽ ഒരു ഗുമസ്തനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. 1869-ൽ ആക്ടിംഗ് ഒന്നാം ഗുമസ്തനും 1871-ൽ ഹജ്ജൂർ ഹെഡ് മുൻഷിയുമായി. 1872-ൽ കോഴിക്കോട്ടു സിവിൽകോടതി ഹെഡ്ക്ലാർക്കായും അതിൽപ്പിന്നീടു മുൻസിഫായും ഉയർന്നു. 1892 വരെ പല മലബാർ കോടതികളിൽ ആ ഉദ്യോഗം വഹിച്ചതിനുശേഷം സബ്ജഡ്ജിയായി കയറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടു. 1893-ൽ മംഗലാപുരം സബ്ജഡ്ജിയായി. അവിടെവച്ചു പക്ഷവാതം പിടിപെട്ടു കിടപ്പിലായി. 1897-ൽ ആ രോഗം ശമിച്ചപ്പോൾ കോഴിക്കോട്ടു സബ്ജഡ്ജിയായി. 1898-ൽ ബ്രിട്ടിഷ് ഗവമ്മെന്റ് അദ്ദേഹത്തിനു റാവുബഹദൂർ എന്ന സ്ഥാനം സമ്മാനിച്ചു. സർ. സി. ശങ്കരൻനായരുടെ മലബാർ വിവാഹബില്ലിനെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചു റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യാൻ മദിരാശി ഗവമ്മെണ്ടിൽ നിന്നു ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജി സർ. ടി. മുത്തുസ്വാമിഅയ്യരുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ നിയമിച്ച കമ്മിറ്റിയിൽ ചന്തുമേനോനും ഒരു അംഗമായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടുവച്ച് 1075 ചിങ്ങം 24-ാംനു യശശ്ശരീരനായി. അന്നും പതിവുപോലെ കോടതിയിൽ പോവുകയും ഔദ്യോഗികകൃത്യങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ദാമ്പത്യം

കൊച്ചി ഇരിങ്ങാലക്കുട ക്ഷേത്രത്തിൽ പണിയുണ്ടായിരുന്ന വരമ്പത്തു കൃഷ്ണമേനോന്റെയും, കാത്തോളി ലക്ഷ്മിയമ്മയുടേയും പുത്രിയായ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മയെ ആ ഭാഗ്യവതിയുടെ 12-ാമത്തേയോ 19-ാമത്തേയോ വയസ്സിൽ ചന്തുമേനോൻ വിവാഹം കഴിച്ചു. അവർ അദ്ദേഹത്തിന് ഏററവും അനുരൂപയായ സഹധർമ്മിണിയായിരുന്നു. സങ്ഗീതസാഹിത്യങ്ങളിൽ നിപുണയായ ആ സാധ്വിയാണ് ചന്തുമേനോനെക്കൊണ്ട് ഇന്ദുലേഖ രചിപ്പിച്ചതും വലിയകോയിത്തമ്പുരാനെക്കൊണ്ട് അമരുകശതകം ഭാഷാന്തരീകരിപ്പിച്ചതും. “സുമതികൾമണി ചന്തുമേനവന്റെ കമനി മനീഷിണി” എന്നാണ് ആ മഹിളാരത്നത്തെപ്പറ്റി വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നത്.

ചില ഗുണവിശേഷങ്ങൾ

ചന്തുമേനോന്റെ സ്വഭാവനൈർമ്മല്യവും നീതിനിഷ്ഠയും സത്യസന്ധതയും അത്യന്തം പ്രശംസനീയങ്ങളാണ്. ആരിലും ഗുണം കണ്ടാൽ അകമഴിഞ്ഞു ബഹുമാനിക്കുകയും ദോഷം കണ്ടാൽ നിർദ്ദയമായി പരിഹസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ അദ്ദേഹം ഉപേക്ഷ കാണിച്ചിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിശിതങ്ങളായ പരിഹാസങ്ങൾക്ക് ഉദാഹരണങ്ങൾ എത്ര വേണമെങ്കിലും എടുത്തു കാണിക്കാവുന്നതാണ്. താൻ ഒരു കേരളീയനാണെന്നുള്ളതിൽ അദ്ദേഹം തികച്ചും അഭിമാനംകൊണ്ടു. സാഹിത്യത്തിനു പുറമേ സങ്ഗീതം, ചെണ്ടകൊട്ട്, കഥകളി, മോഹിനിയാട്ടം എന്നിവയിലും അദ്ദേഹത്തിന് അസാമാന്യമായ അഭിനിവേശമുണ്ടായിരുന്നു.

കൃതികൾ

ചന്തുമേനോൻ (1) ഇന്ദുലേഖ, (2) ശാരദ ഈ രണ്ടു നോവലുകളും, (3) മയൂരസന്ദേശം, (4) ഉത്തരരാമചരിതം ഇവയെപ്പറ്റി നിരൂപണങ്ങളും, തന്റെ സ്നേഹിതൻ കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരൻ നമ്പിയാരുടെ,

> “ഇതി നരിചരിതം സമാപ്തമേതൽ
> കഥകളിലുത്തമമെത്രയുംവിചിത്രം
> പരിചൊടിതു കഥിക്ക കേൾക്കയെന്നാൽ
> നരിഭയമില്ലയകത്തടച്ചിരുന്നാൽ”

എന്നവസാനിക്കുന്ന നരിചരിതം (5) എന്ന വിനോദകാവ്യത്തിനു മുഖവുരയുമാണ് രചിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇവയ്ക്കുപുറമേ “എന്തിനു വെറുതേ സുന്ദരിമണി നീ കേഴുന്നതു—കളമൊഴി! കമലമിഴി! കളക കലഹം” എന്നൊരു ഗാനവും അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു.

ഇന്ദുലേഖ

ഒട്ടു വളരെ ഇംഗ്ലീഷ് നോവലുകൾ ചന്തുമേനോൻ വായിച്ചിരുന്നു. തന്റെ പത്നിയെ അവയിൽ ചിലതിലെ കഥ ഗ്രഹിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ആ സുചരിത മലയാളത്തിൽ അങ്ങനെ ഒരു പുസ്തകം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണമെന്നു നിർബ്ബന്ധിച്ചു. എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ആലോചിച്ച് ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് നോവൽ തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നതിനെക്കാൾ നല്ലത് അതിന്റെ രീതി പിടിച്ചു മലയാളത്തിൽ ഒന്നു സ്വതന്ത്രമായി നിർമ്മിക്കുന്നതാണ് എന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു ബോധ്യപ്പെട്ടു. അതിന്റെ ഫലമായി പരപ്പനങ്ങാടിയിൽ മുൻസിഫായിരുന്ന കാലത്ത് ഇംഗ്ലീഷ്‌വർഷം 1889 ജൂൺ 11-ാംനു ഇന്ദുലേഖ എഴുതിത്തുടങ്ങുകയും ആ പണി ആഗസ്റ്റ് 17-ാംനു അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ സുമാർ രണ്ടു മാസം കൊണ്ടു മുഴമിച്ചതാണ് പ്രസ്തുത പുസ്തകം. ചന്തുമേനോന്റെ കൃതഹസ്തതയ്ക്ക് ഇതിലധികം ഒരു തെളിവ് ആവശ്യമില്ലല്ലോ. ഇന്ദുലേഖ ഒരു സാമുദായിക കഥയാണ്. അതു നടന്നതായി കവി സങ്കല്പിക്കുന്നതു കേരളത്തിലല്ലാതെ മറ്റെങ്ങുമല്ല. സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണത്തിന്റെ ഫലമായി അനേകം സമുദായങ്ങളിൽപ്പെട്ടവരെ അദ്ദേഹം കഥാപാത്രങ്ങളാക്കീട്ടുണ്ട്. അവരിൽ വിടനും വിഡ്ഢിയുമായ സൂരി നമ്പൂരിപ്പാട് ഒരു വിശേഷസൃഷ്ടിയാണ്. അതിനേക്കാൾ വിശേഷസൃഷ്ടിയാണ് ശാരദയിലെ വൈത്തിപ്പട്ടർ. ഒരു പാത്രത്തെ നല്ലതാക്കിയാൽ അതിരില്ലാതെ വാഴ്ത്തുകയും ചീത്തയാക്കിയാൽ അളവില്ലാതെ താഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിനു ഗ്രന്ഥകാരനു പ്രത്യേകം ഒരു പ്രവണതയുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അത്തരത്തിലുള്ള നീചപാത്രവർണ്ണനയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ദുരുദ്ദേശമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. “മലയാളത്തിൽ അത്യൽക്കൃഷ്ടസ്ഥിതിയിൽപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരായ നമ്പൂരിപ്പാടന്മാരെയും നമ്പൂരിമാരെയും പരിഹസിക്കണമെന്നുള്ള ഒരു ദുഷ്ടവിചാരം എനിക്കു ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന് എന്റെ ബുദ്ധിമാന്മാരും നിഷ്പക്ഷവാദികളുമായ വായനക്കാർക്ക് ധാരാളമായി മനസ്സിലാകുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു” എന്ന് അദ്ദേഹം തന്നെ തുറന്നു പറഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്. നമ്പൂരിമാരും നായന്മാരും ഒന്നുപോലെ നന്നായിക്കാണണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിസന്ധി. കാലോചിതമായ വിദ്യാഭ്യാസവും തജ്ജന്യമായ പരിഷ്കാരവും ആ രണ്ടു സമുദായങ്ങളിലെ അങ്ഗങ്ങൾക്കും ഉണ്ടാകണമെന്ന് അദ്ദേഹം അത്യധികമായി ആശിച്ചിരുന്നു. സർവ്വോപരി പുരുഷന്മാരെപ്പോലെ സ്ത്രീകളും വിദ്യ അഭ്യസിക്കണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം. ഇന്ദുലേഖയിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഷയെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹത്തിനു ചിലതെല്ലാം പറയുവാനുണ്ട്. സംസ്കൃതത്തെ കഴിവുള്ളിടത്തോളം അകറ്റിനിറുത്തി സാധാരണജനങ്ങൾ ഗൃഹത്തിൽ സംസാരിക്കുന്ന രീതിയിലാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ കൃതികൾ രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിനു സംസ്കൃതത്തിൽ ലോകവ്യുൽപ്പത്തിഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു ചാത്തുക്കുട്ടി മന്നാടിയാരുടെ ഉത്തരരാമചരിതത്തിന് അദ്ദേഹം എഴുതീട്ടുള്ള നിരൂപണത്തിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. “വ്യുൽപത്തി എന്നു ശരിയായി സംസ്കൃതത്തിൽ ഉച്ചരിക്കേണ്ട പദത്തെ വില്പത്തി എന്നാണ് നോം സാധാരണ പറയാറ്. അത് ആ സാധാരണമാതിരിയിൽത്തന്നെയാണ് ഈ പുസ്തകത്തിൽ എഴുതിയിരിയ്ക്കുന്നത്. ഇതുപോലെ പലേ വാക്കുകളേയും കാണാം; ‘പട്ട്’. ‘ധൃതഗതി’, ‘ധൃതഗതിക്കാരൻ’, ‘യോഗ്യമായ സഭാ’ ഈവക പലേ പദങ്ങളും സമാസങ്ങളും സംസ്കൃതസിദ്ധമായ രീതിയിൽ അല്ല, മലയാളത്തോടു ചേർത്തു പറയുമ്പോൾ ഉച്ചരിക്കുന്നതും അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കുന്നതും. അതുകൊണ്ടു സാധാരണ മലയാളഭാഷ സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഈ വാക്കുകൾ ഉച്ചരിക്കുന്ന പ്രകാരം തന്നെയാകുന്നു ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്” എന്നും മറ്റും അദ്ദേഹം തനിക്ക് ആ വിഷയത്തിലുള്ള അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ചില വർണ്ണനാത്മകങ്ങളായ ഘട്ടങ്ങളിൽ ഭാഷാവിഷയകമായി അദ്ദേഹം ഒന്നുകൂടി മനസ്സിരുത്തേണ്ടതായിരുന്നു എന്നു തോന്നാറുണ്ട്.

ഗുണദോഷനിരൂപണം

ഇന്ദുലേഖയുടെ കഥാഗുംഫനത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ വിജയം പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുവാൻ നിർവ്വാഹമില്ല. 18-ാമധ്യായത്തിലെ ദീർഘമായ നിരീശ്വരതത്വവാദവും, ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കാൺഗ്രസ്സിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിമർശവും മറ്റും കഥയുടെ പുരോഗതിയെ യാതൊരു വിധത്തിലും സഹായിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ വേറെയും ചില വൈകല്യങ്ങൾ ഇത്രതന്നെ അനുചിതങ്ങളല്ലെങ്കിലും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാൻ കഴിയും. എന്നാൽ പ്രകൃതിവർണ്ണനം, പാത്രസൃഷ്ടി, സ്വഭാവവിശകലനം, ഭാവനാകശലത, ഫലിതമാർമ്മികത, ഉപാലംഭനപാടവം എന്നിങ്ങനെയുള്ള അംശങ്ങളിൽ ആ കൃതി സർവ്വോൽക്കൃഷ്ടമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നു. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് എന്റെ ആശയം സ്പഷ്ടമാക്കാം.

ബോംബേതുറമുഖത്തിന്റെ വർണ്ണനയിലെ ഒരു ഭാഗം

“പാൽനുരപോലെ അതിധവളങ്ങളായും നീരുണ്ട മേഘം പോലെ ശ്യാമളങ്ങളായും കനകവർണ്ണങ്ങളായും അരുണവർണ്ണങ്ങളായും മിശ്രവർണ്ണങ്ങളായുമുള്ള പല മാതിരി അത്യുന്നതങ്ങളായ ആറും നാലും രണ്ടും കുതിരകളാൽ വലിക്കപ്പെടുന്നതും, മഞ്ഞവെയിലിൽ അതി മനോഹരമായി മിന്നിത്തിളങ്ങിക്കൊണ്ടു കണ്ണുകളെ മയക്കുന്നതും ആയ ഗാഡികൾ അസംഖ്യം അന്യോന്യം തിക്കിത്തിരക്കില്ലാതെ ഓടുന്നതുകളുടേയും, ചിത്രത്തിൽ നില്ക്കുന്നതുപോലെ ബഹുസജ്ജമായിട്ടു സമുദ്രതീരത്തിൽ ചിലേടങ്ങളിൽ നിർത്തീട്ടുള്ളതുകളുടേയും കാഴ്ച, പിന്നെ ആ ഗാഡികളിൽത്തന്നെയിരുന്നു കടൽക്കാറ്റു കൊള്ളുന്നവരുടേയും പുറത്തിറങ്ങി നടന്നിട്ടും കടൽവക്കത്തു കെട്ടിയുണ്ടാക്കീട്ടുള്ള അതിമനോഹരമായ ഇരിപ്പിടങ്ങളിൽ ഇരുന്നിട്ടും കാണാവുന്ന മഹാന്മാരായ പുരുഷന്മാരുടേയും ചന്ദ്രമുഖികളായ സ്ത്രീകളുടേയും വികസിച്ചുനില്ക്കുന്ന ചെന്താമരപ്പൂക്കളെപ്പോലെ ശോഭിക്കുന്ന മുഖങ്ങളോടുകൂടിയ ചെറിയ കിടാങ്ങളുടേയും സംഘം സമുദ്രത്തിൽനിന്നു വരുന്ന മന്ദസമീരണനെ ഏറ്റു രസിച്ചു സല്ലപിച്ചിരിക്കുന്നതിനെ കാണുന്ന ആനന്ദകരമായ കാഴ്ച... പിന്നെ ഈ സകല കാഴ്ചകൾക്കും വിനോദങ്ങൾക്കും ജീവനും അതിശോഭയും കൊടുക്കുന്നതും വാചാമഗോചരമായി, നിസ്തുല്യമായിരിയ്ക്കുന്ന സൂര്യാസ്തമനശോഭ.”

സൂരിനമ്പൂരിപ്പാടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യവഹാരകാര്യസ്ഥൻ താശ്ശൻമേനോനും:

“**നമ്പൂരി:** എനിയ്ക്ക് ഇന്നു കാര്യം നോക്കാൻ ഒന്നും ഇടയില്ല. താച്ചു, നീ പൊയ്ക്കോ.

താശ്ശൻ: ഇത് അസാരം ഒന്നു നോക്കാതെ കഴികയില്ല.

ന: ഇന്നു നീ എന്തു പറഞ്ഞാലും എനിയ്ക്ക് ഇടയില്ല.

താ: മറ്റന്നാൾ നമ്പർ വിചാരണയാണ്. അടിയന് ഒരു വിവരം ഉണർത്തിക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. അത് ഇപ്പോൾ ഉണർത്തിക്കാതെ കഴികയില്ല.

ന: എന്തു വിചാരണയായാലും വേണ്ടതില്ല. ഇന്ന് എനിക്കു ഒരു കാര്യവും കേൾക്കാൻ ഇടയില്ല.

താ: ഒരാധാരം ഫയലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതിന് ഒരു ഹരജി കൊടുക്കണം. ഹരജി എഴുതിക്കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ഒന്നു തൃക്കൈവിളയാടിത്തന്നാൽ മതി.

ന: ഇന്നു ശനിയാഴ്ചയാണ്. ശനിയാഴ്ച ഞാൻ ഒരു കടലാസ്സിലും ഒപ്പിടാറില്ലെന്നു താച്ചുവിനു നിശ്ചയമില്ലേ? പിന്നെ എന്തിന് എന്നെ ഉപദ്രവിക്കുന്നു?

താ: ആധാരം ഫയലാക്കാൻ തിങ്കളാഴ്ച ഹാജരാക്കീട്ടില്ലെങ്കിൽ നമ്പർ ദോഷമായ്ത്തീരും.

ന: എങ്ങനെയെങ്കിലും തീരട്ടെ, അപ്പീൽക്കോടതി ഇല്ലേ?

താ: ആധാരം ഫയലാക്കാഞ്ഞാൽ അപ്പീൽക്കോടതിയിലും തോല്ക്കും.

ന: ഇതു വലിയ അനർത്ഥംതന്നെ. താച്ചുവിനെ ഒരു കാര്യം ഏല്പിച്ചാൽ പിന്നെ എന്നെ വന്ന് ഇങ്ങനെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നത് എന്തിനാണ്?

താ: ഹരജിയിൽ അടിയന്ന് ഒപ്പിട്ടു കൊടുക്കാൻ പാടുണ്ടോ?

ന: ഇന്നു ശനിയാഴ്ച ഞാൻ ഒരു ഹരജിയിലും ഒപ്പിടുകയില്ല. പണ്ട് ഒരന്യായത്തിൽ ശനിയാഴ്ച ഒപ്പിട്ട് ഒരു നമ്പ്ര് തോറ്റുപോയത് താച്ചുവിന് ഓർമ്മയില്ലേ?

താ: ഇത് അന്യായമല്ലാ ഹരജിയല്ലേ?”

ഇങ്ങനെ പോകുന്ന ആ സംഭാഷണം എത്ര തന്മയത്വത്തോടുകൂടിയാണ് ചന്തുമേനോൻ നമ്മെ വരച്ചുകാണിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്!

ഇന്ദുലേഖയ്ക്ക് ഒരു വലിയ മെച്ചം കിട്ടിയത് ആ പുസ്തകം മലബാർ കലക്ടരായിരുന്ന ഡബ്ലിയു. ഡ്യൂമെർഗ്ഗ് (W. Dumergue) 1066-ൽ ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു വിവർത്തനംചെയ്തു എന്നുള്ളതാണ്. ഡ്യൂമെർഗ്ഗിന്റെ തർജ്ജമ വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. അക്കാലത്തു മലബാർജില്ലയിൽ കലക്ടരുദ്യോഗം വഹിച്ച സായിപ്പന്മാരിൽ പലരും മലയാളഭാഷയെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. ലോഗൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മലബാർമാനുവലിൽ ഒരു തച്ചോളിപ്പാട്ടു പരിഭാഷപ്പെടുത്തിച്ചേർത്തിരിക്കുന്നു. പെർസി മാക്വീൻ (Percy Maccqueen) അടിയേറി കുഞ്ഞിരാമന്റെ സാഹായ്യത്തോടുകൂടി ഒട്ടു വളരെ തച്ചോളിപ്പാട്ടുകൾ ശേഖരിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കുഞ്ഞിരാമൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ മുൻഷിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മരിച്ചത് 1948-ലാണ്.

ഇന്ദുലേഖ കേരളത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ ലക്ഷണപൂർണ്ണമായ നോവലാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. വലിയ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ അക്ബർ 1055-ൽ ആരംഭിച്ചു. എങ്കിലും അതിലെ പത്ത് അധ്യായങ്ങൾ മാത്രമേ 1057 വരെയുള്ള കാലത്തിനിടയ്ക്കു പൂർത്തിയായുള്ളു. 1069-ലാണ് അതച്ചടിച്ചത്. സി. വി. രാമൻപിള്ളയുടെ മാർത്താണ്ഡവമ്മ 1058-നും 1060-നും ഇടയ്ക്കു രചിച്ചതാണെങ്കിലും 1065-ലേ പ്രകാശിതമായുള്ളു.

ശാരദ

ശാരദ ഒരപൂർണ്ണകൃതിയാണ്. 1068-ാമാണ്ട് ആരംഭത്തിൽ (ഇംഗ്ലീഷ്‌വർഷം 1892 ആഗസ്റ്റ് 16-ാംനു) അതിലെ ആദ്യത്തെ എട്ടധ്യായങ്ങൾ ഒന്നാം ഭാഗമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. മൂന്നു ഭാഗങ്ങളായി പ്രകാശിപ്പിക്കണമെന്നായിരുന്നു ഉദ്ദേശം. രണ്ടും മൂന്നും ഭാഗങ്ങൾ ആ ഇംഗ്ലീഷ് വർഷം അവസാനിക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്നുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ മോഹം ഫലിച്ചില്ല. പിന്നീടു മൂന്നദ്ധ്യായങ്ങൾ മാത്രമേ എഴുതിയുള്ളു. അവ കൂടി ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജാമാതാവു പാട്ടത്തിൽ നാരായണമേനോൻ 1079-ൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു. ഇന്ദുലേഖയെക്കാൾ വിശിഷ്ടമായ ഒരു നോവലാണ് ശാരദ. അതിലെ കഥാഘടനയിൽ പരിണാമഗുപ്തി ഗ്രന്ഥകാരൻ നിഷ്കൃഷ്ടമായി പാലിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു പിന്നീടുള്ള ഇതിവൃത്തഗതി എന്തെന്നു നിർണ്ണയിയ്ക്കുന്നത് അസാധ്യംതന്നെ. സി. അന്തപ്പായിയും, പയ്യംപള്ളി ഗോപാലപിള്ളയും ശാരദ പൂരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ പൂരണങ്ങൾ അവരുടേതാണ് ചന്തുമേനോന്റേതല്ല. ശാരദ തന്നെയാണ് നായിക. നായകൻ ആ വിലാസിനിയുടെ അമ്മാവന്റെ മകനായ കൃഷ്ണമേനോൻ ആയിരിയ്ക്കുമെന്ന് ഊഹിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗമില്ലാതെയില്ല. ശാരദയിലെ ചില കഥാപാത്രങ്ങളെ ചന്തുമേനോൻ അത്യന്തം സജീവങ്ങളാക്കീട്ടുണ്ട്. വൈത്തിപ്പട്ടർ, കുണ്ടൻമേനോൻ, പുഞ്ചോലക്കരയിടത്തിൽ അച്ചൻ മുതലായവർ അനുവാചകന്മാരുടെ ഹൃദയഭിത്തികളിൽനിന്ന് ഒരിക്കലും മാഞ്ഞുപോകുന്നതല്ല. ശാരദയിലെ ഭാഷയും ഇന്ദുലേഖയിലേതിനെക്കാൾ ഒന്നുകൂടി മിനുസപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

ദുഷ്ടന്മാർ

“മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിയുടെ ദുഷ്ടതയെപ്പറ്റി ഓർത്താൽ ആശ്ചര്യപ്പെടാതെയിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഒരു സിംഹത്തേയോ പുലിയേയോ കരടിയേയോ കാണുന്ന ക്ഷണത്തിൽ അത് എന്തൊരുമാതിരി ദുഷ്ടജന്തുവാണെന്നു മനുഷ്യനും മറ്റുള്ള ജന്തുക്കൾക്കും മനസ്സിലാകുന്നു. അങ്ങനെ മനസ്സിലാകുന്നതിനാൽ ആവക ജന്തുക്കളിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന ആപത്തുകളെ തടുപ്പാൻ വഴി മുൻകുട്ടി കരുതുന്നു. എന്നാൽ ദുഷ്ടമനുഷ്യർ എന്നു പറയുന്നത് എന്തൊരു ജന്തുവാണ്. ഈ ജന്തുവിന്റെ സ്വഭാവം എന്താണ്! സിംഹം, പുലി, കരടി, കാട്ടുപോത്ത്, പന്നി, പശു, മാൻ മുതലായ ജന്തുക്കളുടെ ക്രൗര്യഗുണമോ, സൗമ്യഗുണമോ ഏകദേശം ഇന്നപ്രകാരമാണെന്നു നാം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരു ദുഷ്ടമനസ്സായ മനുഷ്യന്റെ ദൗഷ്ട്യത്തിന് ഇന്നപ്രകാരമുള്ള ചേഷ്ടകൾ ഉണ്ടാകാമെന്നു വല്ല ഒരു നിശ്ചയവും നമുക്കാർക്കെങ്കിലും. കിട്ടീട്ടുണ്ടോ? ഇല്ല, കിട്ടുവാൻപാടില്ല.” ഇത്യാദി. വൈത്തിപ്പട്ടർ സ്വാർത്ഥസിദ്ധിക്ക് എത്ര ക്രൗര്യകർമ്മവും ചെയ്യാൻ മടിയില്ലാത്തവിധം പഠിപ്പും അറിവും അശേഷമില്ലാത്ത ഒരു ദുഷ്ടനായിരുന്നുവെന്ന് ആ ഭാഗം ഗ്രന്ഥകാരൻ ഉപസംഹരിക്കുന്നു.

പുഞ്ചോലക്കര എടത്തിലെ അച്ചൻ

ആകാരവർണ്ണനം

“അതിന്റെ വഴിയേ അത്യന്തം തടിച്ച് ഉരുണ്ട കറുത്ത വർണ്ണത്തിൽ ഭയങ്കരമായ ഒരു സ്വരൂപം ഇറങ്ങിവരുന്നതായും കണ്ടു. ഈ സ്വരൂപത്തിന്റെ തലയിൽ വാൽക്കണ്ണാടി പോലെ അത്ര മിനുസമായി വെളിച്ചം തട്ടുമ്പോൾ മിന്നുന്ന കഷണ്ടിയാണ് കണ്ടത്. കറുത്ത നെറ്റി മുഴുവൻ വെളുത്ത ഭസ്മംകൊണ്ടു മൂടിയിരിക്കുന്നു. കണ്ണുകൾ വൃത്തത്തിൽ അത്യന്തം ചൊകന്ന രസത്തോടെ രാശിയായിട്ടാണ്. ദീർഘം കുറഞ്ഞു തടിച്ച കുറേ മേലോട്ടുയർന്ന ദ്വാരത്തോടുകൂടി ആ മൂക്കും പരന്ന മുഖവും കറുത്തുതടിച്ച ചുണ്ടും അത്യന്തം വിശാലമായ വക്ഷസ്സു നിറയെ തേച്ച ഭസ്മപ്രഭയും അതിന്നുപരി കിടക്കുന്ന സ്വർണ്ണം കെട്ടിയ രുദ്രാക്ഷമാലയും കണ്ടു ശങ്കരൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു.” ഇത്യാദി.

നാട്ടുകാര്യസ്ഥൻ

കരിപ്പാട്ടിൽ കുണ്ടൻമേനോനെ രങ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതിനുമുമ്പു നാട്ടുകാര്യസ്ഥന്മാരെപ്പറ്റി ഒരു അവഹേളനപരമായ വിവരണമുണ്ട്. അത്തരത്തിലുള്ള പലരേയും ചന്തുമേനോൻ അക്കാലത്തു കോടതികളിൽ കണ്ടിരിക്കണം. ഇപ്പോഴും ഇങ്ങുങ്ങ് അവരെ കാണുവാൻ പ്രയാസമില്ല.

താഴെക്കാണുന്ന ഉപാലംഭം നോക്കുക. “സർക്കാരുദ്യോഗം, കച്ചവടം, കൃഷി, ഗൃഹസ്ഥിതി, വിദ്യാപരിശ്രമം, കൈവേലപ്രവൃത്തികൾ, കൂലിപ്പണി, പിച്ചയെടുക്കൽ മുതലായ യാതൊരു വ്യാപാരങ്ങളിലും ക്രമമായും ശരിയായും പ്രവേശിക്കാതേയും അധികകാലം കോടതികളിൽ വ്യവഹാരകാര്യങ്ങളിൽ പരിചയിച്ചു വ്യവഹാരത്തിൽ അത്യന്തം രസംപിടിച്ച പൂർവ്വാർജ്ജിതമായി വല്ല സ്വത്തുക്കളും തനിക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അതു വ്യവഹാരഭ്രാന്തിനാൽ നശിപ്പിച്ചു, ദിവസവൃത്തിക്കു നല്ല ബുദ്ധിമുട്ടോടുകൂടി, വല്ല കാര്യങ്ങളിലും മദ്ധ്യസ്ഥം പറഞ്ഞും വ്യവഹാരങ്ങൾ നടത്തുന്നതിൽ വക്കീൽമാരുടെ ഉപദേഷ്ടാവായും വല്ല മുറിവാചകങ്ങളും പഠിച്ച ഹരജികൾ, ആധാരങ്ങൾ, തറവാട്ടുകരാറുകൾ മുതലായത് എഴുതുന്നതിൽ ബഹുസമർത്ഥനെന്ന് അറിവില്ലാത്ത ആളുകളെ ധരിപ്പിച്ചു, ധനപുഷ്ടിയും ജനപുഷ്ടിയും ഉള്ള തറവാടുകളിൽ കടന്നുകൂടി കുടുംബച്ഛിദ്രവും നാശവും ഉണ്ടാക്കിയും നാട്ടിൽ വ്യവഹാരങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിച്ചും കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്ന ഒരു മനുഷ്യനു ഞാൻ നാട്ടുകാര്യസ്ഥനെന്നു പേരു കൊടുക്കുന്നു.”

“കുണ്ടൻമേനോൻ നിയമസംബന്ധമായുള്ള അനേകം പദങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ തർജ്ജമചെയ്യുന്നതിന്റെ തമാശ വായിച്ചുതന്നെ അറിയേണ്ടതാണ്. ബാണപിട്ട് (Bonafides), മേലാപിട്ട് (Malafides), സൂയന്ത്രോസ് (Surjuris), റീസ് ഇന്ത്രുവലിയൻ ചൂടിക്കെട്ട് (Res Interalias Adjudicate), ലവിഡൻസ് (Evidence), ചെമ്പരത്തി (Champerty) തുടങ്ങിയ വാക്കുകൾ ആരെയാണ് ചിരിപ്പിക്കാത്തത്?”

താശ്ശൻമേനോന്റെ കോപം

പുഞ്ചോലക്കര എടത്തിലെ വ്യവഹാരകാര്യസ്ഥനാണ് താശ്ശൻ മേനോൻ. അയാൾ വക്കീലന്മാരുടെ ക്ലബ്ബ് അന്വേഷിച്ചു പോയപ്പോൾ വലിയ അമ്പലത്തിന്റെ കിഴക്കുഭാഗത്താണ് അവരുടെ കൊളമ്പ് എന്നൊരു ഭൃത്യൻ പറഞ്ഞു. സാധു വഴിക്ക് ഒരു സ്കൂൾകുട്ടിയെ കണ്ടുമുട്ടി.

“കുളമ്പ് എവിടെയാണ് അറിയുമോ?” എന്നു താശ്ശൻ മേനോൻ ചോദിച്ചു. ആ കുട്ടി നിശ്ശങ്കം പറഞ്ഞു ‘കുളമ്പു സിലോണിലാണ്.’

താശ്ശൻ: വിഷമമായി, ഇപ്പ്യോൾ രണ്ടു സംശയമായി. സിലോൺ എവിടെയാണ്?

കുട്ടി: അത് ഒരു ദ്വീപിലാണ്; തെക്കേ സമുദ്രത്തിലാണ്.

താശ്ശൻ: ദ്വീപോ? വക്കീലന്മാർ വായിക്കുന്നതു ദ്വീപിൽ നിന്നാണോ?

കുട്ടി: എന്താണ്? നിങ്ങൾക്കു ഭ്രാന്തുണ്ടോ? എന്താണ് തുമ്പില്ലാതെ സംസാരിക്കുന്നത്?

താശ്ശൻമേനോനു കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. ‘എന്താണ് താൻ പറഞ്ഞത്? തുമ്പില്ലാതെ താനല്ലേ വിശേഷം പറയുന്നത്? സ്കൂൾകുട്ടി ആയിരിക്കും അല്ലേ? ആ ധിക്കാരം നല്ലവണ്ണം പുറത്തു കാണ്മാനുണ്ട്’ ഇത്യാദി.

പാറവക്കിലന്മാർ, ജ്യോതിഷക്കാർ, ഒരുവക നോവലെഴുത്തുകാർ മുതലായവരെ ഗ്രന്ഥകാരൻ സ്വായത്തമായ ഭാവനയിലും ഫലിതത്തിലും ഭാഷയിലും കളിയാക്കീട്ടുണ്ട്.

ഉപസംഹാരം

വാസനാസമ്പന്നനും കുശാഗ്രബുദ്ധിയുമായ ഈ മഹാത്മാവു ഭാഷാദേവിക്കു സമ്മാനിച്ചിട്ടുള്ള ഇന്ദുലേഖയും ശാരദയും രണ്ട് അനർഘങ്ങളായ രത്നങ്ങൾതന്നെയാണ്. അത്തരത്തിൽ അവയ്ക്കു സമീപമെങ്കിലും ചെല്ലാവുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ വേറെയില്ല. ഈ പാദങ്ങളിൽ ഊന്നി തലയുയർത്തിപ്പിടിച്ചു നിലകൊള്ളുന്ന ചന്തുമേനോന്റെ നിത്യയൗവനയും നിതാന്തസുഷമയുമായ സൽക്കീർത്തിക്കു വാട്ടമോ കോട്ടമോ ഒരു കാലത്തും തട്ടുന്നതല്ല.

3 സി. വി. രാമൻപിള്ള (1033–1097)

ഉപക്രമം

കേരളത്തിലെ നോവൽസ്സാഹിത്യകാരന്മാരുടെയിടയിൽ കനിഷ്ഠികാധിഷ്ഠിതനായ സി. വി. രാമൻപിള്ളയെപ്പറ്റിയാണ് ഇനി പ്രസ്താവിക്കുവാനുള്ളത്. വിശ്വസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അപ്രതിഷേധ്യമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപത്തിൽ കേരളീയരായ മറ്റുനോവലെഴുത്തുകാർ ആദിത്യഭഗവാന്റെ തേജഃപ്രസരത്തിൽ പകൽവിളക്കുകൾ പോലെ മങ്ങിപ്പോകുന്നു. ചന്തുമേനോൻപോലും അദ്ദേഹത്തിനു തുല്യനല്ല.

ജനനം

തിരുവനന്തപുരം കോട്ടയ്ക്കകത്തു മിത്രാനന്ദപുരത്തുനിന്നു കോട്ടമതിലിന്നരികിൽക്കൂടി വടക്കോട്ടു പോകുന്ന വഴിയുടെ കിഴക്കരുകിൽ കൊച്ചുകണ്ണച്ചാർവീട് എന്നൊരു ഭവനമുണ്ടായിരുന്നു. രാജാകേശവദാസൻ തന്റെ ഭാര്യ നങ്കക്കോയിക്കൽ അരത്തമപ്പിള്ളയ്ക്കു പണിയിച്ചു കൊടുത്ത ഒരു കെട്ടിടമായിരുന്നു അത്. 1033-ാമാണ്ട് ഇടവമാസം 7-ാംനു ആയില്യം നക്ഷത്രത്തിൽ നമ്മുടെ കഥാനായകൻ ആ ഗൃഹത്തിൽ ജനിച്ചു. സി. വി. യുടെ തറവാടു നെയ്യാറ്റിൻകരത്താലൂക്കിൽ ചെങ്കൽപ്പകുതിയിൽ ആറയൂർ എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള കണ്ണങ്കരവീടാണ്. അവിടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാവു പാർവ്വതിപ്പിള്ള 997-ൽ ജനിച്ചു. 1014-ൽ നെയ്യാറ്റിൻകര കുളത്തൂർ പനവിളാകത്തു നീലകണ്ഠപ്പിള്ള ആ യുവതിയെ വിവാഹം ചെയ്തു. അവരുടെ എട്ടാമത്തെ സന്താനമാണ് സി. വി. ആദ്യത്തെ പ്രസവത്തിൽ ശങ്കരപ്പിള്ളയെന്നും നാരായണപിള്ളയെന്നും രണ്ടു പുത്രന്മാർ ജനിച്ചു. കാലാന്തരത്തിൽ അവർ രണ്ടുപേരും തഹശീൽദാരന്മാരായി ഉയർന്നു. അവർ തറവാടിന്നു സമീപം പുന്നത്താനം എന്നൊരു ഗൃഹംകൂടി പണിയിച്ചു. പാർവ്വതിപ്പിള്ളയുടെ മാതാവിനു വലിയ കൊട്ടാരത്തിൽ ജോലിയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ മകളുംകൂടി തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിക്കാൻ ഇടവന്നതാണ്. കാലാന്തരത്തിൽ പാർവ്വതിപ്പിള്ളയ്ക്കും അവിടെത്തന്നെ ജോലികിട്ടി. നീലകണ്ഠപ്പിള്ളയ്ക്കു ഗ്രന്ഥമെഴുത്തായിരുന്നു പ്രധാന കാലക്ഷേപമാർഗ്ഗം. അതോടുകൂടി അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിലും ഏർപ്പെട്ടകയാൽ നീലകണ്ഠപ്പിള്ളയാശാൻ എന്ന് അദ്ദേഹത്തെ ജനങ്ങൾ വിളിച്ചു. ഏറെത്താമസിയാതെ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു ചെറിയ ജോലി വലിയ കൊട്ടാരത്തിൽ കിട്ടി.

നങ്കക്കോയിക്കൽ കേശവൻ തമ്പി

കേശവദാസനന്റെ ദൗഹിത്രിയുടെ പുത്രനായി അന്ന് ഒരു ഉദാരചരിതൻ തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹമാണ് നങ്കക്കോയിക്കൽ കേശവൻതമ്പി. സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും നല്ല പരിജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരാജാവു സിംഹാസനാരൂഢനായപ്പോൾ ഭജനപ്പുരയിൽ കാര്യക്കാരനായി നിയമിച്ചു. തമ്പിയുടെ ആശ്രിതനാകുവാനുള്ള ഭാഗ്യം നീലകണ്ഠപ്പിള്ളയ്ക്കു ലഭിച്ചതോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദാരിദ്ര്യത്തിന് ഒട്ടൊരു ശമനം വന്നു. 1042-ൽ അദ്ദേഹം മരിച്ചുപോയി എങ്കിലും തമ്പി രാമു (സി. വി.) വിനെ പുത്രതുല്യമായി സംരക്ഷിച്ചു. അമ്മ കണ്ണങ്കരവീട്ടിലേക്കു തിരിയെപ്പോകയാൽ തമ്പി കാര്യക്കാരുടെ ഗൃഹത്തിൽത്തന്നെയാണ് വളർന്നത്. ആ സുചരിത 90 വയസ്സുവരെ ജീവിച്ചിരുന്ന് 1087-ൽ മരിച്ചു. സി. വി. ജനിച്ച വീടും വളർന്ന വീടും കേശവദാസനുമായി ബന്ധമുള്ളതായിരുന്നുവെന്നു നാം പ്രകൃതത്തിൽ സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതിന്റെ അന്തശ്ചോദനയുംകൂടി കേശവദാസനെപ്പറ്റിയുള്ള നോവലുകൾ എഴുതുന്നതിനു സി. വി.ക്കു സഹായകമായിട്ടുണ്ട്.

വിദ്യാഭ്യാസം

പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ സി. വി. ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചു. കാര്യക്കാരോടുകൂടി കൊട്ടാരത്തിലും തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലും പോയി അവിടത്തെ പൂർവ്വചരിത്രങ്ങളും ഐതിഹ്യങ്ങളും ഗ്രഹിച്ച് അവയുടെ സ്മാരകങ്ങളായ അക്കാലത്തെ മന്ദിരങ്ങളേയും മറ്റും സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിച്ചു ജന്മസിദ്ധമായ കഥാശ്രവണകൌതുകത്തെ പോഷിപ്പിക്കുവാൻ തനിക്കു ലഭിച്ച സൗകര്യത്തെ അദ്ദേഹം വേണ്ടവിധത്തിൽ ഉപയോഗിച്ച് ഒരു കാഥികനായി ഉയർന്നു. കഥകളിപ്പാട്ടുകൾ, കിളിപ്പാട്ടുകൾ, തുള്ളൽപ്പാട്ടുകൾ ഇവ കഴിവുള്ളിടത്തോളം ഹൃദിസ്ഥമാക്കി. സി. വി. ക്കു സംഗീതത്തിലും അഭിനയത്തിലും ഗണനീയമായ വാസനയുണ്ടായിരുന്നു. 1052-ൽ തിരുവനന്തപുരം കോളേജിൽ ചേർന്നു. ഇംഗ്ലീഷിൽ പല വിഷയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പുസ്തകങ്ങളും പ്രത്യേകിച്ച് സർ. വാൾട്ടർ സ്കോട്ടിന്റെ 'വേവർലി' നോവലുകളും നിഷ്കർഷിച്ചു വായിച്ചു. പില്ക്കാലങ്ങളിൽ ആ ഭാഷകൊണ്ടു കൈകാര്യം ചെയ്യാവുന്ന അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ മുന്നണിയിൽ അദ്ദേഹം അനായാസേന പാഞ്ഞുകയറിയതു് അന്നുമതല്ലള്ള നിസ്തന്ദ്രമായ വ്യവസായത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു. ആയില്യംതിരുനാൾ തീപ്പെട്ടതോടുകൂടി കേശവൻതമ്പിക്കു കൊട്ടാരത്തിലെ ജോലി രാജിവെയ്ക്കേണ്ടതായി വന്നു. തന്മൂലം നേരിട്ട സാമ്പത്തിക വൈഷമ്യത്തിൽ നിന്നു തമ്പിക്കുപുറമേ തന്റെ ഇരട്ടപെറ്റ ജ്യേഷ്ഠന്മാരുടേയും, ദിവാൻ നാണപിള്ളയുടെ പുത്രൻ എൻ. രാമൻപിള്ള (പിന്നീടു തിരുവിതാംകൂർ എക്സൈസ് കമ്മീഷണർ) യുടേയും സാഹായം അദ്ദേഹത്തെ കറെയെല്ലാം രക്ഷിച്ചുവെങ്കിലും അന്നത്തെ ജീവിതം അദ്ദേഹത്തിനു ഭാരമായിത്തോന്നി. പക്ഷേ അപ്പോഴേക്കു കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസം അവസാനിക്കാറായിരുന്നു. അവിടെ സി. വി. യുടെ ബുദ്ധിശക്തി, വിനോദരസികത, അഭിനയവാസന മുതലായ സിദ്ധികൾകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പ്രഫസറന്മാരുടെ വാത്സല്യം ധാരാളമായി സമാർജ്ജിച്ചു. ഗ്രാൻഡ് ലിറ്ററി യൂണിയൻ (Grand Literary Union) എന്നൊരു വിദ്യാർത്ഥിസ്സമിതി സംഘടിപ്പിച്ചു. രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ഇംഗ്ലീഷിൽ അവിജ്ഞാത കർത്തൃകങ്ങളായ ലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ഉപരിപഠനത്തിനുവേണ്ടി തിരുവനന്തപുരം വിട്ടു മദിരാശിക്കു പോകുന്നതാണ് ഉചിതമെന്നു തോന്നി. 1056-ൽ ബി. ഏ. പരീക്ഷ ജയിച്ചു. മദിരാശിയിലെ താമസത്തിനിടയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ച ഉദരരോഗം മരണംവരെ നിലനിന്നു.

വിവാഹം

ആദ്യം ഒരു തങ്കച്ചിയെയാണ് സി. വി. വിവാഹം ചെയ്തത്. അതു പൂർവ്വോക്തന്മാരായ ജ്യേഷ്ഠന്മാരുടെ നിർബ്ബന്ധം നിമിത്തമായിരുന്നു. ആ ബന്ധം ഉടൻ തന്നെ ശിഥിലമായി. പെരുന്താന്നി കിഴേവീട്ടിൽ ഭാഗീരഥിയമ്മയെന്നും ജാനകിയമ്മയെന്നും രണ്ടു കലീനകളായ സഹോദരികളുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ജാനകിയമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്യണമെന്നായിരുന്നു ആശയെങ്കിലും അത് അന്നു സഫലമായില്ല. ആ യുവതി കിളിമാനൂർ ചിത്രമെഴുത്തു രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ (രവിവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാന്റെ കനിഷ്ഠസഹോദരൻ) പത്നിയായി. ഭാഗീരഥിയമ്മയെ സി. വി. യും പരിഗ്രഹിച്ചു. അത് 1062 വൃശ്ചികം 3-ാംനുയായിരുന്നു. 1079-ൽ കോയിത്തമ്പുരാൻ മരിച്ചുപോകയാൽ വിധവയായിത്തീർന്ന ജാനകിയമ്മ സി. വി.യുടെ കുട്ടികളെ പരിചരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ വന്നുചേർന്നു. ക്രമത്തിൽ ആ ഭാഗ്യവതിതന്നെ സി. വി. യുടെ സഹധർമ്മിണിയുമായി. ഭാഗീരഥിയമ്മ സംഗീതസാഹിത്യങ്ങളിൽ അഭിജ്ഞയും, തികഞ്ഞ സഹൃദയയുമായിരുന്നതിനാൽ ആവിവാഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യപരിശ്രമത്തിനു പലപ്രകാരത്തിൽ ഉത്തേജകമായിത്തീർന്നു. ആ പക്വമനസ്കയുടെ ആത്മാർത്ഥമായ പരിചരണമാണ് സി. വി. യുടെ ആയുർദ്ദൈർഘ്യത്തിനുള്ള കാരണങ്ങളിലൊന്ന്.

സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥൻ

തിരുവനന്തപുരത്തു തിരിച്ചുവന്നതിനുമേൽ സി. വി. രണ്ടുമൂന്നു മാസക്കാലം മൈസൂർ ഹൈദരബാദ് മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ഊരും പേരും അറിയിക്കാതെ ചുറ്റിസ്സഞ്ചരിച്ചു. ആ സഞ്ചാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേശപരിചയത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും പില്ക്കാലത്തു നോവൽ നിർമ്മാണത്തിനു ചില വിഷയങ്ങളിൽ പ്രയോജകീഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീടു ഹൈക്കോടതിയിൽ ഒരു ചെറിയ ശമ്പളത്തിൽ നിയമിതനായി. ലാക്കോളേജിൽ ചേർന്നു പഠിത്തം ആരംഭിച്ചു. ഭാഗീരഥിയമ്മയുമായുള്ള വിവാഹം കഴിഞ്ഞതിനുമേൽ അദ്ദേഹം കിഴേവീട്ടിലാണ് താമസിച്ചത്. അവിടത്തെ പരിസരം തന്റെ നൃത്യകലാവിജ്ഞാനത്തേയും സംഗീതപാടവത്തേയും വിനോദസംഭാഷണകശലതയേയും പ്രവൃദ്ധമാക്കുവാൻ സഹായിച്ചു. ലാക്കാളേജ് വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കാതെ പ്ലീഡർപരീക്ഷയ്ക്കു പഠിയ്ക്കുവാൻ 1065 തുലാമാസത്തിൽ വീണ്ടും മദിരാശിക്കു പോയി. ആ പരീക്ഷയിലും ചേരുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ഹൈക്കോടതിയിൽ ശിരസ്തദാർ ഉദ്യോഗംവരെ ഉയർന്നു. അവിടെനിന്നു 1080-ൽ 200 രൂപ ശമ്പളത്തിൽ സർക്കാരച്ചുക്കൂടം സൂപ്രണ്ടായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. 1077നു മുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ റൊസ്കോട്ട് എന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ ഭവനം നിർമ്മിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അന്നുമുതൽ സി. വി. താമസിച്ചത് അവിടെയാണ്. 1087 വരെ സൂപ്രണ്ടുദ്യോഗത്തിൽത്തന്നെ മറ്റു ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുകളിലേക്കു മാറ്റമൊന്നും കിട്ടാതെ ഇരുന്നുകയും 1088-ൽ പെൻഷൻ പറ്റുകയും ചെയ്തു. അതിനുമുൻപുതന്നെ 1087-ൽ പെൻഷന്റെ പ്രാരംഭമായി തനിക്കവകാശമുള്ള അവധിയെടുത്തു സാഹിത്യപ്രവർത്തനത്തിൽ പൂർവ്വാധികം ശ്രദ്ധയോടുകൂടി ഏർപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. 1093-ാമാണ്ട് ഇടവമാസം 31-ാംനു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഷഷ്ട്യബ്ദപൂർത്തി ആഡംബരപൂർവ്വം നാടെങ്ങും ആഘോഷിക്കുകയുണ്ടായി. മദിരാശിയിൽ വച്ചു തീപ്പെട്ട കൊച്ചിമഹാരാജാവു 1094 കന്നിമാസം 22-ാംനു അദ്ദേഹത്തിനു സാഹിത്യകുശലൻ എന്ന ബിരുദവും ആ സ്ഥാനത്തേക്കുള്ള കീർത്തിമുദ്രയും നല്കിയതിനുപുറമേ ഒരു വീരശൃംഖലയും സമ്മാനിച്ചു. തിരുവിതാംകൂർ ടെക്സ്റ്റ് ബുക്കുകമ്മിറ്റിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷൻ എന്ന നിലയിലും മറ്റും അദ്ദേഹം അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള സേവനത്തെപ്പറ്റി ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. ധനസംബന്ധമായ ക്ലേശങ്ങളിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും വിമുക്തനായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ജീവിതത്തിന്റെ സായാഹ്നത്തിൽ ശ്രീമൂലം തിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ കാരുണ്യത്താൽ വളരെ ലഘൂകൃതമായി. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെയുള്ള ഒരു സാഹിത്യ സവ്യസാചിക്കു സർവ്വീസിൽ വളരെ ഉയർന്നു പോകാമായിരുന്നു. അതിനു പ്രധാനപ്രതിബന്ധമായി നിന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യസേവാപ്രവണതയാണ്. ആ സാഹസിയെ അധികാരസ്ഥന്മാർ ബഹുമാനിച്ചതോടുകൂടി ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്തു. 1093-ലാണ് അദ്ദേഹം ടെക്സ്റ്റ് ബുക്കു കമ്മിറ്റിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനായത്.

സാമുദായികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ സേവനങ്ങൾ

സമുദായസേവനത്തിൽനിന്നു വിഭിന്നമല്ലായിരുന്നു സി. വി.യുടെ രാഷ്ട്രസേവനവും പത്രപ്രവർത്തനവും. തിരുവിതാംകൂറിലെ ഉയർന്ന ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ വിദേശികളെ നിയമിക്കരുതെന്നും അവ ഭരിക്കുവാൻ വേണ്ട കെല്പും കോപ്പും നാട്ടുകാർക്കുതന്നെ ഉണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം നിരവധി ലേഖനങ്ങൾ എഴുതി ഒട്ടുവളരെ പ്രക്ഷോഭണങ്ങൾ നടത്തി തീവ്രമായി വാദിച്ചു. 1057-ൽ കേരള പേട്രിയട്ട് എന്നൊരു വാരിക ആരംഭിച്ചു. 1061-ൽ മലയാളി സോഷ്യൽ യൂണിയൻ എന്ന കോളേജ് സമിതിയെ മലയാളിസഭയായി വികസിപ്പിച്ച് അതിന്റെ രസനയായി മലയാളി എന്ന പത്രിക ഉൽഘാടനം ചെയ്തു. സഭയുടെ ആദർശങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനായി അതിൽ മുഖലേഖനങ്ങൾ എഴുതി. 1062-ൽ അതിനെ പ്രതിപക്ഷപത്രമാക്കി. തന്റെ ചില സഹപ്രവർത്തകന്മാരോടുകൂടി മലയാളി മെമ്മോറിയൽ എന്ന പ്രക്ഷോഭണം ആരംഭിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ് വർഷം 1891 ജനവരി 1-ാംനു അതു മഹാരാജാവിനു സമർപ്പിതമായി. ദിവാൻ വി. പി. മാധവരായരുടെ ഭരണത്തെ കഠിനമായി വിമർശിച്ച് 1080-ൽ വഞ്ചിരാജ് എന്നൊരു ഇംഗ്ലീഷ് പത്രം നടത്തി. മലയാളിസഭ പോയി കേരളസമാജം അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു് ആവിർഭവിച്ചതും, സി. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ തിരുവിതാംകൂർ നായർ സമാജം അതിൽ ലയിച്ചതും രണ്ടുംകൂടി ചേർന്നു കേരളീയനായർ സമാജമായതും വളരെക്കാലം യോജിച്ചും പിന്നെ കറേക്കാലം ഭിന്നിച്ചും ആ രണ്ടു സമുദായനേതാക്കന്മാരും പ്രവർത്തനം നടത്തിയതും സി. വി.യുടെ ചരിത്രത്തിൽ സ്മരണീയമായ ഒരുപാഖ്യാനമാണ്. അത് ഇവിടെ പ്രപഞ്ചനം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ല. സമുദായപരിഷ്കാരം മാത്രമായിരുന്നു കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ഉദ്ദേശം. രാഷ്ട്രീയച്ഛായ അതിനില്ലാത്തത് ഒരു വൈകല്യമായി സി. വി.ക്കു തോന്നി. ആദർശങ്ങൾ അഭിന്നങ്ങളായിരുന്ന കാര്യങ്ങളിലും ഏറെക്കുറെ ഭിന്നങ്ങളായ പ്രവർത്തനമാർഗ്ഗങ്ങളാണ് അവർ സ്വീകരിച്ചത്. ഫലസമ്പാദനത്തിലായിരുന്നു സി. വി.യുടെ ശ്രദ്ധ. അതിലേക്കുവേണ്ടി അന്യഥാ ആദരണീയരല്ലാത്ത ചിലരുടെ സഖ്യം നേടുന്ന വിഷയത്തിൽ കൃഷ്ണപിള്ള പരാങ്മുഖനായിരുന്നു. 1080 മകരത്തിലാണ് കേരളീയ നായർ സമാജം സ്ഥാപിതമായത്. മന്നത്തു കൃഷ്ണൻനായരുടെ ഭരണത്തെ അലങ്കോലപ്പെടുത്തുന്നതിനു ചില ഉല്പതിഷ്ണുക്കൾ ചെയ്ത ശ്രമത്തെ തടയുന്നതിനു മിതഭാഷി എന്നൊരു പത്രം പ്രചരിപ്പിച്ചു. വിദേശീയ മേധാവിത്വം എന്ന തലക്കെട്ടിൽ സി. വി. എഴുതിയ ഒരു ലേഖനപരമ്പരയാണ് ആ പേരിൽ ഒരു ലഘുപുസ്തകമായി പിന്നീട് മുദ്രിതമായത്. 1096 മീനം 11-ാംനു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ തിരുവനന്തപുരത്തു് ഒരു നായർ വിദ്യാർത്ഥിമന്ദിരവും ഹോസ്റ്റലും സ്ഥാപിതമായി. 1097-ൽ ദിവാൻ ടി. രാഘവയ്യായുടെ ഭരണകാലത്തു നടന്ന വിദ്യാർത്ഥി ബഹളത്തിൽ തന്റെ വാർദ്ധക്യത്തെ വകവയ്ക്കാതെ പ്രക്ഷോഭകന്മാർക്കു വേണ്ട സാഹായം നല്കി. ഇങ്ങനെ 1057 മുതൽ നിരന്തരമായി 40 കൊല്ലക്കാലത്തോളം കഥാപുരുഷൻ തന്റെ നാട്ടിനേയും സമുദായത്തേയും സർവ്വാത്മനാ ഉപാസിച്ചു. ആവക കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വലങ്കയ്യായിരുന്നതു പ്രസിദ്ധസാഹിത്യരസികനും അഭിഭാഷകപ്രമുഖനുമായ മള്ളൂർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയായിരുന്നു. സി. വി. യുടെ പ്രഹസനങ്ങൾ അഭിനയംമൂലവും മറ്റും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനും മള്ളൂർ നിപുണമായി സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1097-ാമാണ്ടു മീനമാസം 8-ാംനു ആ പുരുഷകേസരി സായുജ്യം പ്രാപിച്ചു. ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കനിഷ്ഠപുത്രി മഹേശ്വരിയമ്മയുടെ ഭർത്താവ്.

സ്വഭാവം

സി. വി. ഈശ്വരഭക്തനും രാജഭക്തനും സദാചാരനിരതനുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം രാജസിംഹാസനത്തെ ചലിപ്പിക്കുവാൻ ഒരിക്കലും തന്റെ തൂലിക ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല. പ്രത്യുത വിദേശീയന്മാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ പിടിയിൽ നിന്നു വിട്ടാൽ അതു പൂർവ്വാധികം ഉറയ്ക്കുമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭേദ്യമായ വിശ്വാസം. (മാർത്താണ്ഡവർമ്മയിൽ മാങ്കോയിക്കൽക്കുറുപ്പു മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിനെ അറിയിക്കുകയാണ്. "ഭൂതപ്പാണ്ടിയിൽ പാളയം കെട്ടിക്കിടക്കുന്ന പരദേശിപ്പടയ്ക്കു തിരുമേനി എങ്ങനെയും പോട്ടെന്നേ വിചാരമുള്ളു. കരുവലം നിറഞ്ഞിരുന്നാൽ തിരുമേനി തങ്കക്കുടം; ഒഴിഞ്ഞോ അകിടറ്റ പശു. അട്ടപ്പിൽ തീയെരിയെ അയൽവീട്ടിൽ തീ കൊളുത്തി ഇരപ്പാനേ? തിരുമേനിയുടെ ഉപ്പും ചോറും തിന്നു കിടക്കുന്ന കടികളെ അടവു ചേർത്തു പടകൂട്ടാതെ മുൻവഴി വിട്ട് എങ്ങാനും കെടന്ന കൂട്ടത്തെപ്പോയി വാഅപ്പാ, ഒത്താശചെയ്യപ്പാ, എന്നു താങ്ങിയതു പുത്തിയോ?" വീട്ടിലായാലും നാട്ടിലായാലും സി. വി. ഒരു ജനനേതാവായിരുന്നു. സമവയസ്കന്മാരെയെന്നപോലെ യുവാക്കന്മാരെയും അദ്ദേഹത്തിന് ആകർഷിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അത് ആകൃതിയുടേയും പ്രകൃതിയുടേയും നൈസർഗ്ഗികമായ ഗാംഭീര്യംകൊണ്ടും വിനോദവും വിജ്ഞാനവും ഒരേ അവസരത്തിൽ പ്രദാനംചെയ്യുന്ന സംഭാഷണചാതുര്യംകൊണ്ടും മാത്രമല്ല നിഷ്കളങ്കവുംസ്നേഹപൂർണ്ണവുമായ ഹൃദയത്തിന്റെ ആകർഷണശക്തി കൊണ്ടും കൂടിയായിരുന്നു. സി. വി. ഏതു നിലയിലുള്ളവർക്കും ഏതു പ്രായക്കാർക്കും അഭിഗമ്യനും ഉപദേഷ്ടാവുമായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗൃഹം ഒരു നിത്യസഭാമണ്ഡപമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടിരുന്നു. യുവാക്കന്മാരോടും വിദ്യാർത്ഥികളോടും അദ്ദേഹം അന്യാദൃശമായ സൗഹാർദ്ദസമ്പർക്കം പുലർത്തി, അവരുടെ വിചാരങ്ങളിലും വികാരങ്ങളിലും പങ്കുകൊണ്ടു. സമുദായകാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഒരു തികഞ്ഞ ഉൽപതിഷ്ണുവായിരുന്നുവെങ്കിലും ഉച്ഛൃംഖലനായ ഒരു വിപ്ലവകാരിയായിരുന്നില്ല. സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് അനുകൂലനായിരുന്നുവെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷ് പഠിത്തം നിമിത്തം യുവതികളിൽക്കണ്ട മദാമ്മചമയലിനെ തീക്ഷ്ണമായി വെറുത്തു. സ്വന്തം പെൺകുട്ടികളെ പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ അയച്ചല്ല പഠിപ്പിച്ചത്. അവരുടെ കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം ഒരു ശിശുവിന്റേതു പോലെ മൃദുലമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രി ഗൗരിയമ്മയുടെ ഭർത്താവായ പുന്നയ്ക്കൽ ഏ. ആർ. പിള്ള ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി യൂറോപ്പിൽ പോയി ഒന്നാമത്തെ ലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ ജർമ്മനിയിൽ അകപ്പെട്ടു ദാരിദ്ര്യം നിമിത്തം പലക്ലേശങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു. ഗാർഹികമായ ബന്ധം നിശ്ശേഷം വേർപെടുത്തിയതുപോലെയായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സകലബന്ധുക്കളോടുമുള്ള പെരുമാറ്റം. അദ്ദേഹത്തിനു സി. വി. 1096-ാമാണ്ടിടയ്ക്ക് അയച്ച ഒരു എഴുത്തിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുന്നതാണ് താഴെച്ചേർക്കുന്ന വാക്യങ്ങൾ: "ഞാൻ വൃദ്ധനാണ്. ദുർബ്ബലനാണ്. രോഗിയാണ്. നിങ്ങളുടെ അമ്മയേയും നിങ്ങൾ ജന്മദാതൃത്വം വഹിക്കുന്ന ആ ജീവികളേയും നിങ്ങൾ അറിയുന്ന ഭാവം പോലുമില്ല. നിങ്ങളോടു ധാർമ്മികമായ ഒരു കർത്തവ്യമെന്ന നിലയിൽ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയേയും കുട്ടികളേയും സംരക്ഷിക്കുകയും കറ്റകരമായ ഒരു പക്ഷപാതബുദ്ധിയോടുകൂടി നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയുടെ വിദ്യാഭ്യാസച്ചിലവുകൾ നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തു. നിങ്ങളുടെ അമ്മ എന്നേക്കാളും പ്രായംകൂടിയവരാണ്. നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയെ കാണുക എന്നതു എനിക്ക് ഓരോ നിമിഷവും സങ്കടകരമായ ഒരു സംഗതിതന്നെ. അപ്പോഴപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ അമ്മയെ കാണുന്നതോ, ലോകത്തിൽ സഹിക്കാവുന്നതിൽക്കവിഞ്ഞുള്ള യാതനയുമാണ്." ഈ മഹാദുഃഖം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണത്തെ ഏറെക്കുറെ ത്വരിപ്പിച്ചു. ഏ. ആർ. പിള്ള പല പ്രാരബ്ധങ്ങൾ തരണംചെയ്തു തിരിയെ തിരുവനന്തപുരത്തു വന്നപ്പോൾ സി. വി. ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

കൃതികൾ

താഴെപ്പറയുന്നവയാണ് സി. വി.യുടെ പ്രധാന കൃതികൾ. (1) ചന്ദ്രമുഖീവിലാസം പ്രഹസനം, (2) മത്തവിലാസം പ്രഹസനം (1068-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു്), (3) മാർത്താണ്ഡവർമ്മ (1058), (4) ധർമ്മരാജാ (1088), (5) പ്രേമാമൃതം (1090-ൽ ആരംഭിച്ചതു്). (6) രാമരാജബഹദൂർ രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ (1093-1095 ഈ കൊല്ലങ്ങളിൽ) എന്നീ നാലു നോവലുകളും, (7) ദിഷ്ടദംഷ്ട്രം, (8) പ്രേമാരിഷ്ടം എന്നീ രണ്ടു അപൂർണ്ണകഥകളും, (9) കുറുപ്പില്ലാക്കളരി (1084), (10) പണ്ടത്തെ പാച്ചൻ, (11) തെന്താനാംകോട്ടു ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ, (12) കയ്മളശ്ശന്റെ കടശ്ശിക്കൈ, (13) ചെറുതേൻ കൊളംബസ്, (14) കുറുപ്പിന്റെ തിരിപ്പ്, (15) ബട്ട്ലർ പപ്പൻ, (16) ഡാക്ടർക്കു കിട്ടിയ മിച്ചം എന്നീ എട്ടു പ്രഹസനങ്ങളും, (17) വിദേശീയമേധാവിത്വവുമാണ്. വിദേശീയമേധാവിത്വത്തെപ്പറ്റി മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പാറപ്പുറത്തെ ഖണ്ഡിച്ചു മുദ്രണംചെയ്യപ്പെട്ട പാറപ്പുറംപിളർപ്പ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയല്ല. ചന്ദ്രമുഖിവിലാസത്തിൽ, പദ്യങ്ങളും അടങ്ങിട്ടുണ്ട്. അവയുടെ പ്രണേതാവു പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ള ആശാനായിരുന്നു. ഗദ്യശൈലി പ്രാസഭ്രയിഷ്ഠവും വിലക്ഷണവുമാണ്. അന്നത്തെ മരുമക്കത്തായക്കുടുംബങ്ങളിൽ കണ്ടുവന്ന പല അനാചാരങ്ങളേയും അവയുടെ അനിഷ്ടഫലങ്ങളേയും തിരുവാതിരക്കളിയിലെ ആശാന്മാരുടെ സ്ത്രൈലംപടതയേയും മറ്റും പറ്റി അതിൽ നിപുണമായി ഉപാലംഭനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ശക്തിപൂജയുടെ മറയിൽ തിരുവനന്തപുരത്തെ ചില സമുദായാംഗങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ കടന്നുകൂടിത്തുടങ്ങിയ മദ്യപാനത്തെ ഉന്മൂലനംചെയ്യുന്നതിനാണ് മത്തവിലാസം എഴുതിയത്. ആ രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളും അച്ചടിച്ചിട്ടില്ല. പ്രഹസനപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവാണ് സി. വി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഹസനങ്ങളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനത്തിനവകാശം കുറുപ്പില്ലാക്കളരിക്കാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ച യുവാക്കന്മാരും യുവതികളും യഥാക്രമം സായിപ്പന്മാരേയും മദാമ്മമാരേയും അനുകരിച്ചു കാണിക്കുന്ന ഗോഷ്ഠികളെ അതിൽ ഫലിതസമ്മിശ്രമായ ഭാഷയിൽ ആദ്യന്തം അവഹേളനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഭാസ്കരമേനോനേയും പഞ്ചാമൃതക്കൊച്ചമ്മയേയും ആർക്കു മറക്കുവാൻ സാധിക്കും? കുറുപ്പില്ലാക്കളരിയിലെ പാട്ടുകളും നന്നായിട്ടുണ്ട്. പഞ്ചാമൃതക്കൊച്ചമ്മ ഒടുവിൽ പറയുകയാണ്: "ഇത് ഇരുപതാം ശതവർഷമാണ്. Miss Pancke ആണ് ഞങ്ങളുടെ Apostle. വലിയ ഒരു ഭൂകമ്പത്തിന്റെ മുരളിച്ചയാണ് കേട്ടുതുടങ്ങുന്നത്. സൂക്ഷിച്ചിരിക്കട്ടേ ഈ സമുദ്രലംഘനക്കാർ, ലങ്കാദഹനക്കാർ, ദശകണ്ഠനിഗ്രഹക്കാർ ഇവർ എന്തു സാധിച്ചു? സാക്ഷാൽമായയല്ലേ പരബ്രഹ്മത്തിനു സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരശക്തിയെ നല്കുന്നത്? Eve മാതാവല്ലേ മനുഷ്യർക്കു ബുദ്ധിയേയും ജ്ഞാനത്തേയും സമ്പാദിച്ചത്? രാജാക്കന്മാർ ഭരിക്കുന്നതു സ്ത്രീലിംഗപ്രത്യയാന്തത്തോടുകൂടിയ മന്ത്രി മുഖേനയല്ലേ? വിശേഷിച്ചും ഈ ഞങ്ങളുടെ സംഗതിയിൽ കുടുംബം, സ്വത്തു് etc. ജന്മാവകാശങ്ങളല്ലേ? വരട്ടേ; കാണട്ടേ; കിഴക്കോട്ടുള്ള ഭ്രമണത്തെ പടിഞ്ഞാറോട്ടാക്കിയില്ലെങ്കിൽ അന്നു ലിംഗഭേദം നഷ്ടമായിപ്പോകട്ടെ." മറ്റു പ്രഹസനങ്ങൾ രണ്ടുമൂന്നു മണിക്കൂർ നേരത്തെ അഭിനയത്തിനുവേണ്ടി എഴുതീട്ടുള്ള അതിലഘുക്കളായ കൃതികളാണ്. ഹാസ്യരസത്തിനാണ് അവയിൽ പ്രാധാന്യം നല്കിക്കാണുന്നത്. സമുദായത്തിലെ ചില വൈകല്യങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശം അവയിലുമുണ്ട്. മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവു പല പ്രബലന്മാരായ ശത്രുക്കളെ ജയിച്ചു സിംഹാസനാരൂഢനാകുന്നതാണ് മാർത്താണ്ഡവർമ്മയിലെ കഥാവസ്തു. കേശവദാസന്റെ അപദാനങ്ങളെ അനുകീർത്തനം ചെയ്യുന്ന മൂന്നു നോവലുകൾ രചിക്കണമെന്ന് സി. വി. ക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നതായി ധർമ്മരാജായുടെ മുഖവുരയിൽനിന്നു കാണാം. അവയിൽ ധർമ്മരാജാ ഒന്നാമത്തേതും, രാമരാജബഹദൂർ രണ്ടാമത്തേതും, ദിഷ്ടദംഷ്ട്രം മൂന്നാമത്തേതുമാണ്. രാമവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ഘട്ടത്തെയാണ് ധർമ്മരാജാ പരാമർശിക്കുന്നത്. ടിപ്പുസുൽത്താനുമായുള്ള സംഘട്ടനമാണ് രാമരാജബഹദൂരിന്റെ പശ്ചാത്തലം. കേശവദാസന്റെ അകാലമൃത്യുവാണ് ദിഷ്ടദംഷ്ട്രത്തിലെ ഇതിവൃത്തമെന്ന് ഊഹിക്കാം. പ്രേമാരിഷ്ടം ആത്മകഥാകഥനരൂപത്തിലുള്ള ഒരു നോവലാണ്. മിസ് മേരി കൊറെലി (Miss Marie Corelli) എന്ന ആഖ്യായികാകാരിണിയുടെ പ്രസിദ്ധമായ വെൺഡെററാ (Vendetta) എന്ന നോവലിൽ ലോകത്തിലെ സകലദുർവൃത്തികൾക്കും കാരണം സ്ത്രീചാപല്യമാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത് അബദ്ധമാണെന്നും, പുരുഷന്റെ ദുസ്സ്വഭാവമാണ് അവയ്ക്കെല്ലാം കാരണമെന്നും കാണിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി രചിച്ച ഒരു നോവലാണ് പ്രേമാമൃതം. മുഖവുരയിൽ സി. വി. വെൺഡെറ്റായിലെ പ്രധാന സംഭവത്തെ ഈ കഥയുടെ രചനയിൽ ഭാവമൊന്നു മാറ്റി കവർന്നിട്ടുണ്ടെന്നുവരികിലും ശേഷം ഭാഗം സംഭവാദി കഥകൾ ആപാദമസ്തകം സ്വതന്ത്രസൃഷ്ടിയാണ്. "പാത്രങ്ങളും അവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും മനുഷ്യസ്വഭാവങ്ങളുടേയും ലോകഗതികളുടേയും വിവിധതയ്ക്കു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായി സങ്കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതും ആ സ്ഥിതിയിൽ വായനക്കാർ അവയെ അവലോകനം ചെയ്യേണ്ടതുമാണ്" എന്നു പറയുന്നു. സാമുദായികാഖ്യായിക രചിക്കുന്നതിനെക്കാൾ ചരിത്രാഖ്യായിക രചിക്കുന്നതിലാണ് അദ്ദേഹത്തിനു കൂടുതൽ വൈദഗ്ദ്ധ്യം.

പ്രധാനകഥകളെപ്പറ്റി പൊതുവെയുള്ള പരാമർശം

ശൈലി പരിശോധിക്കുകയാണെങ്കിൽ മാർത്താണ്ഡവർമ്മയ്ക്കും സി. വി.യുടെ മറ്റു മൂന്നു നോവലുകൾക്കും തമ്മിൽ പ്രകടമായ വ്യത്യാസം കാണാം. മാർത്താണ്ഡവർമ്മയിലെ ശൈലി ഋജുവും സരളവുമാണ്. മറ്റു നോവലുകളിലേതു വക്രവും പരുഷവുമായി സാമാന്യന്മാരായ വായനക്കാരുടെ മസ്തിഷ്കശക്തിയെ പരീക്ഷിക്കുന്നു. ഈ വിമർശം സംഭാഷണഭാഗങ്ങളെ സ്പർശിക്കയില്ലെന്നുകൂടി പറയേണ്ടതുണ്ട്. മാർത്താണ്ഡവർമ്മ എഴുതി 20-ൽച്ചില്വാനം കൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതിനുമേലാണല്ലോ ധർമ്മരാജാ രചിച്ചത്. അതിൽ പൂർവ്വശൈലി വിസ്മൃതമോ തിരസ്കൃതമോ ആയപോലെ തോന്നിപ്പോകുന്നു. മാർത്താണ്ഡവർമ്മയിൽ കഥാഘടനയ്ക്കാണ് മെച്ചം. മറ്റു നോവലുകളിൽ ചിത്തവൃത്തികളുടെ വികസനത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം. ഉഗ്രഹരിപഞ്ചാനനൻ, പെരിഞ്ചക്കോട്ടു കുഞ്ചായിറ്റിപ്പിള്ള, ചിലമ്പിനേത്തു ചന്ത്രക്കാറൻ ഇത്തരത്തിലുള്ള പാത്രങ്ങൾ മാർത്താണ്ഡവർമ്മയിലില്ല. അതിമാനുഷന്മാരായ കഥാപാത്രങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്നതിന് അസാധാരണരീതിയിലുള്ള ഭാഷ വേണമെന്നു ഗ്രന്ഥകാരനു തോന്നിയിരിക്കാമെന്നേ ഒരു സമാധാനം പറയുവാൻ കാണുന്നുള്ളു. ശബ്ദശുദ്ധിയിൽ അദ്ദേഹം വളരെ നിഷ്കർഷയൊന്നും പാലിച്ചിരുന്നില്ല. ചന്തുമേനോനെപ്പോലെ അദ്ദേഹവും ആ വിഷയത്തിൽ ഉന്മാർഗ്ഗസഞ്ചാരിയായിരുന്നു. മലയാളംപോലെ വളർന്നുവരുന്ന ഒരു ഭാഷയിൽ 'മനോവേഗം' പോലെ 'മനോശല്യവും' അംഗീകാര്യമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷം. നീലരക്തദൃപ്തിക്കാരൻ (Blue blooder) തുടങ്ങിയ ചില ഇംഗ്ലീഷ്ശൈലികളും അപൂർവ്വമായി അങ്ങിങ്ങു പകർത്തീട്ടുണ്ട്. നാലു നോവലുകളിലും സ്കോട്ടിന്റെ നോവലുകളിലെന്നപോലെ ഓരോ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ കഥാസൂചകങ്ങളായ കവിതാശകലങ്ങൾ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. സി. വി.ക്കു തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിൽ ഗ്രാമീണന്മാർ സംസാരിക്കുന്ന അസംസ്കൃതമായ മലയാളം—തമിഴ്ഭാഷ—മറ്റൊരാൾക്കും വഴങ്ങാത്ത വിധത്തിൽ സ്വാധീനമായിരുന്നു. മാർത്താണ്ഡവർമ്മയിലെ ശങ്കുആശാൻ മുതൽ. പല ഉപപാത്രങ്ങളെ അദ്ദേഹം അത്തരത്തിലുള്ള ഭാഷയുടെ മർമ്മസ്പൃക്കായ പ്രയോഗത്താൽ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യിച്ച് അനുവാചകന്മാരെ ആനന്ദപരവശരാക്കുന്നു. സംഭാഷണചാതുര്യം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോവലുകൾക്ക് ഒരു വിശേഷസിദ്ധിയാണ്. ഉപപാത്രങ്ങളുടെ ഉക്തിപ്രത്യുക്തികളിൽ ആ സിദ്ധി കൂടുതലായി പ്രകാശിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം ഉപപാത്രസൃഷ്ടിയിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹിമ പ്രാധാന്യേന അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നതെന്നു ചില നിരൂപകന്മാർ പറയാറുള്ളതിലും സത്യാംശമുണ്ട്. വർണ്ണനാദ്യംശങ്ങളിലും അദ്ദേഹം അനുഗൃഹീതൻതന്നെ. സി. വി. ഗ്രാമീണന്മാരുമായി നമ്മെ അധികം അടുപ്പിക്കാറില്ലെന്നുള്ളത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോവലുകൾക്ക് ഒരു വൈകല്യമായി ചിലർ കരുതുന്നു. നാഗരികങ്ങളായ പരിസരങ്ങളിൽ വളർന്ന അദ്ദേഹത്തിന് ആ പരിസരങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിലായിരുന്നു കൂടുതൽ പ്രാഗല്ഭ്യം എന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ മാങ്കോയിക്കൽക്കുറുപ്പ്, അരത്തമ്മപ്പിള്ളത്തങ്കച്ചി,അഴകശ്ശാർ മുതലായ ഗ്രാമീണപാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചതും അദ്ദേഹമാണെന്നു നാം ഓർമ്മിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അത്തരത്തിലുള്ള പാത്രങ്ങളുടെ വൈരള്യം ഒരു നോവലിന് ഒരിക്കലും മാറ്റുകുറയ്ക്കയില്ല. ശർക്കരയുണ്ടയിൽ ഏതു വശമാണ് മധുരമല്ലാത്തത്? സ്വന്തം അനുഭവത്തിൽനിന്ന് ഉടലെടുത്തവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിക്ക കഥാപാത്രങ്ങളും. സി. വി.യുടെ നോവലുകളിൽനിന്ന് ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നത് ദുഷ്കരമായ ഒരു കൃത്യമാണ്. എങ്കിലും ചില ഖണ്ഡികകൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാതെ നിർവ്വാഹമില്ല.

തീപിടുത്തം

അഗ്നി വളരെ ഭയങ്കരമായും ക്രൂരതയോടുകൂടിയും കത്തിത്തകർക്കുന്നു. ജ്വാലകൾ മേല്പോട്ടു പൊങ്ങി അഗ്നിയാൽ നിർമ്മിതമായ ഒരു സ്തംഭകണക്കേ അംബരത്തിൽ ഉയർന്നു കളിയാട്ടുന്നു. വായുവിന്റെ ചലനം വർദ്ധിച്ചു കൂടുമ്പോൾ അതു പരന്നു ശിഥിലങ്ങളായി പരന്നുചുവന്ന് അങ്ങുമിങ്ങും ചലിച്ച് ഉഴറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഗ്നിജിഹ്വകൾ എന്നപോലെ ജ്വലിക്കുന്നു. പിന്നീട് എല്ലാം ഒന്നായിച്ച മഞ്ഞ് ഒരു ഗോപുരാകൃതിയിൽ മേല്പോട്ടുയർന്ന് അഗ്രഭാഗം ഇടത്തോട്ടും വലത്തോട്ടും കുടക്കെ ഊക്കോടെ ചാഞ്ഞും ഒരു പത്തുനൂറായിരം ദീപയഷ്ടികളുടെ ശോഭയെ വെല്ലുന്ന തേജസ്സോടുകൂടി കാണപ്പെടുന്നു. ഇപ്പോൾ പാവകന്റെ ശക്തി കഠിനസാഹസത്താൽ താനേ ശമിച്ച് അമർന്നതുപോലെ കാണപ്പെടുന്നു. പിന്നെയും തന്റെ ക്രൂരപ്രവൃത്തിയെ നൂതനശക്തികൈക്കൊണ്ട് ആവർത്തിക്കുന്നതിനുവേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്‌വാൻ അടങ്ങിയിരുന്നു എന്നു തോന്നുംവണ്ണം പൊടുന്നനവേ പല ആകൃതികൾ പൂണ്ടു കഠിനതേജസ്സോടുകൂടി വീണ്ടും ജ്വലിച്ചുകാണുന്നു. അസംഖ്യം കടച്ചക്രങ്ങളിൽനിന്നു യോജിപ്പോടുകൂടി പുറപ്പെട്ടുവണ്ണം തീപ്പൊരികൾ ആകാശത്തിൽ പരന്നു നാലു ഭാഗങ്ങളിലും ചിതറുന്നു." (മാർത്താണ്ഡവർമ്മ)

ചിലമ്പിനേത്തു ചന്ത്രക്കാരൻ

"ഈ നവലങ്കാനാഥന്റെ ഇംഗിതത്തെ ത്രികാലജ്ഞാനശക്തികൊണ്ടു ധരിച്ചിട്ടെന്നപോലെ അനന്യസാധാരണമായ ഒരു മാതൃകയിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ ബ്രഹ്മാവു നിർമ്മാണം ചെയ്തു. ഇരുക്കോൽ വട്ടമുള്ള ഒരു വെള്ളകിൽഗോളത്തിൽനിന്നു ശില്പവിദഗ്ദ്ധന്റെ കൃതികരകൗശലംകൊണ്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ആ രൂപത്തെ അങ്ഗംപ്രതി പരിശോധിച്ചാലും മിക്കതിന്റെ സൃഷ്ടിയിലും ഗോളധർമ്മം വിസ്മൃതമാകാതെതന്നെ രൂപനിർമ്മാണം നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നു കാണപ്പെടും. വിസ്തതലലാടത്തിനു പുറകോട്ടുള്ള വളവും ചരിവും തെളുതെളപ്പ നേത്രഗർത്തങ്ങളിൽനിന്ന് ഉന്തിനില്ക്കുന്ന വട്ടക്കണ്ണുകളുടെ മണികൾക്കുള്ള പിംഗലതയും, ചിരിക്കുമ്പോൾ കർണ്ണങ്ങളെ എച്ചിലാക്കുന്ന വായുടെ ദൈർഘ്യവും, പത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിന്റെ മീനമഹോത്സവത്തിൽ നിറുത്തപ്പെടുന്ന പാണ്ഡവപ്രതിമകളിൽ കാണപ്പെടുന്നതുപോലെയുള്ള ദന്തപ്പലകകളുടെ വെണ്മയും, കഥകളിക്കാരുടെ കറുത്ത കുപ്പായം ശകലിച്ചു പതിച്ചപോലെയുള്ള രോമാവലിഭംഗിയും, മിത്രഭേദോപാഖ്യാനത്തിലെ പിംഗളർഷഭന്റെ മുക്രയുള്ള ശബ്ദഘോരതയും, ശിവകിങ്കരനായ കംഭോദരന്റെ ഹാലാസ്യപുരാണപ്രസിദ്ധമായുള്ള അതിരോചകതയും, സഞ്ചാരത്തിൽ 'പാരിലെന്നെയിന്നാരറിയാത്തവർ?' എന്ന ചോദ്യംചെയ്യുന്ന തലയെടുപ്പും, വദനാണ്ഡംകൊണ്ട് ആകാശപത്രത്തിൽ വൃത്തലേഖനം ചെയ്യുന്നതിൽ അന്തർഭവിച്ചുള്ള ഉന്മത്തതയും കൂട്ടിച്ചേർത്താൽ ആ അമാനുഷന്റെ ആകൃതിയും ഏതാനം പ്രകൃതികളും ഒരുവിധം ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്."

(ധർമ്മരാജാ)

വസൂരിക്കാരന്റെ മൃതദേഹം

"ശവശരീരത്തെ അണിയിപ്പാൻ കൊടുത്ത വിശേഷവസ്ത്രങ്ങൾ ഏതോ മദ്യശാലയിലെത്തി ആ യമകിങ്കരന്മാരുടെ മദ്യദാഹത്തെ ശമിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പഴംതുണിക്ഷണങ്ങൾ ധരിച്ചു കീറിയ പനയോലപ്പാക്ഷണങ്ങൾകൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞ് ഒറ്റമുളക്കണ്ടത്തിൽ തൂക്കി ആ മനുഷ്യശിഷ്ടത്തെ ചുമന്നുകൊണ്ടു വാഹകന്മാർ കോലംതുള്ളി കതിരചാടി പോകുന്നതിനിടയിൽ, വേഷസാമഗ്രികളെ ഭേദിച്ച് ശവത്തിന്റെ ഒരു കാൽ പുറത്തു ഞാന്ന് ആ ശരീരത്തിനു നേരിടുന്ന അവമാനത്തിനു ശിക്ഷയായി അന്ദോളകന്മാരെ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു പ്രഹരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ യാത്രാരംഭത്തിൽ പ്രോക്ഷിക്കപ്പെട്ട ദ്രവ്യങ്ങളുടെ ഗന്ധവും, രോഗിയുടെ ശുശ്രൂഷാകാലത്തു് ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ട സാധനങ്ങളുടെ അളിഞ്ഞ ദുർഗ്ഗന്ധവും, മൃതശരീരം അഴുകിത്തുടങ്ങിയതിന്റെ വിസ്രശല്യവും എല്ലാത്തെയും പൊതിഞ്ഞു പരിചാരകന്മാരുടെ ഉദരഭരണികളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന മദ്യപ്രസരവും, മരിക്കാതെ മൃതപ്രായനായിരുന്ന രാഘവൻ എന്ന ശരീരത്തിന്റെയും നാസാരന്ധ്രത്തെ പരിപീഡിപ്പിച്ചു. അവസാനത്തിലെ മാന്ത്രിക കർമ്മങ്ങൾക്കു കൊണ്ടുപോകുന്ന കോഴികളുടെ ആർത്തനാദങ്ങളും പരികർമ്മികളുടെ കർണ്ണഭേദകങ്ങളായ ആർപ്പുകളും ആ രാജവീഥിയെത്തന്നെ പ്രേതപിശാചാദിപൂർണ്ണമായുള്ള രുദ്രഭൂമി ആക്കി." (പ്രേമാമൃതം)

കേശവദാസന്റെ വിടവാങ്ങൽ

"മഹാരാജാവിനാകട്ടെ അവിടത്തെ ഭൃത്യപ്രധാനനാകട്ടെ വല്ലതും കല്പിക്കുന്നതിനോ ഉണർത്തുന്നതിനോ നാവുകൾ സ്വാധീനങ്ങളാവുന്നില്ല. 'കേശവാ!' 'അടിയൻ' എന്നീ രണ്ടു പദങ്ങൾകൊണ്ട് ആജ്ഞാദാനവും അംഗീകാരബോധനവും സമാപിക്കപ്പെടുന്നു. കരുണാവൃദ്ധനായ രാജർഷിയുടെ തരളാംഗ്യങ്ങൾ നിർഗ്ഗളഭക്തനായ ഭൃത്യനെ സർവ്വാംഗം തളർത്തി, അവിടത്തെ തൃപ്പാദങ്ങളിൽ പ്രണാമവാനാക്കി വീഴ്ത്തുന്നു. രാജഹസ്തങ്ങൾ ത്രസിച്ചു. പൈത്രമായ വാത്സല്യപൗഷ്കല്യത്തോടെ ഭൃത്യനെ എഴുന്നേല്പിക്കുന്നു. പ്രജാഹൃദയവേദിയിൽ ചിരംജീവവാസത്തെ സമാർജ്ജിച്ച ആ പുണ്യാബ്ധിശശാങ്കൻ ശ്രീപത്മനാഭന്റെ തിരുനാമമാകുന്ന ദിവ്യമന്ത്രത്തിന്റെ ഉച്ചാരണത്തോടെ തന്നാൽ പ്രതിഷ്ഠിതനായുള്ള ആ സചിവകേസരിയുടെ ശിരസ്സിൽ തൃക്കൈകൾ രണ്ടും അനുഭാവസമുല്ലർഷത്തോടെ അണച്ചു തന്റെ ഓജസ്സിനെ വിജയസിദ്ധ്യർത്ഥം അങ്ങോട്ടു പകർന്ന് ആശിസ്സുകൾനല്കി വിടവാങ്ങുന്നു." (രാമരാജബഹദൂർ)

കഞ്ചൈക്കുട്ടിപ്പിള്ള കാര്യക്കാരുടെ ആത്മാർപ്പണം

"സരസ്സിലെ ജലം അല്പാല്പമായി വാർന്നൊഴുകി സേതുഭൂമിയെ വിദ്രവിപ്പിച്ചു കീഴോട്ടിഴയിച്ചുതുടങ്ങി. അനന്തശയ്യ എന്നപോലെ പടുക്കുന്ന ആ ശിവലിംഗത്തിന്റെ അടിയിലോട്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇരുമ്പുപാരയെ കടത്തി രാവണഹസ്തങ്ങളെ കൈലാസത്തിന്റെ അധോഭാഗത്തിലെന്നവണ്ണം ആ ലോഹഖണ്ഡത്തിന്റെ അഗ്രഭാഗം മുഴവനേയും താഴ്ത്തി ആ ശിലാകട്ടിമത്തെ സരസ്സിലോട്ട് ആവേശിപ്പാൻ താൻ അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ള യോഗസിദ്ധിയെ കാര്യക്കാർ പ്രയോഗിച്ചു. മുസലത്തിന്റെ ബഹിരന്തത്തെ മുഷ്ടികൾ ഗ്രഹിച്ചു. കാര്യക്കാരുടെ വക്ഷസ്സും സ്കന്ധങ്ങളും ജാനുക്കളും ജൃംഭിച്ചു. നാസാദളങ്ങളും ഇമകളും നിമീലനംചെയ്തു. മുഖബിംബം വികസിച്ചു കാളായദ്യുതിയോടെ പ്രകാശിച്ചു. മുഷ്ടികൾ മുസലാന്തസഹിതം കീഴ്പോട്ടു രേഖാമാത്രക്രമത്തിൽ താണുതുടങ്ങി. ശ്വാസസംയമനം ആ യമിസമഗ്രന്റെ കായകട്ടിമത്തെ പുഷ്ടലീകരിച്ചു. ശിലാലിംഗത്തിന് ആ സേതുഭൂമിയോടുള്ള ബന്ധം വിച്ഛിന്നമായിത്തുടങ്ങി. കാര്യക്കാരുടെ ജംഘകളിലേയും ഹസ്തദണ്ഡങ്ങളിലേയും ജൃംഭിതങ്ങളായ പേശിബന്ധങ്ങൾ ഭ്രമണോർജ്ജിതത്തോടെ പുളഞ്ഞുതുടങ്ങി. കാര്യക്കാരുടെ കണ്ഠം ശിരസ്സരിമിതിയോളം വീർത്തു. ലലാടാസ്ഥികൾ ഭേദിക്കുംവണ്ണം കപോലബന്ധങ്ങൾ ത്രസിച്ചു. ഊരുജംഘകൾ സംയോജിക്കമാറ് ആകുഞ്ചിതങ്ങളായി. വക്ഷസ്തടം കോദണ്ഡാകൃതിയിൽ വക്രിച്ചു. മുഖകണ്ണങ്ങൾ പൃഷ്ഠഭാഗത്തോട്ടു നമ്രങ്ങളായി. ആ സിദ്ധബലിഷ്ഠന്റെ മൂർദ്ധാവു ഹാ! തകരുന്നു. മുഷ്ടികൾ താഴുന്നു. പ്രതിബന്ധശിലാകൂടം തടാകത്തിൽ ആമജ്ജനം, ചെയ്തു ബുൽബുദനിരകളെ പൊങ്ങിക്കുന്നു. ഒരു വജ്രകണിക ആ സ്വജീവഹോതാവിന്റെ ജടാവലയമദ്ധ്യത്തിൽ ഉദിതമാകുന്നു. ഒരു മർമ്മരധ്വനി—സിംഹാരവം—മേഘാരവം—ബ്രഹ്മാണ്ഡഭേദനാരവം..."

(രാമരാജബഹദൂർ)

മതി; ഈ ചരിത്രം ഇവിടെ അവസാനിപ്പിക്കാം. ഇംഗ്ലണ്ടിനു സ്കോട്ടും ഫ്രാൻസിന് അലക്സാണ്ഡർഡ്യൂമായും, ബംഗാളത്തിനു ബങ്കിമചന്ദ്രചതോപാധ്യായനും, മഹാരാഷ്ട്രത്തിനു ഹരിനാരായണ ആപ്തേയും എങ്ങനെയോ അങ്ങനെയാണ് കേരളത്തിനു സി. വി. ദുർഗ്ഗേശനന്ദിനിക്കും കപാലകുണ്ഡലയ്ക്കും സമശീർഷമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാർത്താണ്ഡവർമ്മയും ധർമ്മരാജാവും രാമരാജബഹദൂരും. അദ്ദേഹത്തിനെ നമുക്കു തന്ന ദൈവം കൈരളിയെ അന്യാദൃശമായി അനുഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു.

4 കുന്നുകുഴിയിൽ കൊച്ചുതൊമ്മൻ അപ്പാത്തിക്കിരി (1026–1088)

ചരിത്രം

തെക്കൻകോട്ടയത്തു പുതുപ്പള്ളി കുന്നുകുഴിയിൽ കൊച്ചുതൊമ്മൻ അപ്പാത്തിക്കിരിയാണ് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയിടയിൽ ആദ്യത്തെ നോവലെഴുത്തുകാരൻ. അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധനായ കെ. കെ. കുരുവിള ഇഞ്ചിനീയരുടെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരനും, ഒ. എം. ചെറിയാന്റെ ശ്വശുരനുമായിരുന്നു. 1026-ാമാണ്ടു മീനമാസം തിരുവാതിരനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. സംസ്കൃതം പഠിച്ചിരുന്നു. ‘പരിഷ്കാരപ്പാതി’ എന്ന പേരിൽ ഒരു നോവൽ 1067-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 1088-ൽ മരിച്ചു.

പരിഷ്കാരപ്പാതി

നസ്രാണികളുടെ ജീവിതരീതി, വിവാഹം മുതലായ വിഷയങ്ങളുടെ ഒരു ചിത്രണമാണ് പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥം. ഒരു ക്രിസ്തീയഭവനത്തിൽ ഔസേപ്പച്ചൻ എന്നൊരു യുവാവുണ്ടായിരുന്നു. അയാളെക്കൊണ്ട് അനുരൂപയായ ഒരു സ്ത്രീയെ വിവാഹംചെയ്യിക്കുവാൻ ബന്ധുക്കൾ ദൂരെ ഒരു സ്ഥലത്തേയ്ക്കു പോവുകയും, അക്കാമ്മ എന്ന ഒരു യുവതിയെ കാണുകയും ചെയ്യുന്നു; അവർ തമ്മിൽ വിവാഹം നടക്കുന്നു. പഴയ കല്യാണച്ചടങ്ങുകൾ പ്രപഞ്ചനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിനുശേഷം ഔസേപ്പച്ചന്റെ വീട്ടിൽ ഭയങ്കരമായ നാത്തൂൻ പോരുണ്ടാവുകയും അതിന്റെ ഫലമായി അക്കാമ്മ കഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. നാത്തൂന്മാർ ആ ഗൃഹം വിട്ടു പോയതിനുശേഷം ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ സ്വതന്ത്രരാകുന്നു; അക്കാമ്മ അനന്തരം പ്രസവത്തിനു പിതൃഗൃഹത്തിൽ പോകുന്നു. പ്രസവം കഴിഞ്ഞതിനുമേൽ ഔസേപ്പച്ചന്റെ സഹോദരി തങ്കമ്മയുടെ വിവാഹം നിശ്ചയിക്കുന്നു. തങ്കമ്മ കുറേ പരിഷ്കാരം സിദ്ധിച്ച യുവതിയാണ്. ആ സ്ത്രീ ഒരു ബിരുദധാരിയിൽ അനുരക്തയായിത്തീരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ കാണുമ്പോൾ ആ സ്ത്രീക്കു മോഹാലസ്യം ഉണ്ടാകുകയും അത് അപസ്മാരരോഗമാണെന്നു കരുതി വേണ്ടപ്പെട്ടവർ ചികിത്സിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒടുവിൽ കാര്യം മനസ്സിലായി തങ്കമ്മ ആശിച്ച യുവാവിനെക്കൊണ്ടുതന്നെ ആ സ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്യിക്കുന്നു. ആ വിവാഹവും വിസ്തരിച്ചു വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. പിന്നീട് ഔസേപ്പച്ചന്റെ വീട്ടിലെ മൂപ്പീന്നു മരിക്കുന്നു. ഇതു സംബന്ധമായ ചടങ്ങുകളുടെ വർണ്ണനയും നന്നായിട്ടുണ്ട്. 60-ൽചില്വാനം കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുൻപ് ഉത്തരതിരുവിതാംകൂറിലെ നസ്രാണികളുടെ സാമൂഹ്യസ്ഥിതിയെന്തെന്നു പരിഷ്കാരപ്പാതി നമുക്കു കരതലാമലകംപോലെ കാണിച്ചുതരുന്നു. യഥാതഥപ്രസ്ഥാനത്തിൽ എഴുതിയ ഒരു നോവൽ എന്ന നിലയില്ലാതെ പ്രസ്തുതകൃതിക്കു മറ്റൊരു മെച്ചവും കാണുന്നില്ല. ഒരു ക്രിസ്തീയകഥയാകയാൽ അതിനു വിശേഷിച്ച് ഒരാകർഷണശക്തിയുണ്ടെന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

5 കിഴക്കേപ്പാട്ടു രാമൻകുട്ടിമേനോൻ (1033–1069)

ചന്തുമേനോന്റെ ഇന്ദുലേഖയുടെ നിർജ്ജീവമായ ഒരനുകരണം ഭാഷയിലുണ്ടായി. അതു ചെറുശ്ശേരി ചാത്തുനായരുടെ മീനാക്ഷി എന്ന നോവലാണ്. അദ്ദേഹം കോഴിക്കോട്ടു മിഷൻ ഹൈസ്കൂളിൽ ഒരു അധ്യാപകനായിരുന്നു. സഹൃദയന്മാർക്ക് ഉദ്വേഗജനകങ്ങളായ അത്തരത്തിലുള്ള കഥകളുടെ ആവിഷ്കാരത്തെ തടയണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി എഴുതിയ ഒരു ഹാസ്യരസപ്രധാനമായ നോവലാണ് പറങ്ങോടീപരിണയം. അത് 1067-ാമാണ്ടിടയ്ക്ക് (ഇംഗ്ലീഷ്‌വർഷം 1892-ൽ) പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അതിന്റെ പ്രണേതാവായ രാമൻകുട്ടിമേനോൻ സബ്ജഡ്ജി കൃഷ്ണമേനോന്റെ അനന്തരവനായി പാട്ടത്തിൽ കൃഷ്ണമേനോന്റെയും ശ്രീദേവിയമ്മയുടേയും മകനായി 1033-ൽ ജനിച്ചു. പത്താംക്ലാസ്സുവരെയേ പഠിച്ചിരുന്നുള്ളവെന്നു വരികിലും ഇംഗ്ലീഷിൽ പ്രായോഗികമായ അറിവും സംസ്കൃതത്തിൽ സാമാന്യജ്ഞാനവും ഗദ്യരചനയിൽ പാടവവുമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു പരിഹാസത്തിലായിരുന്നു പാടവവും അഭിരുചിയും. 1069-മാണ്ടു് ഇടവമാസത്തിൽ മരിച്ചു. വിദ്യാവിനോദിനി മാസികയിൽ വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാർ ആഖ്യായിക എന്ന പേരിൽ ഒരു ഉപന്യാസം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. അതിൽ നോവലെഴുത്തുകാരൻ എഴുതേണ്ട അധ്യായങ്ങളുടെ പേരുകൾ ഫലിതരൂപത്തിൽ നിദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടു്. കുളത്തിൽപ്പോയതും നീർക്കോലിയെക്കണ്ടതും—ഒന്നാമധ്യായം. ഒരത്ഭുതം—രണ്ടാമധ്യായം. നമ്പൂരിയുടെ വിഡ്ഢിത്തവും ചങ്ങനെ ചെണ്ടകൊട്ടിച്ചതും—മൂന്ന്. നാലാമത്തേതു് ഒരാണ്ടിയാട്ടം. എന്നിങ്ങനെ ഒൻപതധ്യായങ്ങൾക്കു ശീർഷകങ്ങൾ അദ്ദേഹം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതുതന്നെയാണ് ആദ്യത്തെ ഒൻപതധ്യായങ്ങൾക്കു രാമൻകുട്ടിമേനോനും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ആ പുസ്തകത്തിനു മുഖവുര എഴുതിയതു നായനാർ തന്നെയാണ്.

പറങ്ങോടീപരിണയം

മേൽക്കുളങ്ങര മാരാത്തു ചങ്ങമാരാർക്കു പറങ്ങോടൻ എന്നൊരു മരുമകനും, പറങ്ങോടി എന്നൊരു മകളുമുണ്ട്. ചങ്ങമാരാർക്ക് അമ്പലത്തിൽ ചെണ്ടകൊട്ടാണ് നിത്യവൃത്തി. കണ്ടപ്പമ്മാമന്റെ മകൻ താമരശ്ശേരിയിലെ പങ്ങശ്ശമേനോനെക്കൊണ്ടു പറങ്ങോടിയെ സംബന്ധം ചെയ്യിക്കുവാൻ അമ്മാവൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അങ്ങനെയാണ് കഥാരംഭം. സ്ത്രീകൾ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി പത്താമധ്യായത്തിൽ സരസമായി ഉപപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മുഖവുരയിൽ നിന്ന് ഒരു ഭാഗം ചുവടേ ചേർക്കുന്നതിൽനിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഹാസപ്രഗല്ഭത നിരീക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്…

“മലയാളഭാഷയിൽ നോവൽ പുസ്തകങ്ങൾ നിശ്ശേഷം ബാക്കി ആകയാൽ ആവക പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയാൽ വാല്മീകി ആദികവിയായതുപോലെ എനിക്കും “ആദിമലയാളനോവൽകർത്താവ്” എന്നുള്ള പേരു സിദ്ധിക്കുമെന്നുള്ള മോഹത്തിന്മേൽ ഞാൻ വളരെക്കാലമായി യത്നംചെയ്തുവന്നിരുന്നു. ഈ കാര്യം സാധിക്കാൻവേണ്ടി പലവഴികളിലും ഞാൻ ശ്രമിച്ചു. ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് നോവൽ അപ്പടി തർജ്ജമചെയ്തു ‘സ്വന്തമായി ചമയ്ക്കപ്പെട്ടതു്’ എന്നു പുസ്തകത്തിന്റെ പുറത്തെഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയാലോ എന്ന് ആലോചിച്ചു കുറേ തർജ്ജമ ചെയ്തുനോക്കി. ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ച പല വിദ്വാന്മാരും എന്റെ കഷ്ടകാലംകൊണ്ടു് ഇതു് ഒരു സമയം വായിച്ചുപോയി എങ്കിൽ നമ്മുടെ കള്ളി പുറത്താകുമെന്ന ഭയത്താൽ അതു വേണ്ടെന്നുവച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ്കാർക്കു മലയാളമെന്നു കേട്ടാൽ തിക്തകം കഷായമാണെന്ന് എനിക്കു നല്ലവണ്ണമറിയാമെങ്കിലും ചെമ്പാണെന്നുതന്നെ കരുതിയാൽ മേലിൽ വ്യസനിക്കേണ്ടിവരുന്നതല്ലല്ലോ എന്നു കരുതിയാണ് അതു വേണ്ടന്നുവച്ചതു്. രണ്ടാമത്തെ ആലോചന കുറഞ്ഞൊന്നു ഭേദപ്പെടുത്തി. ഇംഗ്ലീഷിൽ ‘വേവർലി നോവൽ’ മുതലായ പുസ്തകങ്ങൾ ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിലുള്ള കഥകൾ നല്ല രസമുള്ളവയാണെന്നു പരമബോധ്യമായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് അതിൽനിന്ന് എല്ലാം കൂടി കൂടിപ്പിടിച്ചു് ആകെപ്പാടെ ഒരു പുതിയ കഥയാക്കിത്തീർത്താൽ കാര്യം പറ്റിക്കാമെന്നു കരുതി അതിനുദ്യമിക്കുമ്പോഴാണ് കുന്ദലത പുറത്തുവന്നതു്. ഇനിമേൽ ആദികവി എന്ന പേരുകിട്ടാൻ കുറേ പ്രയാസമെന്നുവന്നതിനാൽ അതിയായ കുണ്ഠിതമുണ്ടായി എങ്കിലും ഞാൻ എഴുതുവാൻ പോകുന്ന പുസ്തകത്തിലെ കഥാസാരസ്യം കുന്ദലതയിൽ കവിഞ്ഞുവന്നാൽ എന്റെ യോഗ്യതക്കു ഹാനി സംഭവിക്കയില്ലെന്നു സമാധാനിച്ചു. എങ്കിലും പുസ്തകം ആരംഭിക്കേണ്ട സമ്പ്രദായം ഒന്നൊന്നായി തീർച്ചപ്പെടാത്തതിനാൽ പിന്നെയും കാലതാമസം വന്നു. എളുപ്പത്തിൽ പേരു സമ്പാദിക്കാനുള്ള വിദ്യയാണ് ഞാൻ ആദ്യം ആലോചിച്ചതു്. അതു കുന്ദലതക്കാരനും കൊണ്ടുപോയി. പിന്നെ സ്വന്തം സൃഷ്ടിക്കാണെങ്കിൽ അത്ര വേഗത്തിൽ ഒന്നും തോന്നുന്നതുമില്ല, ഇങ്ങനെ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാലത്തു് ഇന്ദുലേഖയും മീനാക്ഷിയും വന്നു ലഹളകൂട്ടാൻ തുടങ്ങി. എവിടെച്ചെന്നാലും പഞ്ചുമേനോനന്റെയും സൂരിനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെയും ലഹളതന്നെ. ഞാൻ വളരെക്കാലമായി മോഹിച്ചിരുന്ന സ്വത്തു് ഇക്കൂട്ടർ എല്ലാവരുംകൂടി കവർന്നുകൊണ്ടു പോകുന്നതു വിചാരിച്ചു് അതിനായി വ്യസനവും അസൂയയും എനിക്കുണ്ടായതിനെ എന്റെ ഗുണമേറിയ വായനക്കാർ മാപ്പുചെയ്യേണ്ടതിനു സവിനയം അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ദുഃഖപരവശനായി ഇരിക്കുന്ന കാലം ഒരു ദിവസം രാവിലെ ഒരു ഇന്ദുലേഖാപുസ്തകം കയ്യിലെടുത്തു് ഓരോ മനോരാജ്യവും വിചാരിച്ചു് കടലാസ്സുകൾ ഓരോന്നായി വെറുതേ മറിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ അവതാരിക ഒന്ന് അശ്രദ്ധനായി വായിച്ചുനോക്കി. അതിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു പുസ്തകം എഴുതേണ്ടതിനുത്സാഹിപ്പിച്ചതു് ആ ഗ്രന്ഥകത്താവിന്റെ ഭാര്യയാണെന്നും മറ്റും കണ്ടപ്പോൾ കാര്യം പറ്റി എന്നു നിശ്ചയിച്ചു് എനിക്കു മനസ്സിൽ ബഹുസുഖം തോന്നി. ഉടനേ എന്റെ പ്രാണപ്രിയയോടു വിവരമെല്ലാം പറഞ്ഞു് എന്നെമേല്പറഞ്ഞ പ്രവർത്തിക്കുത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ എനിക്കുണ്ടായ ഭവിഷ്യത്തല്ലേ പറയേണ്ടതു്? ഞാൻ വലിയ കാര്യമായി പുസ്തകകർത്താവിനു സിദ്ധിക്കുന്ന ശ്രേയസ്സിനേയും പുസ്തകം വിറ്റാൽ കിട്ടുന്ന ലാഭത്തേയും കുറിച്ചു വളരെ ഗൗരവഭാവത്തോടെ പറയാൻ തുടങ്ങിയതു കേട്ട് എന്റെ ഭാര്യ ഒന്നും മിണ്ടാതെ കുട്ടിയെ കുളിപ്പിക്കാൻ പോയതുകൊണ്ടു ഞാൻ മൗഢ്യം ഭാവിക്കാതെ പിന്നാലെ ചെന്നു പിന്നെയും ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ തിരിഞ്ഞുനിന്ന് ‘നിങ്ങൾക്കു മറ്റു തൊരം ഒന്നുമില്ലെങ്കിൽ നാലു നേന്ത്രവാഴവച്ചു നനയ്ക്കരുതോ? എനിക്കു വേറെ പ്രവൃത്തിയുണ്ടു്. കുട്ടിയെ കുളിപ്പിച്ചിട്ടില്ല; അടിച്ചുതളിച്ചിട്ടില്ല; പയ്യിനെ കറന്നിട്ടില്ല.’ എന്നുവേണ്ട, ഈ മാതിരി അഞ്ഞൂറുകൂട്ടം ജോലികൾ പിറുപിറുക്കാൻ തുടങ്ങി. ‘എന്നേ വിഷമമേ! പിന്നാലേ പോയതുതന്നെ അബദ്ധമായല്ലോ’ എന്നു പറഞ്ഞു് അതിയായ ബുദ്ധിക്ഷയത്തോടെ ഞാൻ മടങ്ങിപ്പോന്നു.”

ഉദ്ധരിച്ച ഭാഗം കുറേ അധികം ദീർഘമായിപ്പോയെങ്കിലും ഇതു് അന്നുവരെ മലബാറിൽ ആവിർഭവിച്ച നോവലുകളുടെ വിനോദവിമർശനമാകയാൽ അങ്ങനെ ചെയ്തതാണ്.

> “നെടിയരിച്ചോറുണ്ടിട്ടും മത്തൻകൂട്ടാൻ കൂട്ടീട്ടും
> എണ്ണ തേച്ചു കുളിക്കാഞ്ഞിട്ടും പിത്തം വർദ്ധിച്ചു ഭൂപതേ!”

എന്ന പ്രസിദ്ധ ശ്ലോകവും ഇതിൽ കാണ്മാനുണ്ടു്.

പറങ്ങോടീപരിണയത്തിന്റെ ഒന്നാം പതിപ്പു് മൂന്നുമാസത്തിനകം വിറ്റഴിഞ്ഞു. നോവലെഴുത്തുകാർക്കു സ്വല്പം ഒരു ലജ്ജ അങ്കുരിപ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ രാമൻകുട്ടിമേനോന്റെ പ്രയത്നം ഫലിച്ചു.

6 പോത്തേരി കുഞ്ഞമ്പു (1032–1095)

ചരിത്രം

ഉത്തരകേരളത്തിൽ അധഃസ്ഥിതരുടെ ഉന്നമനത്തിനവേണ്ടി കാര്യക്ഷമമായി പലതും പ്രവർത്തിച്ച ഒരു മനുഷ്യസ്നേഹിയാണ് പോത്തേരി കുഞ്ഞമ്പു. അദ്ദേഹം 1032-ാമാണ്ടു (ഇ.വ. 1857 ജ്ജൂൺ 6-ാംനു) വ്യാഴാഴ്ചനാളിൽ ജനിച്ചു. കണ്ണൂരിനു രണ്ടു നാഴിക അകലെയുള്ള പള്ളിക്കുന്നു ദേശത്തിലാണ് പോത്തേരി എന്ന ഭവനം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. അച്ഛൻ പോത്തേരി കണക്കൻ നടത്തിവന്ന ഒരു എഴുത്തുപള്ളിയിലും, അതിനുമേൽ സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും സാമാന്യപരിചയമുണ്ടായിരുന്ന ചെറുമണലിൽ കുഞ്ഞമ്പുട്ടി ഗുരുക്കളുടെ കീഴിലും പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചതിന്റെ ശേഷം കണ്ണൂർ ഗവർമ്മേന്റ് ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂളിൽ ചേർന്നു മെട്രിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷ ജയിച്ചു. ഉപരിപഠനത്തിനു കുടുംബത്തിലെ ദാരിദ്ര്യം അനുവദിക്കാത്തതിനാൽ ആദ്യം മലപ്പുറത്തു പോസ്റ്റുമാസ്റ്ററും, പിന്നീടു തളിപ്പറമ്പു മജിസ്ട്രേട്ടുകോടതിയിൽ ഒരു പകർപ്പെഴുത്തു ഗുമസ്തനുമായി സ്വല്പകാലം പണിനോക്കി. സ്വാതന്ത്ര്യേച്ഛുവായ കഥാപുരുഷന് അത്തരത്തിൽ ഒരു ജീവിതം നയിക്കുന്നത് അനഭിലഷണീയമായിത്തോന്നിയതിനാൽ വക്കീൽപ്പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചു. തളിപ്പറമ്പിലും, പിന്നീടു കണ്ണൂരിലും അഭിഭാഷകനായി ഒരു വക്കീലെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം വളരെ ഉയർന്നു. നിസ്തന്ദ്രമായ പ്രയത്നവും നിഷ്കളങ്കമായ സത്യസന്ധതയുമാണ് ആ ഉയർച്ചയ്ക്കു കാരണം.

സമുദായസേവനം

താൻ ജനിച്ച തീയസമുദായം അന്നു ജാതിസംബന്ധമായി പല അവശതകൾ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. തീയരെക്കാൾ അധഃസ്ഥിതരായ ചെറുമക്കളുടെ നരകജീവിതം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തെ അത്യന്തം വേദനിപ്പിച്ചു. അത്തരത്തിലുള്ള സമുദായങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം ആത്മസമർപ്പണം ചെയ്‌വാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. മതപരിഷ്കാരത്തേയും സാധുജനോദ്ധാരണത്തേയും പറ്റി നിശിതങ്ങളായ പല ഉപന്യാസങ്ങൾ കേരളപത്രിക, കേരളസഞ്ചാരി എന്നീ പത്രങ്ങളിലും ഭാഷാപോഷിണി മാസികയിലും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ചെറുമക്കൾക്കു വേണ്ടി സ്വന്തമായി ഒരു പ്രാഥമിക വിദ്യാലയം സ്ഥാപിക്കുകയും, അതിൽ പഠിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ധ്യാപകന്മാരെ കിട്ടായ്കയാൽ സ്വന്തം സഹോദരന്മാരിൽ ഒരാളെത്തന്നെ നിയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു. 'എഡ്വേർഡ് പ്രസ്സ്' എന്ന പേരിൽ ഒരച്ചുക്കൂടവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ അപ്രധാനമല്ല. കുഞ്ഞമ്പുവിന്റെ പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടും അന്ധവിശ്വാസോച്ചാടനംകൊണ്ടും ചെറുമക്കളെപ്പോലെയുള്ള സമുദായങ്ങളെ പുരോഗമിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണ്. പുലയർക്കു 'പഞ്ചമർ' എന്ന പേർ ആദ്യമായി നല്കിയത് അദ്ദേഹമാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. നിലവിലിരിക്കുന്ന ഹിന്ദുമതത്തെ അദ്ദേഹം കഠിനമായി വെറുത്തു. ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചാലല്ലാതെ തീയർക്കു രക്ഷയില്ലെന്നു ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചു. പക്ഷേ, ആ രക്ഷയ്ക്ക് ഏതാനുംചില തീയർ ക്രിസ്ത്യാനികളായാൽ പോരെന്ന് അദ്ദേഹം കണ്ടു. തന്റെ ആഗ്രഹം അപ്രായോഗികമാകയാൽ ഹിന്ദുവായിത്തന്നെ ജീവിതം നയിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അദ്ദേഹം "നിങ്ങൾ എല്ലാവരും വരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പോകയില്ല" എന്നാണ് സ്വസമുദായാംഗങ്ങളോടു പറഞ്ഞത്. ഇംഗ്ലീഷ്‌വർഷം 1892 ജനുവരി 1-ാംനു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന കൃതിയായ 'സരസ്വതീവിജയം' എന്ന നോവൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായി. കുഞ്ഞമ്പു 1095-ൽ (ഇ.വ. 1919–ഡിസമ്പർ 24-ാംനു) മരിച്ചു.

കൃതികൾ

(1) സരസ്വതീവിജയം (2) തീയർ, (3) രാമകൃഷ്ണസംവാദം, (4) രാമായണസാരശോധന, (5) മൈത്രി, (6) ഭഗവൽഗീതോപദേശം ഈ പുസ്തകങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷ ശക്തിമത്താണ്. ഹിന്ദുമതത്തെ അപലപിക്കുന്ന രാമായണസാരശോധന മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഒരു വക്കീലിന്റെ നിലയാണ് അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നത്; ഒരു ജഡ്ജിയുടെയല്ല. രാമായണസാരശോധന 1893-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. സരസ്വതീവിജയത്തെപ്പറ്റി മാത്രമേ ഇവിടെ എന്തെങ്കിലും പ്രസ്താവിക്കണമെന്ന് ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളു.

സരസ്വതീവിജയം

തന്റെപറമ്പിൽ അടകുടികിടക്കുന്ന ഒരു അധഃസ്ഥിത കുടുംബത്തിലെ അംഗമായ മരത്തൻ എന്ന പുലയക്കുട്ടി

> "എള്ളിലുള്ളെണ്ണകണക്കേ ദേഹങ്ങടെ–
> യുള്ളിലുള്ളിശ്വരൻതാനിരിപ്പൂ
> ഉള്ളവണ്ണംതന്നെ കാട്ടിത്തരുംഗുരു
> നിത്യം ഗുരുനാഥ കുമ്പിടുന്നേൻ"

എന്നും മറ്റും പാടത്തുനിന്നു പാടിയതു കനകശേഖരഇല്ലത്തു കുബേരൻനമ്പൂരി കേട്ടിട്ടു കോപാന്ധനാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാല്യക്കാരനായ രാമൻകുട്ടിനമ്പ്യാർ ഓടിപ്പോയി അവനെ ചവിട്ടുന്നു. തന്നിമിത്തം അവൻ മരിച്ചതായി ആദേശത്തു ശ്രുതി പൊങ്ങുന്നു. പോലീസുകാർ അറസ്റ്റ് ചെയ്യുമെന്നു ഭയപ്പെട്ടു നമ്പൂരി നാടുവിട്ടു പോകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകൾ സുഭദ്ര എന്ന അന്തർജ്ജനത്തിനു ജാരസംസർഗ്ഗമുള്ളതായി ഒരു ഘോരമായ അപവാദം നമ്പൂരിയുടെ ശത്രുക്കൾ പരത്തുകയും, സ്മാർത്തന്മാർ ആ സാധ്വിയെ കൈകൊട്ടി പുറത്താക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അശരണയായ സുഭദ്രയെ കണ്ണൂരിലെ ഒരു പാതിരി രക്ഷിക്കുന്നു. സുഭദ്ര അവിടെ വച്ച് ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കുകയും, കണ്ണൂരിൽ പാതിരിമാർ നടത്തുന്ന ഒരു പെൺപള്ളിക്കൂടത്തിൽ ഉപാധ്യായയായി നിയമിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. കാശിയിൽ ഒളിച്ചു താമസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന നമ്പൂരിയെ പോലീസുകാർ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു മേൽസൂചിപ്പിച്ച കുറ്റത്തിനു തലശ്ശേരി സെഷൻകോടതിയിൽ വിസ്തരിച്ചു. അന്ന് അവിടെ ജഡ്ജിയായിരുന്നത് ഏശുദാസൻ എന്നൊരു പുലക്രിസ്ത്യാനിയാണ്. അദ്ദേഹം നമ്മുടെ പഴയ മരത്തനല്ലാതെ മറ്റാരുമല്ല. അദ്ദേഹം കോഴിക്കോട്ടുള്ള ഒരു പാതിരിയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ബി. ഏ. ജയിച്ചു പല ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ ഇരുന്നുയർന്ന് ആ പദവിയിൽ എത്തി. തെളിവില്ലാത്തതിനാൽ ജഡ്ജി നമ്പൂരിയെ മോചിപ്പിക്കുന്നു. ഇതാണ് പ്രസ്തുതകൃതിയിലെ ഇതിവൃത്തസങ്ഗ്രഹം. വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ട് ഏത് അധഃസ്ഥിതനും ഉച്ചസ്ഥന്റെ നിലയിലെത്താമെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനാണ് സരസ്വതീവിജയം എന്ന പേർ ഗ്രന്ഥകാരൻ പുസ്തകത്തിനു നല്കിയിരിക്കുന്നത്. നമ്പൂരിയെക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം പദേപദേ മനുസ്മൃതിയിൽനിന്നു പ്രമാണങ്ങൾ ഉദ്ധരിപ്പിക്കുന്നതും, താൻതന്നെ അധ്യാത്മരാമായണം, ഭാരതം, പഞ്ചതന്ത്രം എന്നീ കിളിപ്പാട്ടുകളിൽനിന്നും മറ്റും ഈരടികൾ പകർത്തുന്നതും പുസ്തകത്തിന്റെ മേന്മയ്ക്കു ഹാനികരമായിട്ടുണ്ട്.

ഉദാഹരണം

ഏതാനും ചില വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു കുഞ്ഞമ്പുവിന്റെ ശൈലി പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

നമ്പൂരിയെ കാണാത്തതിനാൽ അന്തർജ്ജനത്തിനുണ്ടായയാതന:— "സാധാരണയായി തന്റെ ഭർത്താവിരിയ്ക്കുന്ന സ്ഥലത്തു ചെന്നു നോക്കും; ഉടനേ പൊട്ടിക്കരയും; മടങ്ങിവരും. വല്ലവരും വാതിൽ മുറിയേ പോകുന്ന നിഴലാട്ടം കണ്ടാൽ അതു ഭർത്താവാണോ എന്നു ശങ്കിച്ച് എത്തിനോക്കും. ഉടനേ വീണുരുളും. പിന്നെ കുറേ നേരം ഒന്നും മിണ്ടാതെ ഇരിക്കും. അപ്പോൾ ഭർത്താവു തന്നെ വിളിക്കുന്ന ഒച്ചയല്ലേ കേട്ടത് എന്നുതോന്നും. ഉടനെ അതല്ല എന്നു മനസ്സിലായി നെടുവീർപ്പിട്ടുകരയും. കരയരുതേ എന്നു വല്ലരും പറയുമ്പോൾ പൊട്ടിക്കരയും. ഇങ്ങനെ ഏകദേശം രാത്രി മൂന്നു യാമവും കഴിഞ്ഞു."

ജീവത്സാഹിത്യം

പ്രസ്തുതപുസ്തകത്തിന് അവതാരിക എഴുതിയ മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ പറയുന്നതു രാമായണവും മഹാഭാരതവും ജീവത്സാഹിത്യപംക്തിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാണെന്നും, കീഴ് ജാതികളും ദരിദ്രരും പാവങ്ങളും ആയവരെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്ന കാവ്യങ്ങൾ മാത്രമേ ജീവത്സാഹിത്യമാകയുള്ളു എന്നു ശഠിക്കുന്നതായാൽ അതിന്നുള്ള ഒരുത്തമദൃഷ്ടാന്തം ഇതാ—'സരസ്വതീവിജയം' എന്നു പറയുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ അഭിപ്രായം ആദരണീയമാണ്. സരസ്വതിവിജയത്തിനു മുൻപ് അത്തരത്തിൽ ഒരു ഇതിവൃത്തഘടനയ്ക്കായി ഭാഷാസാഹിത്യകാരന്മാരിൽ ആരും ഉദ്യമിച്ചിട്ടില്ല.

7 കൊച്ചിരാമവർമ്മ (അപ്പൻ) തമ്പുരാൻ (1051–1117)

ഉപക്രമം

അപ്പൻതമ്പുരാൻ ഒരു മാസികാപ്രവർത്തകൻ, കേരളചരിത്രഗവേഷകൻ, ഗ്രന്ഥവിമർശകൻ, ആഖ്യായികാകാരൻ, ഉപന്യാസകർത്താവ്, ഗദ്യകവി എന്നിങ്ങനെ പലനിലകളിൽ നിരതിശയമായ ഭക്തിയോടുകൂടി കൈരളിയെ ഉപാസിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ സാഹിത്യപദ്ധതികളിലെല്ലാം ഒന്നുപോലെ വിജയം നേടിയിട്ടുമുണ്ട്. സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രം ഈ ഘട്ടത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നുവെന്നേയുള്ളു.

ജനനം

അപ്പൻതമ്പുരാൻ 1051-ാമാണ്ടു തുലാമാസം 24-ാംനു പൂരുരുട്ടാതി നക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. സ്ഥാനസന്യാസംചെയ്ത കൊച്ചി രാമവർമ്മ വലിയതമ്പുരാന്റെ മൂത്ത സഹോദരി കൊച്ചിക്കാവുതമ്പുരാട്ടിയായിരുന്നു മാതാവ്. ആ സാധ്വി പാഴൂർ പട്ടതോൾ ത്രപ്പൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ സഹധർമ്മിണിയായി. അവരുടെ സന്താനങ്ങളായി ഒരു സ്ത്രീപ്രജയും, നാലു പുരുഷപ്രജകളും ജനിച്ചതിൽ നാലാമത്തെ പുരുഷസന്താനമാണ് അപ്പൻതമ്പുരാൻ. കൊച്ചിക്കാവുതമ്പുരാട്ടിക്കു സംഗീതത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും പരിജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നു. സംഗീതത്തിൽ ഒരു നല്ല ശിഷ്യപരമ്പരയുണ്ട്. അങ്ങനെ മാതാവിൽനിന്നു ലഭിച്ചതാണ് അപ്പൻതമ്പുരാന്റെ സംഗീതവാസന. ആ തമ്പുരാട്ടി 1053-ൽ തീപ്പെട്ടു. ചിറ്റമ്മയായ അമ്മുത്തമ്പുരാട്ടിയാണ് പിന്നീടു കുമാരനെ വളർത്തിയത്.

വിദ്യാഭ്യാസം

ചാഴൂർ കോവിലകത്തുവച്ചു വാഴ്ചയൊഴിഞ്ഞ വലിയതമ്പുരാന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ആശാൻതമ്പാൻ എന്നൊരു പണ്ഡിതൻ സിദ്ധരൂപവും മറ്റും പഠിപ്പിച്ചു. ശേഷാചാര്യപാഠശാലയിൽ ഈച്ചരവാരിയർ കാവ്യങ്ങൾ അഭ്യസിപ്പിച്ചു. കല്ലിങ്കൽ വലിയ രാമപ്പിഷാരടിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംസ്കൃതാധ്യാപകന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. 1068-ൽ എറണാകുളം കോളേജിൽ അഞ്ചാംഫാറത്തിൽ ചേർന്നു. 1070-ൽ മെട്രിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷ ജയിച്ചു. മദിരാശി പ്രസിഡൻസി കോളേജിൽനിന്ന് എഫ്. ഏ. പാസ്സായി. ബി. ഏ.യ്ക്കു സംസ്കൃതം വിട്ടു മലയാളം ഉപഭാഷയാക്കി. അന്നാണ് ആ ഭാഷയുടെ മർമ്മങ്ങളും മനോജ്ഞതയും ഗ്രഹിച്ചത്. തനിക്കും ആ ഭാഷയുടെ ഉൽക്കർഷത്തിനുവേണ്ടി ജീവിതാർപ്പണം ചെയ്യണമെന്ന് ഒരാഗ്രഹം തോന്നി. അക്കാലം മുതൽ അതിലേക്കായി ശ്രമിച്ചു. 1074-ൽ ബി. ഏ. യ്ക്കു മലയാളത്തിനുമാത്രം ജയിച്ചു. അടുത്തകൊല്ലത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിലും ഉത്തീർണ്ണനായി. ഐച്ഛികവിഷയത്തിൽ തോറ്റുപോയി. ഇംഗ്ലീഷ്വിദ്യാഭ്യാസം അവിടെ നിറുത്തി. പിൽക്കാലത്തു തൃശ്ശൂരിൽ താമസമാക്കിയതിനുമേൽ പി. എസ്. അനന്തനാരായണശാസ്ത്രിയോടു വ്യാകരണവും, ആറ്റൂർ കൃഷ്ണപ്പിഷാരടിയോടു തർക്കവും, വെയിലൂർശങ്കരവാരിയരോടു അഷ്ടാംഗഹൃദയവും പഠിക്കുകയുണ്ടായി. വേദാന്തം തന്നത്താൻ അഭ്യസിച്ചതാണ്. ആ മഹാരാജാവിന്റെ മറ്റൊരു സഹോദരിയുടെ പുത്രനായ കേരളവർമ്മ അമ്മാമൻതമ്പുരാനെപ്പറ്റി മേൽ പരാമർശിക്കാം. വേറെ ഒരു തായ് വഴിയിൽപ്പെട്ട മങ്കു എന്ന അംബത്തമ്പുരാട്ടിയാണ് പണ്ഡിത സാർവ്വഭൗമനും ഇന്നത്തെ കൊച്ചി മഹാരാജാവുമായ പരീക്ഷിത്തു തമ്പുരാന്റെ മാതാവ് (വാഴ്ചയൊഴിഞ്ഞ തമ്പുരാന്റെ ജാമാതാവ്). ഇങ്ങനെ ഒരേ കാലത്തുതന്നെ കൊച്ചി രാജകുടുംബത്തിൽ ഭാഷാപോഷകന്മാരും സാഹിത്യബന്ധുക്കളുമായ മൂന്നു കുമാരന്മാർ ഉദയംചെയ്തു. സംസ്കൃതത്തിന്റെയും മലയാളത്തിന്റെയും അഭ്യുന്നതിക്കു പല പ്രകാരത്തിൽ പ്രേരകരായി ഭവിച്ചു.

രസികരഞ്ജിനി

1074-ൽത്തന്നെ ഭാഷയിൽ ഉത്തമമായ രീതിയിൽ ചിത്രങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു മാസിക പുറപ്പെടുവിക്കണമെന്നും അന്നു ശൈശവപ്രായത്തിൽ വളർന്നുവന്ന മദിരാശിയിലെ ഇൻഡ്യൻ റെവ്യൂ (Indian Review) അതിനൊരു മാർഗ്ഗദർശകമാണെന്നും ആ പുണ്യശ്ലോകനു തോന്നി. മദിരാശിയിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ മദ്രാസ് സ്റ്റാൻഡേർഡ് പത്രത്തിലേക്കു ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. തന്റെ മാസികസംബന്ധിച്ചുള്ള ആലോചനകൾ 1077 കുംഭം 14-ാംനുയേ പൂർത്തിയായുള്ളു. 1078 ചിങ്ങത്തിൽ രസികരഞ്ജിനി എന്ന അന്വർത്ഥനാമത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാസിക ഉദയം ചെയ്തു. ഒന്നാം ലക്കത്തിലെ പ്രസ്താവനയിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകാണുന്നു. “രസികരഞ്ജിനി പ്രവേശിപ്പാനുള്ള കാരണം ഉദ്ദേശപത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അതിനെ വീണ്ടും എടുത്തുപറയുന്നില്ല. എങ്കിലും നാന്ദി പ്രസ്താവനകൾ ഇല്ലാത്ത നാടകം, തോടയത്തോടുകൂടാത്ത അരങ്ങേറ്റം, ഉപസ്തരണശൂന്യമായസദ്യ മുതലായവ ലോകമര്യാദയ്ക്കു വിരോധമായിട്ടുള്ളവ ആകകൊണ്ടു പ്രകൃതമാസികയുടെ തിരനോട്ടത്തിങ്കൽ കുറച്ചു വല്ലവിദ്യയെടുക്കാഞ്ഞാലും അത്ര ഉചിതമായിരിക്കയില്ല. രസികരഞ്ജിനിയുടെ ജാതകം നോക്കിച്ചിട്ടില്ല; നോക്കിച്ചിട്ട് ആവശ്യവും കാണുന്നില്ല. ദീനം വരുന്നകാലത്തു വൈദ്യന്മാരെ ആശ്രയിക്കുമ്പോൾ വിമുഖത കാണിക്കാതിരുന്നാൽ കഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങൾ ഒന്നും കൂടാതെ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും നന്നായി ആയുസ്സോടും ഓജസ്സോടും വളർന്നുവരുന്ന ഈ നൂതനസന്താനത്തെ എല്ലാവരും എടുത്തു ലാളിക്കുന്നതു കാണ്മാൻ സംഗതി വരുമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നത്.

എറണാകളത്തു വടക്കേമാളികയിലായിരുന്നു അക്കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ താമസം. അവിടെ മാസികയുടെ പുരോഗതിക്കു നിത്യമെന്നപോലെ സുഹൃത്സമ്മേളനങ്ങളും നടത്തി. 1065-ൽ സി. പി. അച്യുതമേനോൻ തൃശ്ശൂരിൽ ആരംഭിച്ചു 12 കൊല്ലം പ്രചരിച്ച വിദ്യാവിനോദിനി അന്ന് അസ്തമിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു രസികരഞ്ജിനി മാത്രമേ അന്നു കേരളത്തിൽ ഗണനീയമായ ഒരു സാഹിത്യമാസികയായി ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അതോടുകൂടി മഹാനുഭാവനായ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാനെ പത്രാധിപരായി ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യവും അപ്പൻതമ്പുരാനു സിദ്ധിച്ചു.

> “പ്രസന്നപ്രൗഢസരസപ്രസംഗങ്ങൾ നിറഞ്ഞിനി
> രസജ്ഞർക്കു കൊടുക്കട്ടേ രസം രസികരഞ്ജിനി”

എന്ന മുദ്രാവാക്യം തന്നെ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ എഴുതിച്ചേർത്തതാണ്. ഇങ്ങനെ രണ്ടു മഹാരഥന്മാരുടെ സഹപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഫലമാണ് ആ മാസിക. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാന്റെ സംസ്കൃതവും ആധുനിക കൈരളിയും, അപ്പൻതമ്പുരാന്റെ പ്രാചീനകൈരളിയും ഇംഗ്ലീഷും കൂടി സമ്മേളിച്ചപ്പോൾ ഉണ്ടായഫലം വിസ്മയാവഹമായിരുന്നു. ഒന്നാമത്തെ ലക്കത്തിൽ നെട്ടവിരിപ്പുസ്വരൂപത്തിൽനിന്നു കൊച്ചിരാജ്യത്ത് ഏറ്റം ചെയ്തപ്രകാരം എന്ന ചരിത്രലേഖനവും, യുക്തിഭാഷ, നാഗാനന്ദം നാടകത്തിന്റെ തർജ്ജമ മുതലായ ഇതരലേഖനങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു മാസികയ്ക്കു വേണ്ട സകല ഗുണങ്ങളും അതിൽ കളിയാടി. കവിത, ചെറുകഥ, ചരിത്രം, ശാസ്ത്രം തുടങ്ങി പല വിഷയങ്ങളിലും ലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച് ഉള്ളടക്കത്തിന് ആശാസ്യമായ വൈവിധ്യം ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഭാരവാഹികൾ ബദ്ധശ്രദ്ധരായിരുന്നു. കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ, കുണ്ടൂർ, ഒറവങ്കര, ഒടുവ്, നടുവം മഹൻ, വള്ളത്തോൾ മുതലായ കവികളും സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ, കാരാട്ട് അച്യുതമേനോൻ, അമ്പാടി നാരായണപ്പൊതുവാൾ, വി. കെ. രാമൻമേനോൻ, മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ തുടങ്ങിയ ഗദ്യകാരന്മാരുമായിരുന്നു ലേഖകന്മാർ എന്നു പറയുമ്പോൾതന്നെ ലേഖനങ്ങളുടെ ഗുണപൗഷ്കല്യം ഊഹ്യമാണല്ലോ. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ നല്ല ഭാഷാഗദ്യം എഴുതിപ്പഠിച്ചതു രസികരഞ്ജിനിയിൽക്കൂടിയായിരുന്നു. അപ്പൻതമ്പുരാന്റെ സാഹിത്യപരിചയം പ്രവൃദ്ധമായതും പ്രധാനമായി ആ വഴിക്കുതന്നെയാണ്. ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം ആദ്യമായി വെളിയിൽ വന്നത് ആ മാസികവഴിക്കു തന്നെയായിരുന്നു എന്നുള്ള വസ്തുത നമുക്ക് ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. 3000 ഉറുപ്പിക കെട്ടിവെച്ചുകൊണ്ടാണ് അപ്പൻതമ്പുരാൻ രസികരഞ്ജിനി ആരംഭിച്ചത്. നാലു കൊല്ലവും നാലു മാസവും അതു നടന്നപ്പോൾ ആ സംഖ്യ മുഴുവൻ നഷ്ടപ്പെട്ടു. കേരളത്തിനു മാസികകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏതോ ഒരു ശാപം ഉള്ളതുപോലെ തോന്നിപ്പോകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അത്ര വളരെ അനുകൂലമായ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ജനിച്ച് അനുദിനം അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചുവന്ന ഒരു മാസിക അല്പായുസ്സിൽ അന്തരിക്കുവാൻ യാതൊരു ന്യായവുമില്ലല്ലോ. എന്നാൽ ഒന്നു പറയാം. അതുപോലെ മഹനീയമായ ഒരു മാസിക നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അതിനുമുൻപും പിൻപും ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

ദാമ്പത്യം

രസികരഞ്ജിനിയുടെ അന്തർദ്ധാനത്തിനുശേഷം തമ്പുരാൻ എറണാകുളത്തുനിന്നു തൃശ്ശൂരിലേക്കു മാറി. അവിടെ ആദ്യം തോട്ടേക്കാട്ടു കുടുംബക്കാരുടെ വകയായ ഒരു ഗൃഹത്തിലാണ് താമസിച്ചത്. പിന്നീട് 1083-ാമാണ്ടിടയ്ക്ക് അയ്യന്തോളിൽ ഒരു സ്ഥലം വാങ്ങി കുമാരമന്ദിരം എന്ന പേരിൽ ഒരു കോവിലകം പണിയിച്ച് അവിടെ പാർത്തുതുടങ്ങി. ഗുരുവായൂർക്കു സമീപം അമ്പാടി വടക്കേ മുടവക്കാട്ടിൽ നാനിക്കുട്ടിയമ്മയെ പതിയായി സ്വീകരിച്ചു. ആ ദാമ്പത്യത്തിന്റെ ഫലമായി മൂന്നു പുത്രന്മാരും ഒരു പുത്രിയും ജനിച്ചു. അവരിൽ രണ്ടു പുത്രന്മാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാർദ്ധക്യത്തിൽ അകാലമൃത്യുവിനാൽ ഗ്രസ്തരായി. ആ സംഭവം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തെ അത്യധികം വ്യഥപ്പെടുത്തി. അവശിഷ്ടനായ പുത്രൻ ഒരു നല്ല ഭാഷാഭിമാനിയും ഗവേഷകനുമായ വി. എം. കുട്ടിക്കൃഷ്ണമേനോനാണ്.

മംഗളോദയം

സ്വന്തമായി ഒരു അച്ചുകൂടം ഇല്ലാത്തതായിരുന്നു രസികരഞ്ജിനിയുടെ പരാജയത്തിനു പ്രധാന കാരണമെന്നു തമ്പുരാൻ ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചു. അതുകൊണ്ടു തൃശ്ശൂരിൽ താമസമുറപ്പിച്ചതിനുമേൽ മംഗളോദയം മാസിക നമ്പൂരിമാരെക്കൊണ്ടു 1084 വൃശ്ചികത്തിൽ ആരംഭിപ്പിക്കുവാൻ ഏർപ്പാടുചെയ്തു. ദേശമംഗലം അച്ചുക്കൂടത്തിലാണ് ആദ്യത്തെ ലക്കങ്ങൾ അച്ചടിപ്പിച്ചത്. താമസിയാതെ മംഗളോദയം എന്ന പേരിൽ ഒരു കമ്പനി സ്ഥാപിക്കുകയും ലിപികളുടെ മനോജ്ഞതയ്ക്കു കീർത്തിപ്പെട്ട കേരളകല്പദ്രുമം അച്ചുക്കൂടം അതിന്റെ ആവശ്യത്തിനായി വിലയ്ക്കു വാങ്ങിക്കുകയും ചെയ്തു. മംഗളോദയം എന്ന പേർ മാസികയ്ക്കു നല്കിയതും ഉടമസ്ഥതയും പത്രാധിപത്യവും അന്യർക്കായിരുന്നുവെങ്കിലും അതിന്റെ യഥാർത്ഥ സൂത്രധാരത്വം വഹിച്ചിരുന്നതും ആ കമ്പനിയുടെ മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടരായ തമ്പുരാൻതന്നെയായിരുന്നു. എറണാകത്തു വടക്കേ മാളികയിലെന്നപോലെ മംഗളോദയം അച്ചുക്കൂടത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധ്യക്ഷതയിൽ ധാരാളം ചർച്ചായോഗങ്ങൾ നടന്നുവന്നിരുന്നു. ആദ്യകാലത്തു മംഗളോദയത്തിന് ഓരോ കൊല്ലത്തിന്റെയും ആരംഭത്തിൽ പ്രസ്താവന എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നതും മററാരുമല്ല. മാസികയുടെ ഉദ്ദേശം രസികരഞ്ജിനിയുടേതിൽ നിന്നു ഭിന്നമായിരുന്നു. ഒന്നാം ലക്കത്തിന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

“നമ്പൂരിമാരുടേയും മറ്റു ജാതിക്കാരായ മലയാളികളുടേയും ആചാരങ്ങളേയും തന്മൂലമായ ധർമ്മത്തെയും പറ്റിയും ഇവയെല്ലാം അറിയിക്കുന്ന പൂർവ്വചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയും അവരവരുടെ നിത്യവൃത്തിക്കുതകുന്ന ഗൃഹഭരണത്തെപ്പറ്റിയും അവശ്യം അറിഞ്ഞേ കഴിയൂ എന്നുള്ള രാജനീതിനിയമത്തെപ്പറ്റിയും പല സംശയങ്ങൾക്കും നിവൃത്തി വരുത്തുന്നതും വിനോദകരവുമായ തത്വവാദങ്ങളെപ്പറ്റിയും മറ്റും പല ഉപന്യാസങ്ങളെക്കൊണ്ടും, ഹിന്ദുക്കളുടെ ജ്ഞാനനിക്ഷേപത്തിന് ഇരിപ്പിടമായ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ചില പ്രസംഗങ്ങളെക്കൊണ്ടും മലയാളികൾക്കു മംഗളോദയത്തിനുതകത്തക്കവണ്ണം ഈ മംഗളോദയം ഞങ്ങൾ ആരംഭിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു.”

കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ മംഗളോദയത്തിൽ ചില വിശിഷ്ടങ്ങളായ ഉപന്യാസങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പ്രസിദ്ധന്മാരായ പി. എസ്. അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി, ആറ്റൂർ കൃഷ്ണപ്പിഷാരടി, കൈയ്ക്കുളങ്ങര വാസുദേവൻമൂസ്സത് മുതൽപേരുടെ പല നല്ല ലേഖനങ്ങൾ മംഗളോദയം വഴിയ്ക്കു പ്രകാശിതങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. ലീലാതിലകത്തിന്റെ പ്രഥമശില്പവും, കാമദഹനം തുടങ്ങിയ അനേകം ഉത്തമങ്ങളായ ഭാഷാചമ്പുക്കളും, പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതും അതിൽത്തന്നെയാണ്. ഈ യോഗങ്ങൾ എല്ലാം ഒത്തുകൂടിയിട്ടും ആ മാസികയും പത്തുപതിനാറുകൊല്ലത്തെ പ്രചാരത്തിനുമേൽ തിരോഭവിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. മംഗളോദയം സാഹിത്യസമിതി വികസിച്ചതാണ് കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം. ആ സമാജം 1091–മാണ്ടിടയ്ക്കു മംഗളോദയം അതിന്റെ ചുമതലയിൽ ഏറ്റെടുത്തു സജീവമായി പ്രവർത്തിച്ചു. അതും കുറേക്കാലത്തേക്കേ നടന്നുള്ളു. ആ സമാജത്തിന്റെ നായകനും തമ്പുരാൻതന്നെയായിരുന്നു.

മറ്റു പത്രപ്രവർത്തനങ്ങൾ

പിന്നീട് തമ്പുരാൻ തൃശ്ശൂർ സരസ്വതീവിലാസം അച്ചുക്കൂടത്തിൽനിന്നു പ്രാചീനഗ്രന്ഥമാല എന്ന പേരിൽ ഒരു മാസിക പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങി. ഒരു കൊല്ലത്തേക്കുമാത്രം നിലനിന്നിരുന്ന അതും ബാംബയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന കാവ്യമാല (സംസ്കൃതം) യുടെ രീതിയിൽ പ്രാചീനഭാഷാകാവ്യങ്ങളും പഴയ പാട്ടുകളുമാണ് പ്രകാശിപ്പിച്ചുവന്നത്. 1106-ൽ ഇടപ്പള്ളിയിൽ വച്ച് ആവിർഭവിച്ച സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ജനയിതാക്കളിൽ ഒരാൾ അദ്ദേഹമായിരുന്നു. അതിനെ ബാല്യത്തിൽ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിന് ആ മഹാപുരുഷൻ വളരെ ക്ലേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാരവാഹിത്വത്തിൽ പരിഷത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ വാർഷികസമ്മേളനം തൃശ്ശൂരിൽവച്ചു നടത്തപ്പെട്ടു. അത്ര ഭംഗിയായി ഒരു സമ്മേളനവും അതിന്റെ റിപ്പോർട്ടും ഒരിക്കലും പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടില്ല. പരിഷത്തിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശങ്ങൾ എന്തായിരിക്കണമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയത് ആ സമ്മേളനത്തിലാണ്. അവ ഭാഷാസംബന്ധമായ 1 ഗവേഷണം, 2 സംഭരണം, 3 നിർമ്മാണം, 4 പ്രസാധനം, 5 മുദ്രണം, 6 വിമർശനം, 7 പ്രവർത്തനം, 8 പ്രചാരണം എന്നിവയാണ്. ഈ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടിയെല്ലാം അദ്ദേഹം ഏകാകിയായി സഞ്ചരിക്കുകയും അനന്യസുലഭമായ വിജയം നേടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 1107-ൽ പരിഷത്തു് ഒരു കമ്പനിയായി റജിസ്റ്റർ ചെയ്യിച്ചതും 1108-ൽ അതിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഒരു ത്രൈമാസികഗ്രന്ഥം പുറപ്പെടുവിച്ചതും ആ ആഢ്യോദയകർമ്മാവുതന്നെയാണ്. അനന്തരം അദ്ദേഹം താൻ സ്ഥാപിച്ച വിലങ്ങൻകുന്നിലെ രാമകൃഷ്ണാശ്രമത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പ്രബുദ്ധകേരളം എന്നൊരു മാസിക പുറപ്പെടുവിച്ചു. 1112 ചിങ്ങം മുതൽ പുറപ്പെടുവിച്ചു കുറേക്കാലം നടത്തി. ‘ആടിയ കാലും പാടിയ വായും വെറുതേയിരിക്കയില്ല’ എന്നു പഴമക്കാർ പറയുന്നത് എത്ര പരമാർത്ഥമാണ്. അതിനു മമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹം രാമകൃഷ്ണപരമഹംസന്റെ ഒരു അടിയുറച്ച ഭക്തനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഭാഗവതപാരായണത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ആസക്തിയും സാമാന്യമായിരുന്നില്ല.

ചില സിദ്ധികൾ

ഏതു നല്ല കാര്യങ്ങളിലും ഏർപ്പെട്ട് അവയിൽ നേതൃത്വംവഹിച്ചു ലോകസംഗ്രഹം ചെയ്യുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു അപ്പൻതമ്പുരാന്റെ ജീവിതവ്രതം. ആരുടെ ഹൃദയത്തേയും കവരുന്നതിനു പര്യാപ്തമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാഷണശൈലി. ചില പ്രധാനസ്ഥാപനങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പങ്കിനെപ്പറ്റി മുൻപു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. അഭിനയം, ചിത്രമെഴുത്ത്, ശില്പവിദ്യ, ഭവനനിർമ്മാണം തുടങ്ങിയ സുകുമാരകലകളിൽ അദ്ദേഹം വിദഗ്ദ്ധനായിരുന്നു. പക്ഷേ, അവയിലൊന്നും സാഹിത്യസേവനത്തിനുവേണ്ടി സമർപ്പിച്ചുപോയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിനെ കേന്ദ്രീകരിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. സാളഗ്രാമം, ബാണലിംഗം ഇവയുടെ ലക്ഷണങ്ങളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായമറിയുവാൻ ആളുകൾ കോവിലകത്തെത്തിച്ചേരുക സാധാരണമായിരുന്നു. സംഗീതത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാസനയ്ക്ക് അതിരുണ്ടായിരുന്നില്ല. മലയാളത്തിലെ അപ്രകാശിതങ്ങളായ പഴയ പാട്ടുകൾ കണ്ടുപിടിച്ച് അവയ്ക്കു മട്ടിട്ടു ഹൃദയംഗമമായി പാടുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിത്യവ്യവസായങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. കേരളത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ ഫിലിംകമ്പനി 1104-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു സ്ഥാപിച്ച് ഇതിനു കേരളാ സിനിട്ടോൺ എന്നു നാമകരണംചെയ്തു. ഭൂതരായർ ചലച്ചിത്രമാക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയായിരുന്നു ഇത്. എന്നാൽ നവീനോപകരണങ്ങളുടെ അഭാവവും ധനസംബന്ധമായുള്ള ശക്തിഹീനതയും നിമിത്തം അതു വിജയത്തിൽ കലാശിച്ചില്ല. മംഗളോദയത്തിൽനിന്ന് അധ്യാത്മരാമായണം തുടങ്ങിയ ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങൾ മംഗളോദയം ഗ്രന്ഥാവലി എന്ന പേരിൽ ആകർഷമായ രീതിയിൽ മുദ്രണം ചെയ്യിച്ചത് അദ്ദേഹമാണ്. കമ്പനിയ്ക്ക് ആ വിഷയത്തിൽ തമ്പുരാന്റെ ഉപദേശം സ്വീകരിക്കുക നിമിത്തം ലാഭമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളു. ആ പുതിയ മട്ടിലുള്ള പുസ്തകങ്ങളെപ്പറ്റി അതിന്റെ ഭാരവാഹികൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നോക്കുക. “പുസ്തകങ്ങളുടെ വിലയും നന്മയും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ബന്ധമുള്ളതുകൊണ്ട് വില അധികമാകാതെ നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ നിർമ്മിയ്ക്കുവാൻ നന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും മഹാജനങ്ങളുടെ സഹായത്താലെന്നുതന്നെ പറയട്ടേ ഈ സംരംഭത്തിൽ (മംഗളോദയം ഗ്രന്ഥാവലി) ഞങ്ങൾക്ക് ഒട്ടുംതന്നെ മനസ്സു മടുക്കേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല. ഒന്നാംതരം കടലാസ്സിൽ അവസരോചിതങ്ങളായ ചിത്രങ്ങൾ ചേർത്ത് അക്ഷരപ്പിഴയില്ലാതെ വൃത്തിയായി അച്ചടിച്ചു ഭംഗിയായി ബയന്റുചെയ്ത് അന്തസ്സിൽ പുറത്തിറക്കിയിട്ടുള്ള എട്ടുപുസ്തകങ്ങളിൽ ചിലതിനു ഒന്നും രണ്ടും പതിപ്പുകൾ വിറ്റുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.” തമ്പുരാൻ കൊച്ചി ഭാഷാപരിഷ്കരണക്കമ്മിറ്റിയുടെ അധ്യക്ഷനായി കൗടലീയം അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഭാഷാനുവാദം മുതലായ ചില നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുതയും പ്രകൃതത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്.

ചില വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾ

തമ്പുരാന്റെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യത്തിന്റെ അതിപ്രധാനമായ ഘടകം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൽഗുണമാണ്. അനാഡംബരവും അനഹങ്കാരവുമായ ജീവിതത്തിനു കീർത്തിപ്പെട്ടതാണ് കൊച്ചിരാജകുടുംബം. ശീലവിദ്യാധനനായല്ലാതെ ആ കുടുംബത്തിൽ ഒരു രാജകുമാരനെപ്പോലും കാണുകയില്ല. ആ കുമാരന്മാർക്കുപോലും അപ്പൻതമ്പുരാൻ ഒരു ആദർശപുരുഷനായിരുന്നു. ആഭിജാത്യപ്രൗഢി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപത്തിലെങ്ങും ചെന്നിട്ടില്ല. താനും പ്രജകളും വ്യത്യസ്തരീതിയിൽ ജീവിക്കേണ്ടവരല്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് അടിയുറച്ച ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. നാട്ടുകാരുടെ നന്മയെ ഉദ്ദേശിച്ച് അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള കൃത്യങ്ങളെല്ലാം “പൊതുജനങ്ങൾ തരുന്ന ആഹാരമല്ലേ ഞാൻ കഴിക്കുന്നത്? അതു ദഹിക്കണമെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ വല്ലതുമെങ്കിലും അവർക്കുവേണ്ടി ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടേ?” എന്നുള്ള മനോഭാവത്താൽ പ്രേരിതമായിരുന്നു. ‘കലമഹിമ കരുത്തക്കേടിനായിട്ടുമാത്രം’ എന്നു താനുണ്ടാക്കിയ ഒരു പദ്യശകലം ആ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷകൻ കൂടെക്കൂടെ ചൊല്ലും. യുവാക്കന്മാരോടും ബാലന്മാരോടും സമ്മേളിച്ചു വിനോദിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഔത്സുക്യം അളവറ്റതാണ്. തന്നാൽ കഴിവുള്ള ഏതു തരത്തിലുള്ള സാഹായ്യങ്ങൾകൊണ്ടും യുവസാഹിത്യകാരന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം സർവ്വദാജാഗരൂകനായിരുന്നു. അധഃസ്ഥിതസമുദായങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹത്തെക്കാൾ വലിയ ഒരു സമുദ്ധാരകൻ അന്നു കൊച്ചിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃത്യനിഷ്ഠയേയും ഹൃദയശുദ്ധിയേയും ജനങ്ങൾ മുക്തകണ്ഠമായി പ്രശംസിച്ചു. പരിഷത്സമ്മേളനങ്ങളിലും മറ്റും ഔപചാരികങ്ങളായ യോഗങ്ങൾകഴിഞ്ഞാൽ എല്ലാവർക്കും പ്രവേശമുള്ള ഒരു വെടിവട്ടം ഉണ്ടായിരിക്കയും അവിടെ തമ്പുരാൻ തന്നെ മറന്നു വിനോദസംഭാഷണങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ട് അവരെ വശീകരിക്കുകയും ചെയ്യുവന്നു. ഒരു പ്രവക്താവ് എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അത്യുൽകൃഷ്ടമായ സ്ഥാനമാണുണ്ടായിരുന്നത്. വിനീതമായ സ്വരത്തിൽ നാടോടിപ്പദങ്ങളെക്കൊണ്ടു കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ആ കൈരളീഭക്തനെക്കണ്ട് ആനന്ദബാഷ്പം വാർക്കാത്ത ശ്രോതാക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ പ്രഭാഷണം ഓരോന്നും അച്ഛസ്ഫടികസങ്കാശമായ ഗംഗാപ്രവാഹമായിരുന്നു.

ചരമഗതി

വാദ്ധക്യത്തിൽ വലിയ സാമ്പത്തികക്ലേശം തമ്പുരാന് അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. അവയ്ക്കെല്ലാം മകുടംവച്ചതു കോവിലകപറമ്പിനു തൊട്ടുകിടന്നിരുന്ന തിരുവാണത്തു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ജീർണ്ണോദ്ധാരണമായിരുന്നു. 30000-ത്തിൽപ്പരം ഉറുപ്പിക അതിലേക്കായി സ്വന്തം മുതലിൽ നിന്നു ചിലവാക്കി. സർക്കാർ അതു മടക്കിത്തരുമെന്നു വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും യാതൊന്നും കിട്ടിയില്ല. 1111-ാമാണ്ടു തുലാമാസം 20-ാംനു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഷഷ്ട്യബ്ദപൂർത്തി ആഘോഷപൂർവ്വം നടക്കുകയും പൊതുജനങ്ങൾ കുസുമാഞ്ജലി എന്നൊരു സ്മാരകഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹത്തിനു സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതു കഴിഞ്ഞു തമ്പുരാന്റെ ശരീരം ക്ഷീണിച്ച് ഓജസ്സ് കുറഞ്ഞുവന്നു. പ്രമേഹമായിരുന്നു രോഗം. ഒരിക്കൽ സകലചികിത്സകളും നിർത്തിവച്ചിട്ടു ബാംഗ്ലൂർ രാമകൃഷ്ണാശ്രമത്തിൽ പോയി താമസിക്കുകയും തെല്ലൊരാശ്വാസം കിട്ടിയപ്പോൾ തൃശ്ശൂരേക്കു തിരിയെപ്പോരികയും ചെയ്തു. പിന്നീടു രോഗം ക്രമേണ മൂർച്ഛിച്ചു. 1117-ാമാണ്ടു തുലാമാസം മൂന്നാം തീയതി ആ പ്രാതഃസ്മരണീയനായ മഹാപുരുഷൻ വിഷ്ണുസായൂജ്യം പ്രാപിച്ചു.

കൃതികൾ

അപ്പൻതമ്പുരാന്റെ പ്രധാനകൃതികളുടെ പേരുകളാണ് താഴെക്കുറിക്കുന്നത്. (1) ഭാസ്കരമേനോൻ, (2) ഭൂതരായർ, (3) പ്രസ്ഥാനപഞ്ചകം, (4) കാലവിപര്യയം, (5) ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളും അവയുടെ ദശാപരിണാമങ്ങളും, (6–10) മംഗളമാല അഞ്ചു ഭാഗങ്ങൾ, (11) സംഘക്കളി, (12) മുന്നാട്ടുവീരൻ. ഇവ കൂടാതെ വിദ്യാർത്ഥികളെ ഉദ്ദേശിച്ച് (13) കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രങ്ങൾ ഒന്നാം ഭാഗം എന്നൊരു ചെറിയ പുസ്തകവും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാസ്കരമേനോൻ ഒരു അപസർപ്പകകഥയാണ്. ആദ്യം അതിൽ കുറേ ഭാഗം ഒരു ദുർമ്മരണം എന്ന തലക്കെട്ടിൽ രസികരഞ്ജിനിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. പിന്നീട് ആ ശീർഷകം അമംഗളമാണെന്നു ഗ്രന്ഥകാരനു തോന്നുകയാലാണ് പ്രസ്തുതകഥയിലെ ഒരു പ്രധാനപാത്രമായ ഭാസ്കരമേനോന്റെ പേര് ആ സ്ഥാനത്തു് പ്രവേശിപ്പിച്ചത്. ഭൂതരായരാണ് തമ്പുരാന്റെ കൃതികളിൽ മുഖ്യം. അത് ഒരു കെട്ടുപഴങ്കഥയാണെന്നേ അദ്ദേഹം അവകാശപ്പെടുന്നുള്ളു. “മൂവാറുനൂററാണ്ടിനുമുമ്പു മുടിഞ്ഞരുളിയ വീരമാർത്താണ്ഡപ്പെരുമാ”ളിന്റെ കാലത്തു നടന്നതായി സങ്കല്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കഥയ്ക്കു വിശദമായ ഒരു ചരിത്രപശ്ചാത്തലം ഉണ്ടാകുവാൻ നിർവ്വാഹമില്ലല്ലോ. എങ്കിലും അതിനെ ഒരു ചരിത്രാഖ്യായികയായി ഗണിക്കുന്നതിൽ അനൗചിത്യമില്ല. ഈ ആഖ്യായികയിൽ പ്രഭുശക്തി നായികയും, രാജബലം നായകനുമാണെന്നു ചില വിമർശകന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു സംഗതംതന്നെ. വീരമാർത്താണ്ഡപ്പെരുമാൾ, പള്ളിബാണർ, ഭൂതരായർ എന്നിവരെ പരിത്യജിച്ചു നായിക ഗംഗാധരതിരുകോവില്പാടിനെ മാലയിടുന്നു. പ്രാചീനകേരളത്തിലെ പല ആചാരങ്ങളേയും വിനോദങ്ങളേയും പറ്റി ഒരു സമകാലികന്റെ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയോടുകൂടി ഗ്രന്ഥകാരൻ ഇതിൽ ചിത്രണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഭാഷയിൽ സംക്രമിച്ചിട്ടുള്ള വിദേശീയസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ അഞ്ചുതരത്തിലാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി, അവ ഓരോന്നിനും ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ഗ്രന്ഥകാരൻതന്നെ എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുള്ള ഒരു പുസ്തകമാണ് പ്രസ്ഥാനപഞ്ചകം. അവ 1. പ്രഹസനപ്രമേയം (Problem play), 2. പ്രകടനപ്രസംഗം (Elocution), 3. ആധ്യാനകം (Meditation), 4. ഭക്തിഭാവന (Devotional), 5. കഥനാത്മകം (Narration) എന്നിവയാണ്. ഗ്രന്ഥകാരൻ ഒരു കവിയുമായിരുന്നുവെന്ന് ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള ചില ലഘുകൃതികളിൽനിന്നു കാണാം. കാലവിപര്യയം ഒരു പ്രഹസനപ്രമേയമാണ്. ‘ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളും അവയുടെ ദശാപരിണാമങ്ങളും’ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളുടെ ആഗമത്തേയും വളർച്ചയേയും ശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാ പരിശോധിക്കുന്ന ഒരു ഗവേഷണഗ്രന്ഥമാണ്. ആ ദശാപരിണാമങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു തമ്പുരാൻ വളരെ ക്ലേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഗീതജ്ഞാനവും ആ ഗവേഷണത്തിന് ഒട്ടുവളരെ ഉപയോഗപ്രദമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. “ഛന്ദോവൃത്തങ്ങളുടെ അസ്ഥിവാരം ഗണങ്ങളും, ഗണങ്ങളുടെ അവയവങ്ങൾ ഗുരുലഘുക്കളും, ഗുരുലഘുക്കളുടെ നിയാമകം മാത്രയും ആകുന്നതുപോലെ, താളവട്ടങ്ങളുടെ അസ്ഥിവാരം താളഗതിയും, അതായതു ദശപ്രാണങ്ങളിൽ അടങ്ങിയ ജാതിയും, ജാതിയുടെ നിയാമകം മാത്രയുമാണ്” എന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. മംഗളമാല അഞ്ചു ഭാഗങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില വിശിഷ്ടോപന്യാസങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ്. വിവിധ വിഷയങ്ങൾ അവയിൽ അടങ്ങീട്ടുണ്ട്. ഒന്നാം ഭാഗം ചരിത്രത്തേയും, രണ്ടാം ഭാഗം സാഹിത്യത്തേയും മൂന്നാം ഭാഗം ജീവചരിത്രത്തേയും, നാലാം ഭാഗം ശാസ്ത്രത്തേയും, പ്രായേണ പരാമർശിക്കുന്നു. അഞ്ചാം ഭാഗം വിവിധ വിഷയ വ്യാമിശ്രമാണ്. നാലും അഞ്ചും ഭാഗങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ ആസ്വാദ്യതയുണ്ട്. സാങ്കേതിക ശബ്ദനിർമ്മാണത്തിൽ തമ്പുരാനുണ്ടായിരുന്ന ഔത്സുക്യവും വൈദഗ്ധ്യവും അഞ്ചാം ഭാഗത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള അനുബന്ധത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. സംഘക്കളി, യാത്രക്കളിയുടെ ഉത്ഭവത്തേയും ചരിത്രത്തേയും പറ്റിയുള്ള മറ്റൊരു ഗവേഷണഗ്രന്ഥമാണ്. “പ്രാചീനഗ്രന്ഥമാലയിൽ ചൊല്ലിയാട്ടം കഴിച്ചു; ചാത്തുപ്പണിക്കർ സ്മാരകഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉടുത്തുകെട്ടി മുടിവെച്ചു; പരിഷൽത്രൈമാസികത്തിൽ തിര പുറപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെ ഒരു വിജാതീയസമ്പ്രദായത്തിലാണ് ഈ സംഘക്കളി അരങ്ങേറീട്ടുള്ളത്” എന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ ഈ പുസ്തകരചനയെക്കുറിച്ചു പറയുന്നു. എം. ആർ. കെ. സി. യുടെ വെള്ളുവക്കമ്മാരൻ അഥവാ സർദാർഷേക് ആസാദ് ഖാൻ എന്ന ചരിത്രാഖ്യായികയിലെ ഇതിവൃത്തത്തെ ഉപജീവിച്ച് എഴുതീട്ടുള്ളതാണ് പത്തു രംഗങ്ങൾ അടങ്ങിയ മുന്നാട്ടുവീരൻ എന്ന ഗദ്യനാടകം. ഈ ഉൽകൃഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി കൂടുതൽ വിമർശനത്തിനു സ്ഥലസൗകര്യമില്ല. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ മാത്രം ഉദ്ധരിക്കാം. തമ്പുരാന്റെ ഒടുവിലത്തെ സാഹിത്യപരിശ്രമം സർവ്വങ്കഷമായ രൂപത്തിൽ ഒരു കേരളചരിത്രം നിർമ്മിക്കുന്നതിനു വേണ്ട സാമഗ്രികളുടെ സംഭരണമായിരുന്നു. ആ പുസ്തകം എഴുതിത്തുടങ്ങുന്നതിനു മുൻപ് അദ്ദേഹം ചരമം പ്രാപിച്ചുപോയി. തമ്പുരാനു കവിതയും സ്വാധീനമായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസ്ഥാനപഞ്ചകത്തിലെ ആധ്യാനഭാഗത്തിൽനിന്നു രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളാണ് ചുവടേ ചേർക്കുന്നത്.

> “കൃമി കിടി കരിയെന്നൊന്നൊക്കെയോ പൂർവ്വജന്മ-
> ക്രമമടിയനടങ്ങി, വാങ്ങി മർത്ത്യന്റെ ജന്മം;
> ക്രമനികതി കൊടുപ്പാനാവതല്ലെന്തിനാണീ
> ഭ്രമമടിയനു വേണ്ടേ വേണ്ട ജന്മാവകാശം.”

> “ഭാവം പകർന്നു പുരികങ്ങളൊടിഞ്ഞു രോഷം
> പാവുന്നതിന്നുഴവുചാലുകളിട്ടിടുന്നു;
> ദാവാനലപ്രഭ മുഖത്തു തെളിഞ്ഞിതെന്താ-
> ണാവോ മനസ്സിലെരിയുന്ന വികാരഘോഷം.”

ഗദ്യശൈലി

തമ്പുരാന്റെ ഗദ്യശൈലി അപ്രതിമപ്രഭാവമാണ്. ഉചിതങ്ങളായ പദങ്ങൾ ഉചിതങ്ങളായ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉപവിഷ്ടങ്ങളാകുമ്പോൾ മനോഹരമായ വാക്യം ഉത്ഭവിക്കുന്നു; അത്തരത്തിലുള്ള വാക്യങ്ങളെ അവയുടെ അളവും തൂക്കവും ശരിയ്ക്കു നോക്കി ഒരുക്കിയിണക്കിച്ചേർത്തു ഖണ്ഡികകളാക്കി ആ ഖണ്ഡികകളെക്കൊണ്ടു ഗ്രഥിക്കുന്ന ഹാരമാണ് ഗദ്യകാവ്യം. നമ്മുടെ കഥാനായകന്റെ ഗദ്യരീതിക്കു ചിലപ്രത്യേകതകളുണ്ട്. ചെറിയ ചെറിയ വാക്യങ്ങൾക്കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം വലിയ വലിയ ആശയങ്ങൾ—സാഹിത്യവിഷയമാകട്ടെ, ശാസ്ത്രവിഷയമാകട്ടെ—പ്രകടിപ്പിയ്ക്കുന്നത്. അവയ്ക്കു സർവ്വാങ്ഗീണമായ പ്രസാദവും മാധുര്യവുമുണ്ട്; ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ ഓജസ്സുമുണ്ട്, ഫലിതവുമുണ്ട്. ഇഷ്ടാർത്ഥവ്യവച്ഛിന്നമെന്നു തികച്ചും വർണ്ണിക്കാവുന്നതുതന്നെയാണ് അദ്ദേഹം പ്രയോഗിക്കുന്ന ലളിതകോമളകാന്തമായ പദാവലി. സംഗീതാത്മകത അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്യങ്ങളിൽ ആമൂലാഗ്രം കളിയാടുന്നു. ആ ശൈലി മറ്റുള്ളവർക്കു അനുപസർപ്പണീയമാണെന്ന് അനുകരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ അറിയാറാകും. അതാണ് ആ രസസിദ്ധൻ കൈരളിക്കു നല്കീട്ടുള്ള പരമാനുഗ്രഹം.

ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ

“തല്ലു തുടങ്ങി. ആദ്യം വടക്കേച്ചേരിയിൽ ഉള്ളവർ കളരിയിൽ ഇറങ്ങി ആർത്തുവിളിച്ചു ചോടുവെച്ചു കളിച്ചുകയറി. അതുപോലെതന്നെ തെക്കേച്ചേരിക്കാരും ഇറങ്ങി കളിച്ചു പോരിനു വിളിച്ചു പിൻവാങ്ങി. അതിനുശേഷം അവിടെ അവിടെ കൂട്ടംകൂട്ടമായി കുറേ ആലോചന നടന്നതിന്റെ ഫലമായിട്ട് ഇരുചേരിയിൽനിന്നും ഓരോ ‘ചാതിക്കാരൻ’ കയറു കവച്ചു കളത്തിൽ ചാടി അരങ്ങത്തേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു നീട്ടിവലിച്ചു തൊഴുതു. ഉടനേതന്നെ രണ്ടു ചെറുമല്ലന്മാരും ചാടിക്കടന്നു മെയ്യുറപ്പിച്ച് അരങ്ങു തൊഴുതു വന്ദിച്ചു നിലംതൊട്ടു തലയിൽവെച്ചു പോർക്കളി തുടങ്ങി. ഓടിച്ചാടി നടന്നു് നാലു ചാൽ കളിച്ചു രണ്ടുപേരും അടുത്തുകൂടി കൈകോർത്തുപിടിച്ചു പിരിഞ്ഞുനിന്നു. ചുറ്റും മുഴങ്ങിയിരുന്ന കളകളശബ്ദം തത്സമയത്തു കുറഞ്ഞൊന്നു ശമിച്ചു. എന്നാൽ കാണികളുടെ ഔത്സുക്യംകൊണ്ടുണ്ടായ ഈ ശാന്ത ഭാവം വളരെനേരത്തേയ്ക്കു നിന്നില്ല. ഇടത്തേ കൈപ്പടം മൂക്കിനുനേരേ വിറപ്പിച്ചുകൊണ്ടും വലത്തുകൈ തുടമേൽ അടിച്ചു വീശിക്കൊണ്ടും നിന്നിരുന്ന ബാലവീരന്മാർ അടവും തടവും വിട്ടു പിടിയും വലിയും പൊത്തിപ്പിടിയും തുടങ്ങി.” (ഭൂതരായർ)

“കേരളകുടുംബത്തിൽ പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന കാരണവന്മാർ പണിപ്പെട്ടു നേടിവച്ചിരുന്ന നാണയങ്ങളും നാണ്യങ്ങളും എത്രമാത്രം നഷ്ടകോടിയിൽപ്പെട്ടു പോയെന്നും എത്ര വളരെ നാശോന്മുഖങ്ങളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നുവെന്നും ബാക്കി കയ്യിലിരിപ്പ് എന്തുണ്ടെന്നും പര്യാലോചിക്കുവാനുള്ള ക്ഷമയും സൗകര്യവും നമുക്കുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്തെന്നില്ലാത്ത അഭിമാനവും അപമാനവും ഒരേ സമയത്തു നമുക്കു തോന്നാതിരിക്കയില്ല; അഭിമാനം നമ്മുടെ പൂർവ്വമഹിമയിൽ; അപമാനം നമ്മുടെ ആലസ്യംകൊണ്ടും ഔദാസീന്യംകൊണ്ടും അനാദരംകൊണ്ടും നാം എത്തിച്ചേർന്നിട്ടുള്ള അവസ്ഥയിൽ. കേരളചരിത്രത്തിന്റെ കേന്ദ്രം ഇതുവരെ ആർക്കും കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല, കേരളസമുദായാംഗങ്ങളുടെ സംഖ്യയും സമുദായക്കെട്ടിന്റെ സമ്പ്രദായവും അതിന്റെ പ്രത്യേകതയും ഇന്നും ഗവേഷണഗത്തിൽക്കിടന്നു കളിക്കുന്നു. അന്യാദൃശമായ കേരളസംസ്കാരത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യവും വൈപുല്യവും ആലോചനയ്ക്കുതന്നെ വിഷയീഭവിച്ചിട്ടില്ല. കേരളത്തിലെ വിനോദങ്ങളെല്ലാം മാഞ്ഞുതുടങ്ങി; മന്ദഹാസം മങ്ങിത്തുടങ്ങി; മലനാട്ടിൽ കളിച്ചിരുന്ന ശൗര്യവീര്യപരാക്രമങ്ങളുടെ വിധമെല്ലാം പകർന്നു, കേരളത്തിന്റെ കരളടഞ്ഞു. ഉദിച്ചുയന്നു ലോകോത്തരമഹിമയോടുകൂടി പ്രകാശിച്ചിരുന്ന കേരളകലകൾ അസ്തോമുഖങ്ങളായി. കേരളത്തിന്റെ കണ്ണുകളും അടഞ്ഞു.” (സംഘക്കളി)

“ലക്ഷ്യം ഒന്ന്, വിക്ഷണകോണങ്ങൾ അനേകം; പ്രാപ്യസ്ഥാനം ഒന്ന്, അതിലേക്കുള്ള വഴികൾ വളരെ; ലക്ഷ്യം കുറിക്കുവാനുള്ള കണ്ണുകൾക്കു കാഴ്ചയില്ല, മാർഗ്ഗങ്ങളാണെങ്കിൽ തമോമയം; മഹാജനങ്ങൾ സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ള പന്ഥാക്കളാകട്ടേ ദുർജ്ഞേയങ്ങളും വിഭിന്നങ്ങളും; സുഖമെന്ത്, ദുഃഖമെന്ത്, ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളേവ, കർമ്മാകർമ്മങ്ങളേവ എന്നു വിവേചിച്ചറിഞ്ഞു ജീവിതം നയിക്കുവാൻ പ്രയാസം; മായയുടെ വലയിൽപ്പെടാതെ ഒരു പദം മേല്പോട്ടുവയ്ക്കുവാൻ സാമാന്യന്മാർക്കു സാധിക്കുകയില്ല. ശരീരം രോഗഗ്രസ്തം; മനസ്സുചഞ്ചലം; ബുദ്ധി സങ്കുചിതം; ‘യത്തദഗ്രേ വിഷമിവ പരിണാമേമൃതോപമം’ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു വെറുതേയല്ല; സത്തായ ഒന്നിനെ പലതായിട്ടും പല പ്രകാരത്തിലും കാണുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല; ഈ സുഖവും ആ ക്ലേശവും അനുഭവിച്ചവർക്കേ അറിഞ്ഞുകൂടു; അനുഭവസ്ഥന്മാർക്കു മാത്രമേ അറിഞ്ഞുകൂടു. ഈ ഒരു വിഷയത്തിലാണ് രമണമഹർഷിയുടെ ജീവിതഗതിക്കുള്ള ഒരു പ്രത്യേകത.”

ഉപസംഹാരം

നാല്പതു കൊല്ലക്കാലം അപ്പൻ തമ്പുരാൻ ഭാഷാഭഗവതിയെ ഫലാപേക്ഷ കൂടാതെ, ഇടതടവില്ലാതെ, തന്റെ സുരഭിലങ്ങളായ കാവ്യകുസുമങ്ങൾകൊണ്ടു നിത്യാർച്ചന ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിപാദനരീതിക്ക് ഏതോ ഒരു അപൂർവ്വചൈതന്യം, സ്വർഗ്ഗീയസരന്ദ്ര്യം, ജ്യോതിർഗ്ഗോളദീപ്തി അങ്ങോളമിങ്ങോളം കളിയാടുന്നുണ്ടെന്നു മേലുദ്ധരിച്ച ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നു കാണാവുന്നതാണല്ലോ. അതിന്റെ അന്യാദൃശതയ്ക്കു സാക്ഷി സഹൃദയന്റെ അന്തഃകരണം തന്നെയാണ്. അത് ഇദമിത്ഥമെന്നു പരിച്ഛേദിക്കാവുന്നതല്ല. വായിക്കുക; വീണ്ടും വീണ്ടും വായിക്കുക; വായിച്ചു വായിച്ചു രസിക്കുക; രസിച്ചു രസിച്ചു നിർവൃതി നേടുക. അത്രമാത്രമേ അതിനെപ്പറ്റി പറയുവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളു.

8 മുത്തിരിങ്ങോട്ട ഭവത്രാതൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് (1077–1119)

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

ഭവത്രാതൻനമ്പൂരിപ്പാട് തെക്കൻ വള്ളുവനാട്ടിലെ ഒരു പ്രഭുകുടുംബമായ മൂത്തിരിങ്ങോട്ടുമനയ്ക്കൽ 1077-ാമാണ്ടു കുംഭമാസം 1–ാംനു ജനിച്ചു. ആ കുടുംബം പണ്ടുതന്നെ വൈദുഷ്യത്തിനു കീർത്തിപ്പെട്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുത്തച്ഛൻ വേദാന്തം, വ്യാകരണം, തർക്കം എന്നീ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പണ്ഡിതനായിരുന്നു. അച്ഛൻ സുബ്രഹ്മണ്യൻനമ്പൂരിപ്പാടും ഒരു വൈയാകരണൻ എന്ന നിലയിൽ പേർ പുലർത്തിവന്നു. അദ്ദേഹം 1116-ൽ മരിച്ചു. ഭവത്രാതൻനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ അമ്മയുടെ ഗൃഹം ധനാഢ്യമായ ഒളപ്പമണ്ണ മനയ്ക്കലായിരുന്നു. കഥാപുരുഷന്റെ വലിയമ്മാവന്റെ ഒരനുജനായ ഇരശ്വരൻനമ്പൂരിപ്പാടാണ് സാഹിതിയുടെ (മാസിക) പ്രസാധകനായിരുന്നതു്. സ്വകുടുംബത്തിലെ ഓതിക്കോന്റെ നാടായ പാഞ്ഞാളിൽ താമസിച്ചു സാമവേദം അഭ്യസിയ്ക്കുകയും അതിൽ നൈപുണ്യം നേടുകയും ചെയ്തു. അതിൽപ്പിന്നീട്ട് അച്ഛന്റെയും അപ്ഫന്റെയും അടുക്കൽ തർക്കം പഠിച്ചു. ആദ്യം എടക്കുന്നി നമ്പൂരിവിദ്യാലയത്തിലും പിന്നീട്ട് ഒരു ഗാർഹികാധ്യാപകനെ ഏർപ്പെടുത്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലും കുറേ ഇംഗ്ലീഷും വശമാക്കി. 1117-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു സ്വല്പം വേദാന്തവും പഠിച്ചു.

ജീവിതലക്ഷ്യം

പത്തൊൻപതാമത്തെ വയസ്സിൽ മന്ത്രേടത്തു മനയ്ക്കൽനിന്നു വേളികഴിച്ചു. നമ്പൂരിയോഗക്ഷേമസഭയുടെ പ്രവർത്തനം നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ യൗവനാരംഭത്തിൽ സജീവമായി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. കുറൂർ ഉണ്ണിനമ്പൂരിപ്പാടും, ഒളപ്പമണ്ണ കുട്ടൻ നമ്പൂരിപ്പാടുമായിരുന്നു ആ സഭയുടെ നേതാക്കന്മാർ. അവരുമായുള്ള സമ്പർക്കം നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിനു സമുദായസേവനത്തിൽ ആസക്തിയും സാഹിത്യത്തിൽ അഭിനിവേശവുമുണ്ടായി, യോഗക്ഷേമം, ഉണ്ണിനമ്പൂരി, സാഹിതി എന്നീ മാസികകളിൽ ലേഖനങ്ങൾ എഴുതി സ്വതസ്സിദ്ധമായ സാഹിത്യവാസനയെ പോഷിപ്പിച്ചു. നമ്പൂരി യുവജനസംഘത്തിന്റെ ഒരു ജനയിതാവായി അദ്ദേഹത്തെ ഗണിക്കണം. മുടങ്ങിക്കിടന്ന മങ്ഗളോദയം മാസികയെ 1107 ചിങ്ങത്തിൽ പുനരുദ്ധരിപ്പിച്ച് അതിന്റെനായകനായി. അതു സ്വല്പകാലത്തേക്കേ പ്രചരിച്ചുള്ളൂ. സ്വസമുദായത്തെ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളിൽനിന്നും അനാചാരങ്ങളിൽനിന്നും വിമുക്തമാക്കി സ്ത്രീജനങ്ങൾക്കു പുറത്തിറങ്ങി നടക്കുവാനും കാലോചിതമായി വിദ്യാഭ്യാസം നേടുവാനും അദ്ദേഹം തീവ്രമായി യത്നിച്ചു. ഇതൊന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലെ പരമലക്ഷ്യം. സോദ്ദേശമായിരുന്നു ആ സമുദായബന്ധുവിന്റെ സാഹിത്യവ്യാപാരം. 1119-ാമാണ്ടു ധനുമാസം 22-ാംനു മരിച്ചു.

കൃതികൾ

(1) അപ്ഫന്റെ മകൾ, (2) പൂങ്കല, (3) ആത്മാർപ്പണം, (4) മറുപുറം എന്നീ നാലു കൃതികൾ മൂത്തിരിങ്ങോടു രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്ഫന്റെ മകൾ പന്ത്രണ്ടധ്യായത്തിലുള്ള ഒരു നോവലാണ്. അടുത്ത രണ്ടു കൃതികളിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ തന്റെ ചില ചെറുകഥകൾ സമാഹരിച്ചിരിക്കുന്നു. മറുപുറത്തിൽ മറവി, നിരാശത, മടി, മനോരാജ്യം എന്നീ നാലുപന്യാസങ്ങൾ അടങ്ങീട്ടുണ്ട്. ആദ്യത്തെ മൂന്നു കൃതികളും നമ്പൂരി സമുദായത്തിന്റെ സർവ്വതോമുഖമായ പരിഷ്കാരത്തിനു പൊതുവേയും, അതിലെ സ്ത്രീകളുടെ അസ്വാതന്ത്ര്യനിവാരണത്തിനു പ്രത്യേകിച്ചും പ്രയോജകീഭവിക്കുന്നു. കഥാഘടനയിലും പാത്രസൃഷ്ടിയിലും സംഭാഷണചാതുര്യത്തിലും ഗ്രന്ഥകാരൻ വിജയം പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. മറുപുറം അദ്ദേഹത്തെ ഒരുൽകൃഷ്ടചിന്തകനായി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു.

ഗദ്യശൈലി

നമ്പൂരിമാരുടെ ഗദ്യത്തിനു സാധാരണമായിത്തന്നെ ഒരഴകും അടക്കും ആഭിജാത്യവുമുണ്ട്. അവരുടെ ഭാഷയിൽ അന്യത്ര അവിജ്ഞാതങ്ങളായ പല സാമുദായികശബ്ദങ്ങളും സംക്രമിച്ച് ആ ശൈലിക്കു മാറ്റുകൂട്ടുന്നു. ഈ ഗുണവിശേഷങ്ങൾ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കൃതികളിൽ സവിശേഷം കളിയാടുന്നുണ്ട്. കേവലഗദ്യമല്ല, ഗദ്യകവിതയാണ് അദ്ദേഹം എഴുതുന്നതു്. അനുപ്രാസഭ്രമം മാത്രമില്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ രാമണീയകം ഇതിലും അധികം പ്രകാശിക്കുമായിരുന്നു. രണ്ടുദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

സരോജത്തിന്റെ ചമയൽ

“ആ തളത്തിൽ, അതാ, ഒരു സർവ്വാംഗസുന്ദരി ഒരു നിലക്കണ്ണാടിയുടെ മുമ്പിൽ ഒരു കസേരയിൽ ഇരിക്കുന്നു. അവൾ അഴിച്ചിട്ട ചികുരഭാരം ചീകിമിനുക്കി ഒതുക്കിക്കെട്ടുവാനുള്ള ശ്രമമാണ്. അടുത്തുള്ള സുവർണ്ണചഷകത്തിൽനിന്നു സുഗന്ധം വീശുന്ന അല്പം കുന്തളതൈലമെടുത്ത് ഒന്നു പെരുമാറി ആദ്യം വലതുഭാഗത്ത് ഒന്നു വകഞ്ഞുനോക്കി. തൃപ്തിവരായ്കയാൽ സിമന്തരേഖ നടുവിലേക്കുമാറ്റി; ആയില്ല. ഒടുവിൽ ഇടത്തുവശത്തുടേ വകഞ്ഞിട്ടു. വളരെ ആകർഷകമായവിധം ഒതുക്കിക്കെട്ടി ഒരു പനിനീർപ്പൂവെടുത്ത് അല്പനേരം ഭംഗിനോക്കി മുടിക്കെട്ടിൽ ചൂടി. സുവാസിതമായ ഒരു പട്ടുകൈലേസുകൊണ്ടു മുഖമൊന്നു തുടച്ചു. ഒരു സുവർണ്ണശലാകയെടുത്തു വിശാലമായ നെറ്റിത്തടത്തിൽ ഒരു ചാന്തുപൊട്ടു തൊട്ടു. ചന്തം ബോധിച്ചില്ല. തുടച്ചു. സനിഷ്കർഷം രണ്ടാമതും തൊട്ടു. നല്ല പന്തിയായില്ല. അല്പം മുഷിഞ്ഞ ഭാവത്തിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും രണ്ടു ചാൽ നടന്നു. പിന്നെയുമിരുന്ന് ഒരിയ്ക്കൽക്കൂടി പരിക്ഷിച്ചു നോക്കി; പറ്റി. അവൾ സംതൃപ്തിയോടെ മന്ദസ്മിതം തൂകി ആരെയും ഒന്നുമയക്കാമെന്ന് അഭിമാനം പൂണ്ടു. അമിതദർപ്പം ഉൾക്കൊണ്ടു. ആനന്ദം കൊണ്ടു മതിമറന്നു.”

(അപ്ഫന്റെ മകൾ)

മറവി

“പാൽമഴ പൊഴിക്കുന്ന പനിമതി പാതിരാവിന്റെ മറവിയാണ്. കതിർചിതറുന്ന കൊള്ളിമീൻ കൂരിരുളിന്റെ മറവിയാണ്. പൂമരങ്ങളുടെ പൂന്തണൽ പകലിന്റെ മറവിയാണ്. പച്ചപിടിച്ച പുൽത്തകിടി പടുവേനലിന്റെ മറവിയാണ്—മുഴുക്കെ കരി തേയ്ക്കുവാൻ പാതിരാവും, ഉൾത്തു കരിമ്പടം വിരിക്കുവാൻ കൂരിരുളും, എമ്പാടും വെള്ളവലിക്കുവാൻ പകലും, എങ്ങും ഉണക്കിക്കരിക്കുവാൻ പടുവേനലും തീരെ മറന്നുപോയി; മറവിയുടെ ചിത്രകലാനൈപുണ്യം— ഹാ! അതു മനുഷ്യന്റെ ജീവിതഫലകത്തിൽ ആകാരരമ്യങ്ങളും അകൃത്രിമരമണീയങ്ങളുമായ സൃഷ്ടരൂപങ്ങൾ വരച്ചുവയ്ക്കുന്നു. മറവിയുടെ തയ്യൽപ്പണിവിരുത്—അതു മനുഷ്യന്റെ ജീവിതപ്പൂമ്പട്ടിന്റെ വക്കത്തു തങ്കപ്പൂക്കൾ തുന്നിപ്പിടിപ്പിക്കുന്നു. മറവിയുടെ മനോഹരമായ മന്ദഹാസം—അതു മനുഷ്യന്റെ ജീവിതമാർഗ്ഗത്തിൽ വെള്ളവിരിക്കുന്നു.” (മറുപുറം)

9 പി. കെ. കൊച്ചീപ്പൻതരകൻ (1036–1115)

ചരിത്രം

കൊച്ചീപ്പൻതരകൻ മാവേലിക്കര പോളച്ചിറക്കുടുംബത്തിൽ 1036-ാമാണ്ടു ജനിച്ചു. ആ കുടുംബം അന്നു ദാരിദ്ര ബാധിതമായിരുന്നതിനാൽ പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം മാത്രമേ തരകനു ലഭിക്കുന്നതിനു യോഗമുണ്ടായുള്ളു. പതിനഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ രജിസ്ട്രേഷൻ പരീക്ഷ ജയിച്ച് ആ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിൽ ഒരു ഗുമസ്തനായി. കുറേക്കാലം വക്കീൽഗുമസ്തനായും പണി നോക്കീട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യത്തിൽ കുറേ വാസനയുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ മാതുലനായ കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിള കോട്ടയത്തേയ്ക്കു കൂടെക്കൊണ്ടുപോകുകയും മലയാളമനോരമയുടെ പ്രാരംഭകാലംമുതൽ സഹപ്രവർത്തകനാക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടെ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയുടേയും മറ്റും സാഹചര്യത്തിൽ തന്റെ സാഹിത്യപരിചയം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. വറുഗീസുമാപ്പിളയുടെ മരണാനന്തരം ഭാഷാപോഷിണി മാസികയുടെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഭാരം ഏറ്റെടുത്തു പതിനഞ്ചു കൊല്ലക്കാലം അതിനെ ഉത്തമമായ രീതിയിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചു ഗദ്യരചനയ്ക്കു നൈപുണ്യം നേടി. മനോരമയുടെ സൂപ്രണ്ടായിരുന്ന കാലത്ത് അതിൽ ഒരു ചതുരങ്ഗപംക്തി ഉൽഘാടനം ചെയ്തു. കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ അധ്യക്ഷതയിലും തന്റെ കാര്യദർശിത്വത്തിലും ഒരു ചതുരങ്ഗസമിതി സ്ഥാപിച്ച് അതിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ കൊല്ലന്തോറും ഒരു മത്സരപ്പരീക്ഷ നടത്തി വിജയികൾക്കു സമ്മാനം നല്കുകയും ചെയ്തു. കോട്ടയം മുനിസിപ്പാലിറ്റിയിലെ ഒരു അങ്ഗമായും, ശ്രീമൂലം പ്രജാസഭാസാമാജികനായും, കേരള ക്രൈസ്തവസേവാസമിതിയുടെ കാര്യദർശിയായും ജനസേവനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കാർഷികവ്യവസായത്തിൽ അത്യന്തം വിദഗ്ധനായിരുന്ന അദ്ദേഹം ബ്രിട്ടീഷ് മലബാർ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽ തോട്ടങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു ധാരാളമായി ധനം സമ്പാദിച്ചു. 1115-ാമാണ്ട് ഇടവമാസം 8-ാംനു മരിച്ചു.

കൃതികൾ

തരകന്റെ പ്രധാന കൃതികൾ (1) മറിയാമ്മനാടകവും, (2) ബാലികാസദനം നോവലുമാണ്. അവ കൂടാതെ (3) മധുവർജ്ജനം നാടകം, (4) കുതൂഹല കഥാമാല എന്നീ രണ്ടു ഗദ്യപുസ്തകങ്ങളും (5) ചൂതപ്രബോധനം എന്നൊരു പദ്യഗ്രന്ഥവും കൂടി അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. വറുഗീസുമാപ്പിളയുടെ യഞ്ഞായക്കുട്ടിയുടെ രീതി പിടിച്ചെഴുതിയ ഒരു കല്പിതകഥയാണ് മറിയാമ്മ നാടകം. അതിൽ കഥാംശം പോരെന്നു ചിലർ ഗ്രന്ഥകാരനെ അറിയിക്കുകയാൽ അതിദീർഘവും സംഭവബഹുലവുമായ ബാലികാസദനം നോവൽ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിൽ നിർമ്മിച്ചു. പാത്രസൃഷ്ടിയിലാണ് അദ്ദേഹം സമർത്ഥനായിക്കാണുന്നത്. മറിയാമ്മ നാടകത്തിലെ തൊമ്മച്ചനേയും, ബാലികാസദനത്തിലെ ഭക്തൻകുഞ്ഞിനേയും അനുവാചകന്മാർക്ക് ഒരിയ്ക്കലും വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. ഭാഷ കഴിയുന്നതും ലളിതമാക്കുവാൻ യത്നിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അത് അത്ര വളരെ ആകർഷകമാണെന്നു പറയുവാൻ നിർവ്വാഹമില്ല. എങ്കിലും നിർദ്ദോഷം തന്നെ. താഴെക്കാണുന്ന വാക്യപംക്തി ഉദ്ധരിക്കുന്നതു ബാലികാസദനത്തിൽനിന്നാണ്.

"ഹാ കഷ്ടം! മനോഹരവും ദുർല്ലഭവുമായ ഒരു സൌഗന്ധിക പുഷ്പത്തെ കണ്ടാലുടനെ കശക്കി നശിപ്പിച്ചുകളയുന്നത് ആരാണ്? അമൂല്യമായ ഒരു രത്നം തല്ലിപ്പൊട്ടിച്ച് ഊതിപ്പറപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും ആര്? ഒരു ഭ്രാന്തനാണെന്നല്ലാതെ ആരും പറയുകയില്ല. മനുഷ്യർ പല സന്ദർഭങ്ങളിലും ഈ വിധം ഭ്രാന്തന്മാരാകാറുണ്ട്. മദ്യപാനം, അതിക്രോധം, നൈരാശ്യം മുതലായ ദുർഗ്ഗുണങ്ങൾക്കു പെട്ടെന്ന് ഒരുത്തനെ ഭ്രാന്തനാക്കാൻ കഴിയും. ഇങ്ങനെ ഭ്രാന്തുപിടിച്ചവനായിരിയ്ക്കുമോ പ്രൗഢയും സർവ്വാങ്ഗസുന്ദരിയുമായ ആ അബലാമണിയെ ഇപ്രകാരം മരണാവസ്ഥയിലാക്കിയിട്ടിരിയ്ക്കുന്നത്."

10 കെ. നാരായണക്കുരുക്കൾ (1036–1123)

ജനനം

കേരളത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ രാഷ്ട്രീയനോവലിന്റേയും മറ്റ് അനേകം ബൃഹൽകഥകളുടേയും പ്രണേതാവായ കെ. നാരായണക്കുരുക്കൾ 1036-ാമാണ്ടു മീനമാസം 8–ാംനു തിരുവനന്തപുരത്തു പാല്ക്കുളങ്ങരെ ഉദയന്നൂർ മഠത്തിൽ ജനിച്ചു. പിതാവു പാല്ക്കുളങ്ങരെ ദേവീക്ഷേത്രത്തിൽ മേൽശാന്തിയും ദേവ്യുപാസകനുമായ വെങ്കടാചലം പോറ്റിയും, മാതാവു പാല്ക്കുളങ്ങരെ ഉദയനന്നൂർമഠത്തിലെ ഭാരതിയമ്മയുമായിരുന്നു. മകന്റെ ശൈശവത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം ഭാര്യാഗൃഹംവിട്ടു വിദേശങ്ങളിൽ ദീർഘകാലപര്യടനത്തിനായി പുറപ്പെട്ടു. ഒടുവിൽ തിരിയെ ഉദയന്നൂർത്തന്നെ വന്നുചേരുകയും അവിടെവെച്ചു ചരമഗതിയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. മാതാവ് 84 വയസ്സുവരെ ജീവിച്ചിരുന്നു. കഥാപുരുഷന്റെ രണ്ട് അമ്മാവന്മാരാണ് കുടുംബത്തേക്കു വേണ്ട സ്വത്തു സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തത്.

വിദ്യാഭ്യാസവും സർക്കാരുദ്യോഗവും

ഗ്രന്ഥകാരൻ 1041 മുതൽ 1048 വരെ സമീപമുള്ള ഒരു മലയാംപള്ളിക്കൂടത്തിലും, 1051 വരെ ചാല സെൻട്രൽ വർണ്ണാക്യുലർ സ്ക്കൂളിലും, 1061 വരെ സ്ഥലം ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്ക്കൂളിലും കോളേജിലും പഠിച്ചു ബി. ഏ. പരീക്ഷ ജയിച്ചു. 1061-ൽ താൻ പഠിച്ച ഹൈസ്കൂളിൽ ഒരധ്യാപകനായി നിയമിയ്ക്കപ്പെട്ടു. ആ വൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് പാറപ്പുറം എന്ന രാഷ്ട്രീയ നോവൽ രചിച്ചതു്. 1068 മുതൽ സ്ക്കൂൾ അസിസ്റ്റന്റ് ഇൻസ്പെക്ടരായി തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു മാറി നെയ്യാറ്റിൻകരയിലും അവിടെ നിന്നു നെടുമങ്ങാട്ട്, ചിറയിൻകീഴ് എന്നീ താലൂക്കുകളിലും ജോലിനോക്കി. തദനന്തരം പറവൂർ, വൈക്കം എന്നീ ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്ക്കൂളുകളിൽ ഹെഡ്മാസ്റ്ററായി. അതിനിടയ്ക്കാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദയഭാനു എന്ന മറ്റൊരു രാഷ്ട്രീയനോവലിന്റെ ഒന്നാം ഭാഗം 1079-ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായതു്. ഗവർമ്മെണ്ടിന്റെ അപ്രീതിക്ക് അദ്ദേഹം തന്നിമിത്തം പാത്രീഭവിച്ചു. ഉദയഭാനുവിന്റെ ഒന്നാം ഭാഗം 1081-ലും രണ്ടാംഭാഗം 1083-ലും രാമകൃഷ്ണപിള്ളതന്നെ അച്ചടിപ്പിച്ചു. മുവാറ്റുപുഴ, തൊടുപുഴ, മീനച്ചൽ എന്നീ താലൂക്കുകളിൽ വീണ്ടും അസിസ്റ്റന്റ് ഇൻസ്പെക്ടരായിത്തന്നെ പണിനോക്കേണ്ടിവന്നു. 1081-ൽ സർവ്വീസിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞുപോകുവാൻ ഇടയായി. അതിനുമുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യേച്ഛയെ ആ സംഭവം ഒന്നുകൂടി ഉത്തേജിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തകൾ അന്തർമ്മുഖങ്ങളായി. ജ്യോതിഷം ഫലഭാഗത്തിലും, മന്ത്രശാസ്ത്രത്തിലും അതിനുമുമ്പതന്നെ പ്രാവീണ്യം സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ രാഷ്ട്രീയോന്നമനവും അതോടുകൂടിത്തന്നെ അദ്ദേഹം തന്റെ ഒരു പ്രധാനലക്ഷ്യമാക്കി പ്രവർത്തിച്ചു. ഒടുവിൽ കുടുംബസ്വത്തുക്കൾ രണ്ടു ശാഖകളിലുമുള്ള അനന്തരഗാമികൾക്കു വീതിച്ചുകൊടുത്തു. തപോനിഷ്ഠനായി കുറേക്കാലം ജീവിതം നയിച്ചു. ആദ്യം തയ്ക്കാട്ടിനു സമീപമുള്ള തെക്കേ മഠത്തിൽ കാത്യായനിയമ്മയെ പരിഗ്രഹിച്ചു. ആ സാധ്വിയുടെ മരണാനന്തരം സ്കൂൾമിസ്റ്ററസ് ആറ്റിങ്ങൽ അമ്മുക്കുട്ടിയമ്മയെ (നായർ സ്ത്രീ) വിവാഹം ചെയ്തു. 1123-ാമാണ്ട് ഇടവമാസം 30-ാംനു ആറ്റിങ്ങൽ വച്ചു പരഗതിയെ പ്രാപിച്ചു.

നാരായണക്കുരുക്കളും രാമകൃഷ്ണപിള്ളയും

പ്രസിദ്ധപത്രപ്രവർത്തകനും സാഹിത്യകാരനുമായ കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ രാഷ്ട്രീയഗുരുവായിരുന്ന കുരുക്കൾ. പ്രകൃത്യാ അകുതോഭയനായിരുന്ന രാമകൃഷ്ണപിള്ളയെ കുരുക്കളുടെ ഉപദേശങ്ങൾ കൂടുതൽ ധീരനാക്കി. പാറപ്പുറം ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങൾ പ്രകാശിപ്പിച്ചതും രാമകൃഷ്ണപിള്ളയാണ്. ആ ശിഷ്യൻ ഗുരുവിനെ നിരുപാധികമായി ആരാധിച്ചു. ഗുരു എന്തെഴുതിയാലും അതെല്ലാം ശിഷ്യനു വേദവാക്യമായിരുന്നു. ആ വിഷയത്തിൽ കുരുക്കൾക്കു് ഉപദേഷ്ടാവു റേഞ്ച് ഇൻസ്പെക്ടർ സി. കൃഷ്ണപിള്ളയായിരുന്നതിനാൽ രാമകൃഷ്ണപിള്ളയ്ക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രശിഷ്യത്വവും ഉണ്ടായിരുന്നതായി ഗണിക്കാവുന്നതാണ്. 1076-ൽ രാമകൃഷ്ണപിള്ള പാല്ക്കുളങ്ങരെ തോപ്പുവീട്ടിൽ നാരായണിയമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. ആ അമ്മയുടെ താമസം കുരുക്കളുടെ ഗൃഹത്തിനു സമീപമായിരുന്നതിനാൽ ആ വഴിക്കു ശിഷ്യനും ഗുരുവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ദൃഢമൂലമായിയെന്നുകൂടി പറയേണ്ടതുണ്ട്. 1079-ൽ നാരായണിയമ്മ മരിച്ചതിനുമേലാണ് 1080-ൽ വഞ്ചിയൂർ കുഴിവിളാകത്തുവീട്ടിൽ ബി. കല്യാണിയമ്മയെ പരിഗ്രഹിച്ചതു്.

കൃതികൾ

താഴെക്കാണുന്നവയാണ് കുരുക്കളുടെ പ്രധാനകൃതികൾ. (1) പാറപ്പുറം മൂന്നു ഭാഗങ്ങൾ, (2) ഉദയഭാനു, (3) എന്റെ ഗീത, (4) സത്യഗ്രാഹി, (5) വിജയമംഗളം അഥവാ മൗനചന്ദ്രിക, (6) ജ്യോതിഷ്മതി, (7) ജ്ഞാനസുധ, (8) കുസുമമഞ്ജുഷ (കുസുമമഞ്ജുഷി എന്ന് അച്ചടിയിൽ). ഇവക്കുപുറമേ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം, പുരുഷഭൂഷണം, ജ്ഞാനം, പരിഷ്ക്കാരം, ശ്രീമതം എന്നീ വിഷയങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി ഉപന്യാസങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവകൂടാതെ സത്യം എന്നൊരു മാസിക നാലു മാസവും, സ്വരാട് എന്ന വാരിക മൂന്നു മാസവും, സ്വദേശാഭിമാനി ആറു മാസവും, പരവൂരിൽ നിന്നു പുനഃപ്രകാശിതമായ കേരളൻ വാരിക മൂന്നു മാസവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസാധകത്വത്തിൽ പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാറപ്പുറത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ രാമകൃഷ്ണപിള്ള ഇങ്ങനെപറയുന്നു. “ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ കല്പനാശക്തികൊണ്ടു പലേ അനുഭവങ്ങളെ ചേരുംപടി ചേർത്തു് ഓരോരോ കഥാപാത്രങ്ങളെ രചിക്കുമ്പോൾ അതു് ഇന്നാരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് എന്നു പറയുവാൻ എന്താവശ്യമാണുള്ളതു്? കഥ ലോകഗതിക്കു ചേർന്നതാണോ എന്നു നോക്കിയാൽ പോരേ? എന്നാൽ ബാലിശമായ മനസ്സിന്റെ സംഗ്രഥനശക്തിക്കുള്ള വൈകല്യം നിമിത്തം കള്ളനു കണ്ണിൽ കാണുന്നതെല്ലാം കാൺസ്റ്റബിൾ എന്നുതോന്നുന്നതുപോലെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ചില കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു തങ്ങളുടെ നടത്തകളോടുള്ള ഏകദേശസാമ്യത്തെ അന്യഥാ ധരിച്ചു ചില മുഗ്ദ്ധബുദ്ധികൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നേർക്കു കണ്ണുരുട്ടുകയും പല്ലുറുമ്മുകയും കൈതിരുമ്മുകയും ചെയ്തു് അവരുടെ ചേതോവികൃതികളെ പിളർന്നു കാണിച്ചതിനെക്കുറിച്ചു, അവരുടെ ദയനീയമായ വ്യാമൂഢതയിൽ അനുകമ്പയോടുകൂടിയ ഒരു ചെറിയ മന്ദഹാസം ഇളകുന്നതിനെ വായനക്കാർ ക്ഷമിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.” പാറപ്പുറം വായിച്ചു ക്ഷുബ്ധരായ ചിലർ പാറപ്പുറംപിളർപ്പ് എഴുതിയ സംഭവത്തെയാണ് ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയും കല്യാണിയമ്മയും തങ്ങളുടെ സ്ത്രീസന്താനത്തിന് കുരുക്കളുടെ പാറപ്പുറത്തിലെ നായികയായ ഗോമതിയുടെ പേരാണ് നല്കിയതു്. തന്റെ കനിഷ്ഠപുത്രിയായ ജ്യോതിഷ്മതിയുടെ പേരു കുരുക്കൾ തന്റെ ഒരു പ്രധാന നോവലായ ജ്യോതിഷ്മതിക്കും കൊടുത്തു.

വിമർശനം

കുസുമമഞ്ജുഷ ആത്മകഥാപരമായ ഒരു അപൂർണ്ണകൃതിയാകുന്നു. ജ്ഞാനസുധയും അസമഗ്രംതന്നെ. കുരുക്കളുടെ എല്ലാ പുസ്തകങ്ങളേയുംകുറിച്ചു പ്രത്യേകമായി വിമർശിക്കുന്നതിനു സ്ഥലസൗകര്യമില്ല. ഉദയഭാനുവും പാറപ്പുറവും രാഷ്ട്രീയനോവലുകളാണെന്നു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. ഉദയഭാനു അന്നത്തെ ചില രാജസേവകന്മാരെക്കുറിച്ചു കുരുക്കൾ കോട്ടയത്തു താമസിക്കുമ്പോൾ എഴുതിയതാണ്. രാഷ്ട്രീയ നവഭാരതം എന്നും അതിനു പേർ നല്കിയിരിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥകാരൻ രണ്ടാമധ്യായത്തിൽ കോട്ടയം നഗരത്തിന്റെ ഒരു വിശിഷ്ടമായ വർണ്ണനം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. കഥാനായകനായ ഉദയഭാനു “ധർമ്മക്ഷേത്രത്തിലേക്കു (തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു) പുറപ്പെടുകയും അവിടെ ചില ഏറ്റുമുട്ടലുകളുണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെയാണ് അതിലെ കഥാഗതി. പാറപ്പുറത്തിലെ കഥ നടക്കുന്നതു മനോരാജ്യത്തിലാണ്. സത്യഗ്രാഹിയിലെ ഇതിവൃത്തവും രാഷ്ട്രീയംതന്നെ. “ഇൻഡ്യയിൽ ഈ രണ്ടു ചെറുരാജ്യങ്ങളെക്കൂടാതെ സ്വദേശീയന്മാരായ രാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട രണ്ടോ മൂന്നോ ശതം രാജ്യങ്ങൾ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ മേല്ക്കോയ്മയ്ക്കു് അധീനപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ ഭരണാധിപന്മാരെ ഒക്കെ കൂട്ടിച്ചേർത്തു് ഇൻഡ്യയ്ക്കു് ഇംഗ്ലണ്ടിലെപോലെ ഒരു പ്രഭുജനസഭ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവർമ്മെണ്ടിനെ ഉപദേശിക്കുവാനുണ്ടാകുന്നുവെങ്കിൽ ഇൻഡ്യയ്ക്കു ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിൽത്തന്നെ ഏകീകരിക്കുവാൻ കഴിയും. ഇതിലേയ്ക്കുള്ള ജനശക്തിയുടെ എന്തു ശ്രമങ്ങളും ക്ഷോഭങ്ങളും ഇൻഡ്യയെ ഒരു രാഷ്ട്രമാക്കുകയും ഇൻഡ്യയെ ഒരു രാഷ്ട്രീയശക്തിയാക്കുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെയുള്ള രാഷ്ട്രീയോദ്ദേശങ്ങളോടു കൂടിയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ ഒരു ഭാരതീയകഥയാക്കി എഴുതുവാൻ സങ്ഗതി വന്നിട്ടുള്ളതു്” എന്നു പ്രണേതാവു പറയുന്നു. എന്റെ ഗീതയിൽ “ഞാൻ ആരാണ്? ഞാൻ എവിടെയാണ്? ഞാൻ എന്തിനായിട്ടാണ് ഇവിടെ വന്നതു്? ഞാൻ എവിടെയാണ് പോകുന്നതു്? എനിക്ക് അമ്മയില്ലയോ? അച്ഛനില്ലയോ? സഹോദരന്മാരില്ലയോ? സഹോദരിമാരില്ലയോ? എനിയ്ക്കു ബന്ധുക്കളുമില്ലയോ? ഞാൻ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടുതന്നെ എന്താണ് പ്രയോജനം? ആർക്കുവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ ജീവനെ വഹിക്കുന്നതു്” എന്നു തുടങ്ങി മൗലികങ്ങളായ പല പ്രശ്നങ്ങൾക്കും ഉത്തരം പറയുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ ശ്രമിക്കുന്നു. മാനചന്ദ്രികയുടെ നിർമ്മിതിയ്ക്കുള്ള ഉദ്ദേശത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെപറയുന്നു “ആദ്യത്തെ പാറപ്പുറം കഥയിൽ അനാഥമായിവന്നുചേരുന്ന ഒരു ചെറുബാലൻ മനോരാജ്യത്തിലെ വലിയ ദിവാൻജിയായി രാഷ്ട്രീയസായൂജ്യത്തെ പ്രാപിയ്ക്കുന്ന കഥ നാട്ടുകാർക്കു സർവ്വോത്തമമായ രാഷ്ട്രീയമാതൃകയെ നല്കുന്നതുപോലെ മങ്ഗളമ്മാളുടെ (പ്രസ്തുതകൃതിയിലെ നായിക) ജീവിതവും, സ്ത്രീലോകത്തിന് ഒരു ജീവിതോത്തമമാതൃകയെ നല്കാതെയിരിക്കുന്നതല്ല.” ആകെ 96 അധ്യായത്തിൽ മൂന്നു കാണ്ഡങ്ങളായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കണമെന്നുദ്ദേശിച്ചു ഗ്രന്ഥം പൂർത്തിയാക്കി എങ്കിലും ആറ് അധ്യായമടങ്ങിയ ഒന്നാം കാണ്ഡംമാത്രമേ മുദ്രണം ചെയ്തിട്ടുള്ളു. ജ്യോതിഷ്മതിയിലെ ഇതിവൃത്തം ഭർഗ്ഗൻ എന്ന ഒരു ഗുണവാനായ പുരുഷൻ തന്റെ പത്നിയോടും ജ്യോതിഷ്മതി എന്ന പുത്രിയോടുംകൂടി താമസിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ആരംഭിക്കുന്നു. ആ പുത്രിയുടെ ഭാഗ്യം ഏകദേശം പതിനഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ ഭണ്ഡൻ എന്നൊരു പാപി നശിപ്പിയ്ക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ പുരോഗമിക്കുന്ന നോവലിൽ അവസാനം വരെ കഥാരഹസ്യങ്ങൾ പരിപാലിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്റെ ഗീതപോലെ ജ്യോതിഷ്മതിയും ഒരു ആത്മീയകാര്യപ്രതിപാദകമായ നോവലാണ്. കുരുക്കളുടെ കഥകൾക്കുള്ള ഒരു പ്രധാന വൈകല്യം അവയിൽ ഒട്ടുവളരെ രാഷ്ട്രീയവും സദാചാരപ്രതിപാദകവും സാമുദായികവും ആത്മീയവുമായ ഉപദേശങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. ആ ഉപദേശങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാണോ തന്റെ കൃതികൾ അദ്ദേഹം രചിച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്ന് അനുവാചകന്മാർ സംശയിച്ചാൽ അതിന് അവരെ കുറപ്പെടുത്താവുന്നതുമല്ല. പല ദുരാചാരങ്ങളേയും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളേയും അദ്ദേഹം നിശിതമായി വിമർശിക്കുകയും സമുദായത്തിൽനിന്ന് അവയെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയോടുകൂടി നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ

“ദൈവാരാധനക്രമം പ്രായേണ ജനങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തേയും ബുദ്ധിവികാസത്തേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ശിലാദിപ്രതിമകൾക്കു പല നാമധേയങ്ങളേയും സങ്കല്പിച്ചും അവയേയും വൃക്ഷവി ശേഷങ്ങളേയും പാറകളേയും നദികളേയും എന്നുവേണ്ട, വിചാരിക്കത്തക്ക എല്ലാ വസ്തുക്കളേയും പ്രമാണീകരിച്ചും, ലോകത്തിൽ ഈശ്വരാരാധന ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ മനുഷ്യർക്കു സ്വഭാവേന ജനിയ്ക്കുന്ന സന്തോഷത്തേയും വേദനയേയും ത്യജിച്ച് ഏകമായ പരബ്രഹ്മത്തിൽ നിരന്തരമായി മനസ്സിനെ ലയിപ്പിച്ചു ചിലർ നിത്യാനന്ദം അനുഭവിക്കുന്നതായും കാണുന്നു. ദൈവപ്രീതി സമ്പാദിക്കുന്നതു ഭഗവന്നാമങ്ങൾ, മന്ത്രങ്ങൾ ഇവയെ ഉച്ചരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണെന്നും, അതല്ല, സദ്വൃത്തികളാലാണെന്നും ചിലർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു.” (പാറപ്പുറം)

ബ്രഹ്മദത്തൻ

“രൂപലാവണ്യം അവരുടെ (സ്ത്രീകളുടെ) ഭ്രമത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടായതല്ല. മറ്റൊക്കെ അവരുടെ ഭ്രമങ്ങൾ തന്നെ. സൗന്ദര്യം ജിതേന്ദ്രിയത്വത്തോടു ചേർന്നെങ്കിൽ മാത്രമേ പ്രകാശിക്കയുള്ളു. ലോകത്തെ ഭ്രമിപ്പിക്കുന്ന മൂന്നു വസ്തുക്കൾ വാക്കും രൂപവും അർത്ഥവുമാകുന്നു. അസത്യമായ വാക്കുകളും ജിതേന്ദ്രിയത്വത്തോടുകൂടാതെയുള്ള സൗന്ദര്യവും ന്യായാനുസൃതമല്ലാത്ത ധനവുമാണ് ദുഃഖങ്ങൾക്കും രോഗങ്ങൾക്കും വേദനകൾക്കും കാരണം. സത്യമായ വാക്കും ഹിംസ കൂടാതെയുള്ള വ്യവസായം കൊണ്ട് ആർജ്ജിച്ച ധനവും ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ജയിച്ച സൗന്ദര്യവും ലോകത്തിൽ അഭിനന്ദനീയമാണ്” (സത്യഗ്രാഹി)

ശ്രീമതം

കുരുക്കളുടെ ബുദ്ധികൊണ്ടു ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യവിവേചനം ചെയ്തു ലോകത്തിനു സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പരിഷ്കൃതമതമാണ് ശ്രീമതം. ഉപനിഷത്തുകളിൽ ഗാഢമായ വൈചക്ഷണ്യം സമ്പാദിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു ദേവിപരങ്ങളായ ത്രിപുരാദ്യുപനിഷത്തുകളിൽ വിശേഷപ്രതിപത്തിയുണ്ടായിരുന്നു. ലോകാഭിവൃദ്ധിയുടെ കാരണം സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠയാണെന്ന് അദ്ദേഹം ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. താഴെക്കാണുന്നതു ശ്രീമതം എന്ന ഉപന്യാസത്തിലുള്ള ചില വാക്യങ്ങളാകുന്നു.

“അതിവിസ്മയനീയങ്ങളായ ദിവ്യശക്തിയോടു കൂടിയ മനസ്സിനേയും കുണ്ഠിതമാക്കുന്നതായി അവ്യക്തമായും മഹത്തായും ഒരു തത്വമുണ്ട്. ആ തത്വത്തെ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മൂലപ്രമാണമായി നാം അറിയുമ്പോൾ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സംഭവങ്ങളുടെ കാര്യകാരണസംബന്ധത്തെ നാം ഗ്രഹിക്കുന്നതായിവരും. നമ്മുടെ മനസ്സിനെ ആ തത്വത്തെ വിശദീകരിക്കുന്നതിനും ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും പ്രേരിപ്പിക്കുമ്പോൾ ആ തത്വങ്ങൾ നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ എന്തു തൃഷ്ണയേയും എന്തു വികാസത്തേയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതായി കാണപ്പെടും. ആ മഹത്ത്വത്തെയാണ് ദൈവം എന്ന സംജ്ഞകൊണ്ടു വ്യക്തമാക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്.”

11 കാരാട്ട് അച്യുതമേനോൻ (1042–1088)

ചരിത്രം

പാലക്കാട്ടു താലൂക്കിൽ എലപ്പുള്ളി അംശത്തിൽ കാരാട്ട് എന്ന ഭവനത്തിൽ അച്യുതമേനോൻ 1042-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം രേവതി നക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. കാരാട്ടു കൊച്ചി ചിറ്റൂർ താലൂക്കിൽ പ്രസിദ്ധജന്മിയായ പട്ടഞ്ചേരി നായർത്തറവാട്ടിലെ ഒരു ശാഖയാകുന്നു, അച്യുതമേനോന്റെ പിതാവു വിദ്വാനും പ്രഭുവുമായ എക്കണെത്തു ശങ്കുണ്ണി വലിയകയ്മളും മാതാവു ലക്ഷ്മിയമ്മയുമായിരുന്നു. ആ ബാലന്റെ താമസം എക്കണെത്ത് അച്ഛന്റെകൂടെയായിരുന്നതിനാൽ അന്നു സാമാന്യംപോലെ സംസ്കൃതം പഠിക്കുന്നതിനിടകിട്ടി. പിതാവിന്റെ മരണാനന്തരം ജ്യേഷ്ഠൻ ദാമോദരമേനോന്റെ സംരക്ഷണയിൽ വളർന്നു. ദാമോദരമേനോൻ കൊച്ചി ഹൈക്കോർട്ടിൽ ഒരു നല്ല വക്കീലായിരുന്നു. കേരളവിദ്യാശാലയിൽ നിന്ന് എഫ്. ഏ. യും മദിരാശിയിൽനിന്ന് സംസ്കൃതം ഐച്ഛികഭാഷയായി സ്വീകരിച്ചു ബി. ഏ. യും പിന്നീടു ബി. എല്ലും പരീക്ഷകൾ ജയിച്ചു. 1074-ാമാണ്ടിടയ്ക്കാണ് ബി. എൽ. പാസ്സായത്. 1086 വരെ തൃശ്ശൂരും എറണാകുളത്തുമായി വക്കീൽപ്പണി നോക്കി. ആ പണിയിൽ ശോഭിച്ചില്ല. ആ കാലത്തിനിടയ്ക്ക് തമിഴ്ഭാഷയും വേദാന്തവും ജ്യോതിഷവും കൂടി അഭ്യസിച്ചു. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഫലഭാഗത്തിൽ അത്യന്തം നിപുണനായിരുന്നു. ഒരു ഗ്രന്ഥകാരനാകണമെന്ന് ആഗ്രഹമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ വളരെനാൾ ഒന്നും എഴുതാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. 1080-ൽ രചിച്ച അമ്മായിപ്പഞ്ചതന്ത്രമാണ് ഒന്നാമത്തെ കൃതി. 1087-ൽ ക്ഷയരോഗത്താൽ ബാധിതനായി മദിരാശിയിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിൽ വിരുതൻശങ്കു എന്ന നോവൽ എഴുതുവാൻ ആരംഭിച്ചു. മുഴുവനെഴുതി ഭാര്യാഗൃഹമായ പട്ടഞ്ചേരിയിൽ വച്ചിരുന്നു. മംഗളോദയം അച്ചുക്കൂടത്തിൽ അച്ചടിക്കുവാൻ കൊടുത്തിരുന്ന ആദ്യത്തെ ഏഴദ്ധ്യായങ്ങൾമാത്രം മടക്കിക്കിട്ടി. ബാക്കി ചിതൽ തിന്നുപോയിരുന്നതിനാൽ വീണ്ടും എഴുതേണ്ടിവന്നു. ആ രോഗസ്ഥിതിയിൽ അതും ഒരു ദുസ്സഹമായ ക്ലേശകാരണമായാണ് പരിണമിച്ചത്. അന്നു ഭാര്യ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. മകളാണ് പട്ടഞ്ചേരിയിൽ താമസിച്ചുവന്നത്. 1088-ാമാണ്ടുകർക്കടകമാസം 19-ാംനു പരലോകപ്രാപ്തനായി. വിരുതൻശങ്കുവിന് അവതാരിക എഴുതിയ സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രേഷ്യസുഹൃത്തായിരുന്നു. രസികരഞ്ജിനിയിൽ അമ്മായിപ്പഞ്ചതന്ത്രവും, നായന്മാരോട് ഒരുവാക്ക്, ഉറുമ്പു മുതലായ ഉപന്യാസങ്ങളും എഴുതിച്ചതു പണിക്കരായിരുന്നുവെന്ന് ഊഹിക്കുവാൻ ന്യായമുണ്ട്. വേറേയും 1082-ൽ തൃശ്ശൂർനിന്ന് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ രാമാനുജൻ മാസികയിൽ കാണാവുന്ന എഴുത്തുപള്ളിക്കു പുറമേ സംഭാഷണം, സ്ത്രീധർമ്മം, രാമക്കുറുപ്പിന്റെ തീരാത്ത ശങ്ക, ഒരു കഥ എന്നിങ്ങനെ ചില ഉപന്യാസങ്ങൾകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളായുണ്ട്. അമ്മായിപ്പഞ്ചതന്ത്രവും വിരുതൻശങ്കുവുമല്ലാതെ അദ്ദേഹം പുസ്തകരൂപത്തിൽ ഒന്നും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടില്ല. ഏകയോഗക്ഷേമമായി കഴിഞ്ഞുവന്ന മരുമക്കത്തായത്തറവാടുകളിലെ അന്നത്തെ അപകൃഷ്ടസ്ഥിതിയേയും അതിനുള്ള കാരണങ്ങളേയും അവയെ നിവാരണംചെയ്യാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളേയും ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രസ്തുതകൃതികളിൽ സൂക്ഷ്മമായി നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. പഞ്ചതന്ത്രം ആപാദചൂഡം ഫലിതമയമാണ് എന്നൊരു വിശേഷമുണ്ട്. ഇതാ ഒരു ഉദാഹരണം.

അമ്മായിപ്പഞ്ചതന്ത്രം

'അമ്മായിയമ്മയെ കല്ലിന്മേൽ വച്ചിട്ടു നല്ലോരു കല്ലോണ്ടു നാരായണ,' എന്റെ തറവാട്ടിൽ കുട്ടിതൊട്ടു കമ്പിട്ടു നടക്കുന്ന മുത്തുമുത്തശ്ശിവരെ നിരന്തരഗാനം ചെയ്തുവരുന്ന സാമവചനമാണ് മേൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. വാക്കുകളുടെ വക്കും മൂക്കും മാത്രം പറഞ്ഞു പ്രലപിക്കുന്ന പച്ചക്കുട്ടികളുംകൂടി സ്വരപ്പിഴവരാതെ പാടിക്കൊണ്ടു നടക്കത്തക്കവണ്ണം സർട്ടിഫിക്കറ്റു സമ്പാദിച്ച അമ്മായിയമ്മ ഏതാണെന്ന സംശയം തീരാത്തവർ അനവധിയുണ്ട്. എന്റെ തറവാടു കുട്ടിച്ചോറായതു മരുമക്കത്തായത്തിനു സ്വതസിദ്ധമായ കേടുകൊണ്ടാണെന്ന് അച്ചിക്കൊതിയന്മാരായ ചിലരും അമ്മാവനും പറയുന്നുണ്ട്. 'സഖ്യവും വിവാഹവും വ്യവഹാരവും തനിക്കൊക്കുമൊട്ടാഭിജാത്യമുള്ളവരോടു വേണം' എന്നു പറഞ്ഞ് എന്റെ വിട്ടിലെ കുട്ടികളുടെ നേരെ കടക്കണ്ണെറിയുന്നവരും ഇല്ലെന്നില്ല. അനന്തിരവന്മാരെ ആശാരിക്കോല്ക്ക് അഞ്ചുകോൽ ദൂരത്തു നിർത്തി കരിമുഖം മാത്രം കാണിക്കുന്നതു കൊണ്ടാണെന്ന് അനന്തിരവന്മാർ മിക്കവരും പറയുന്നുണ്ട്. 'പള്ളിയിലെ കാര്യം അള്ളാവിനറിയാം' എന്നു പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ എന്റെ തറവാട്ടിൽ ഭദ്രം വീഴാനുള്ള കാരണം അമ്മായിപ്പഞ്ചതന്ത്രത്തിന്റേയും തലേണമന്ത്രത്തിന്റേയും ഉള്ളിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്നതാണെന്ന് എനിക്കും അമ്മായിയമ്മയ്ക്കും മാത്രമേ അറിയാവൂ. അഞ്ചു തന്ത്രങ്ങളുടേയും പേരടങ്ങിയ ഒരു ശ്ലോകം താഴെച്ചേർക്കുന്നു.

> മയക്കും മറിമായഞ്ച മോഷണം നാരദക്രിയാ
> അഞ്ചാം പുരയ്ക്കസ്ഥിവാരമഞ്ചുണ്ടിങ്ങനെ തന്ത്രവും."

വിരുതൻ ശങ്കു

കഥാനായകനായ പൂത്തുമകത്തു തറവാട്ടിലെ വിക്രമനുണ്ണിയ്ക്കു മരുമക്കത്തായത്തറവാടുകളിൽ പ്രായേണ കണ്ടുവന്നിരുന്ന അന്തശ്ഛിദ്രം നിമിത്തം വീടു വിട്ടു പോകേണ്ടിവരികയും ചില കൊള്ളക്കാരുമായി കൂട്ടുകെട്ടിൽ ഏർപ്പെടുകയും അവരുടെ തലവനെന്ന നിലയിൽ പല അക്രമങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ സംഭവിച്ചത് "ഈ സംസാരസമുദ്രത്തിൽ കിടക്കുമ്പോൾ എത്ര ധീരനായാലും ചിലപ്പോൾ മനുഷ്യന് ഒഴിവാക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ വരുന്നപോലെയുള്ള ചില ബന്ധങ്ങളിൽനിന്നു ജനിക്കുന്ന കഷ്ടകാലങ്ങളുടെ കർക്കശതനിമിത്തമാണെന്നും, താൻ അതിൽനിന്ന് ഒഴിയുവാൻതക്ക നിലയിൽ എത്തിയപ്പോൾ ആ വക ദുഷ്ടന്മാരെ സന്മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു വീണ്ടെടുക്കുകയും താൻ ചെയ്യേണ്ടിവന്ന നിസ്സാരങ്ങളും പരിഹാര്യങ്ങളും ആയ ഹീനകൃത്യങ്ങൾക്കു മതിയായ വിധത്തിൽ പരിഹാരങ്ങൾ ചെയ്കയും ചെയ്തതിനാൽ മുൻചെയ്ത പ്രവൃത്തികളുടെ മാലിന്യത്തിനു നിവൃത്തിയുണ്ടായി" എന്നുമാകുന്നു പ്രസ്തുതകഥയിലെ തത്ത്വോപദേശമെന്നു സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ പറയുന്നു. അതുമാത്രമാണ് ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വിവക്ഷ എന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഒരു കാര്യം പരമാർത്ഥമാണ്. ശങ്കു മൂന്നു ദിവസംകൊണ്ടു ചെയ്ത ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ ആരേയും അത്ഭുതപരതന്ത്രരാക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ദുഷ്ടസംഘവുമായി ചേർന്നപ്പോളാണ് വിരുതൻ ശങ്കു എന്നു പേരു നേടിയത്. ചില വാക്യങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

"ആ ദിവസം നമ്പൂരിക്കു നേരംപോകാതെ ഒരു നേരമ്പോക്കുണ്ടായി. നേരം പോകാതെയായപ്പോൾ ആദിത്യനു വിഗതിയാണെന്നു വിചാരിച്ചു ഗണിതം പഠിക്കുന്ന കുട്ടികളോട്ട് ആ മാസത്തിൽ ആദിത്യന്റെ വിഗതി എത്രയാണെന്നു ചോദിച്ചു. ആദിത്യനു വിഗതിയില്ലെന്നു കുട്ടികൾ പറഞ്ഞപ്പോൾ ആശാൻ പഠിപ്പിയ്ക്കായ്കയാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി ആശാനേയും കുട്ടികളേയും ശകാരിച്ചു. സന്ധ്യാവന്ദനം ചെയ്തു സന്ധയെ വരുത്തി. വിളക്കു കൊളുത്തി പകലിനെ രാത്രീകരിച്ചു."

പൊതുവേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപന്യാസങ്ങൾക്കും ഒരു ആകർഷകതയുണ്ട്. അടിയിൽ ചേർക്കുന്ന വാക്യങ്ങൾ നായന്മാരോടു ഒരു വാക്ക് എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽനിന്ന് എടുത്തിട്ടുള്ളതാണ്.

"ഉദരപൂരണത്തിനുംകൂടി വകയില്ലാതെ ആരാനും തന്നാൽ ഭക്ഷിയ്ക്കാം അല്ലെങ്കിൽ പട്ടിണി കിടക്കാം എന്നു വിചാരിച്ചു തെണ്ടി നടക്കുന്ന ദൃഢഗാത്രന്മാർ സർവ്വനിന്ദ്യന്മാരും ജനക്ഷേമത്തിന് ആധിയുമാണെന്നുള്ളതിനു രണ്ടഭിപ്രായമില്ല. ഇങ്ങനെ ഭിക്ഷതെണ്ടി നടക്കുന്നവർ നായർസമൂഹത്തിൽ മുൻകാലത്തുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുള്ളത് നായർ ജാതിക്കു മുഴുവൻ അഭിമാനാസ്പദമായിരുന്നു. ഇക്കാലത്തു യാചകവൃത്തിയുടെ പ്രഥമപാദമായ സഹായക്കുറി, കെട്ടുകല്യാണവരി, പുരകെട്ടുവരി മുതലായതും തല്ക്കാലം ചുറ്റിപ്പോയതായി വ്യാജം പറഞ്ഞു ഊണിന്നിരക്കലും ദിവസംപ്രതി വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതും നഗരവാസികൾക്കു നിത്യാനുഭവമാണല്ലോ. ഇതിനുള്ള ഹേതുവും നിവൃത്തിയും നായർ സമൂഹത്തിൽത്തന്നെയാണ്."

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക് ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളോ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണു് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണു്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണു് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയതു്. അതുകൊണ്ടു് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം V

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

57. അമ്പത്തേഴാമധ്യായം
58. ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ (1038–1093)
59. അമ്പത്തൊമ്പതാമധ്യായം
60. അറുപതാമധ്യായം
61. ചില വിശിഷ്ടപണ്ഡിതന്മാരും സിദ്ധന്മാരും
62. നോവൽസ്സാഹിത്യം
63. ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം
64. അറുപത്തിനാലാമധ്യായം

വെബ് പതിപ്പു കണ്ണികൾ

1. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 1
2. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 2
3. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 3
4. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 4
5. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 5

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014